

Pearl Buck

Đóa Hoa Bí Ẩn

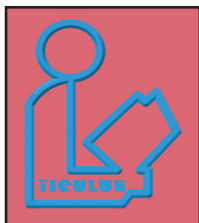

Le
LIVRE
de
POCHE

Texte intégral

ĐÓA HOA BÍ ẨN

PEARL BUCK

PHẦN THỨ NHẤT

Khu vườn chìm trong tĩnh lặng. Bức tường rào và tiếng nước róc rách nhẹ nhàng từ thác nước đã át đi mọi âm thanh bước chân từ bên ngoài. Dù mọi thứ trong khu vườn đều có vẻ tự nhiên, nhưng sự yên tĩnh, cũng như những hiệu ứng khác, đều được sắp đặt một cách có chủ ý. Ở phía gần đường, những đường ống nước được cha trí theo tầng, ẩn giấu trong các tảng đá, mô phỏng một con suối chảy từ sườn đồi xuống. Một gò đất được bao phủ một phần bằng tre, dựa vào bức tường đá cao, tạo cảm giác như một mỏm núi hùng vĩ nối dài dãy núi nằm ở rìa thành phố. Nước đổ xuống từng tầng đá rồi chảy vào một bể nước trong vắt. Trên mặt bể, in bóng xuống là ba cây tùng cổ thụ xoắn xít theo năm tháng, từ xa nhìn lại có thể khiến người ta liên tưởng đến một khu rừng nhỏ.

Ở phía bắc khu vườn, ngôi nhà rộng lớn mang phong cách Nhật Bản thuần túy ẩn mình dưới mái hiên thấp với các góc uốn cong mềm mại, được điểm xuyết bằng những khóm tre mà cành lá như những tấm rèm buông xuống những bức tường giấy được đan bằng lưới. Khung gỗ của ngôi nhà không hề được sơn phết, theo thời gian đã ngả sang màu xám bạc. Đó là mùa xuân.

Đóa Hoa Bí Ẩn 5

Những khóm đỗ quyên nở rộ lấp lánh trên nền gỗ xám nhạt, dưới ánh mặt trời chiếu xuống những tia sáng đỏ, tạo nên những sắc cam và vàng óng như mật ong.

Vào buổi trưa, bác sĩ Sotan Sakai ngẩng đầu lên, ánh mắt rời khỏi bản thảo và đắm chìm vào khu vườn qua cánh cửa mở rộng. Không thể cưỡng lại vẻ đẹp tuyệt vời ấy, ông đặt cây bút xuống và rời khỏi chiếc chiếu, trong lòng thoáng chút tự hào vì không cảm thấy bất kỳ sự cứng nhắc nào trong đôi chân dài của mình. Khi trở về từ Mỹ, nơi ông đã trải qua tuổi trẻ, ông phải mất nhiều năm để thích nghi với phong tục của quê hương. Ban đầu, ông không thể chịu đựng được việc ngồi viết hàng giờ liền với tư thế chân gập lại trước một chiếc bàn thấp. Nhưng ông đã quyết định làm quen với nó, cũng như quyết định rời bỏ nước Mỹ để trở về quê hương. Lòng tự tôn đã thôi thúc ông đưa ra lựa chọn đó : ông không thể chấp nhận ý nghĩ bị giam giữ trong một trại tập trung ở Arizona. Khi bị buộc phải lựa chọn giữa trại tập trung hoặc hồi hương về Nhật Bản, ông đã chọn cách thứ hai.

Được nâng đỡ bởi một niềm kiêu hãnh không gì lay chuyển, ông đã quay lưng lại một cách kiên định với những phong tục cổ truyền. Ông đã mua lại ngôi nhà cổ của gia đình nam tước Kazuko ở cửa ngõ Kyoto. Gia

đình Kazuko, sau khi bị chiến tranh tàn phá, đã rút khỏi thế giới bên ngoài khi những người con trai cuối cùng của họ tử trận ở Trung Quốc. Nam tước đã vào sống trong một ngôi chùa Phật giáo trên đỉnh núi gần Unzen, thuộc đảo Kyushu ; còn vợ ông đã trở về nhà cha mẹ đẻ. Gia đình Kazuko không còn tồn tại nữa. Giờ đây, nơi đó là nhà của Sotan Sakai, vợ ông và con gái Josui. Người con trai, Kensan, hơn Josui năm tuổi, đã không muốn trở về Nhật Bản. Cậu đã chọn cách đầu tiên là vào trại tập trung, sau đó tình nguyện gia nhập quân đội Mỹ. Cậu đã hy sinh ở Ý.

Cái chết của con trai đã củng cố quyết tâm trở lại là người Nhật của bác sĩ Sakai. Kyoto, cố đô xưa, may mắn không bị chiến tranh tàn phá, vẫn giữ được vẻ cổ kính, ngoại trừ một vài tòa nhà hiện đại. Những tòa nhà này không thể nào sánh được với những công trình lâu đời và uy nghiêm như đền Higashi-Hongan-ji, hay những cung điện với mái tranh dày từng là niềm tự hào của bao thế hệ thợ lợp. Những khu vườn trong cung điện đã giúp bác sĩ Sakai khám phá lại quê hương của tổ tiên, và ông đã lấy cảm hứng từ chúng, sao chép những hòn non bộ, thác nước, cây lùn và những thảm rêu. Ông đặc biệt ngưỡng mộ khu vườn của cung điện Shokintei trong khuôn viên cung điện phụ Katsura của hoàng gia : dòng suối chảy êm đềm, chiếc cầu nhỏ, những hòn non

Đóa Hoa Bí Ẩn 7

bộ, cây cối và bụi rậm được cha trí một cách nghệ thuật nhưng không quá cầu kỳ, để tạo ra hiệu ứng về chiều sâu và sự gần gũi.

Sau khi chiến tranh kết thúc, ông tránh xa những đoàn quân chiếm đóng và các sĩ quan của họ. Được coi là một trong những bác sĩ được đào tạo theo phương Tây quan trọng nhất, ông cảm thấy an toàn. Đồng bào của ông không thể thiếu ông. Ông chữa trị cho tất cả bệnh nhân với sự tận tâm như nhau, hoặc gần như vậy; nhưng, với tinh thần thực tế và thận trọng, ông cố gắng khôi phục lại những nghi thức lịch sự xưa, dành cho giới quý tộc, những gia đình danh giá giờ đây đang sống trong lặng lẽ. Ông thấy điều đó là tự nhiên khi họ đặt niềm tin vào ông.

Sau khi hoàn thành ca trực hàng ngày tại một bệnh viện hiện đại lớn, ông trở về nhà, thay quần áo và làm việc với cuốn sách của mình về *Các bệnh do thiếu hụt dinh dưỡng*. Kể từ khi trở về Nhật Bản, ông đã tích lũy được một lượng tài liệu phong phú về chủ đề này.

Trước khi ra vườn, ông lau cây bút của mình một cách cẩn thận, đó là thứ duy nhất ông chịu nhượng bộ cho nền văn minh Mỹ. Với bút lông truyền thống, viết quá chậm. Hơn nữa, có lẽ đó không phải là một sự nhượng bộ, vì hầu hết người Nhật giờ đây đều bỏ bút lông để

chuyển sang dùng bút máy và bút chì. Thậm chí những thứ này còn được sản xuất tại Nhật, và, trừ bút chì có ruột quá cứng, bác sĩ thấy chúng tốt hơn những sản phẩm ở Mỹ.

Đứng trong khung cửa rộng - được tạo thành bởi một mảng tường lưới trượt trong các rãnh - ông ngắm nhìn khu vườn của mình, nơi mang lại cho ông một niềm vui gần như thuần khiết. Ông thuộc từng chi tiết nhỏ nhất của nó và không thể ngăn mình tìm kiếm những chiếc lá rụng, hay những tổ kiến xuất hiện trong đêm, có thể làm mờ đi sự hoàn hảo của khu vườn. Dù sao ông cũng không muốn mất công gọi người làm vườn để trách móc những thiếu sót của họ. Nhắm mắt lại, ông trầm ngâm suy tư một lúc và thì thầm những đoạn kinh *sutra*. Khi mở mắt nhìn lại khu vườn, ông thấy nó ngập tràn ánh nắng, đúng như mong muốn của ông.

Thiền định đối với ông là một nghệ thuật khó khăn. Ông lớn lên trên những con phố ồn ào của Los Angeles, nơi ông bán rau củ và trái cây mà cha mẹ ông trồng trên một mảnh đất nhỏ ở ngoại ô. Ông tự kiếm sống trong những năm đại học và nhận được nhiều học bổng liên tiếp, giúp ông hoàn thành chương trình y khoa. Ở Mỹ, người ta không có thời gian để thiền ; vì vậy, ông phải học nghệ thuật này khi đến Nhật Bản, giống như cách

Đóa Hoa Bí Ẩn 9

người ta học chơi một nhạc cụ - chẳng hạn như cây sáo năm lỗ mà ông rất thích thổi mỗi khi đêm về.

Chiến tranh kết thúc, ông vẫn còn một nỗi lo : con gái Josui. Khi rời Mỹ, cô chỉ là một đứa trẻ mười lăm tuổi ; cô buộc phải theo cha mẹ. Vốn không phải là người dễ bảo, chỉ vì hoang mang và sợ hãi mà cô quyết định rời Mỹ. Cô đã bàng hoàng khi thấy những người bạn Mỹ, vốn rất tốt bụng, bỗng trở thành kẻ thù. Sự căm ghét làm biến dạng những khuôn mặt xinh đẹp của họ và biến nụ cười thành những nét nhăn nhó. Bối rối, Josui than thở với người bạn thân nhất, Polly Andrews :

«Nhưng Polly, tôi có thay đổi gì đâu ! Tôi vẫn là tôi mà !

- Không, Polly đáp lại, cô là người Nhật và tôi ghét cô.»

Josui không nói gì thêm nhưng cũng không quay lại trường. Vài ngày sau, khi cha mẹ cô lên tàu, cô đi theo họ với trái tim đầy tuyệt vọng. Đất nước mà cô từng nghĩ một cách tự nhiên là của mình, nơi cô sinh ra, nơi cô nói ngôn ngữ của họ và không biết ngôn ngữ nào khác, giờ đây đã từ chối và khinh miệt cô. Còn với Nhật Bản, cô cũng không hoàn toàn chấp nhận ; cô vẫn nhớ những câu chuyện bà nội kể về số phận của phụ nữ ở

đất nước này. Josui sống trong trạng thái chờ đợi ; an toàn khi sống dưới mái nhà của cha, nhưng không chắc chắn về tương lai.

Bác sĩ Sakai đoán được tâm trạng của con gái và cảm thấy lo lắng. Ông và vợ sẽ làm gì với cô gái hai mươi tuổi này ? Hôn nhân không thể trì hoãn lâu hơn, nhất là với một cô gái xinh đẹp như vậy. Nhưng hôn nhân nào? Ông đã nhận được vài lời đề nghị về Josui, nhưng ông không chuyển lời cho cô vì sợ cô sẽ từ chối ngay lập tức. Ông chưa bao giờ đề cập đến vấn đề hôn nhân với cô và cảm vợ mình nói chuyện này với Josui khi không có ông ở đó. Chỉ một lời nói vụng về, Josui có thể thẳng thừng từ chối kết hôn.

Ông dừng lại ở cửa, cởi dép raphia và thay bằng guốc gỗ. Ông đi theo con đường nhỏ dẫn đến hồ nước và ngắm nhìn thác nước. Không khí mùa xuân tràn đầy sức sống mới. Bác sĩ Sakai kiểm chế trí tưởng tượng của mình ; ông muốn mình không bị ảnh hưởng bởi các mùa. Mùa xuân chỉ làm tăng thêm nỗi lo về Josui. Mùa này năm nay sẽ ảnh hưởng thế nào đến cô ? Năm ngoái, bác sĩ đã nhận thấy con gái có biểu hiện căng thẳng, điều mà một nhà tâm lý có thể dễ dàng hiểu được. Ông đã học tâm lý học, coi đó là cần thiết cho nghề y. Trong bệnh tật cũng như sức khỏe, cơ thể và tâm trí luôn gắn

Đóa Hoa Bí Ẩn 11

kết. Bác sĩ đã cho con gái dùng một ít thuốc an thần nhẹ và giao cho cô đánh máy một trăm trang đầu tiên của bản thảo, việc cô làm mỗi tối sau khi đi học về. Mùa hè đến sớm, sự căng thẳng của Josui chuyển thành thờ ơ. Tin rằng dưới vẻ ngoài dịu dàng, Josui ẩn giấu một bản tính sôi nổi, bác sĩ kết luận rằng cần phải sớm gả cô đi.

Ông liếc nhìn chiếc đồng hồ đeo tay, giấu dưới ống tay áo rộng. Ở bệnh viện, ông mặc trang phục phương Tây, nhưng giờ đây ông đã học cách ưa thích chiếc áo dài bằng lụa sẫm màu, thắt ngang lưng, đi dép raphia trong nhà và guốc gỗ ngoài vườn. Trang phục này khiến ông cảm thấy thoải mái trong từng cử động.

Một giờ sắp điểm ; Josui đã về muộn. Cô đang lang thang ở đâu ? Bữa ăn đã sẵn sàng, nhưng người giúp việc, được bà chủ dặn dò, không gọi bác sĩ. Họ đang đợi Josui.

Quên khu vườn đi, bác sĩ Sakai nhú mày. Nếu trong mười lăm phút nữa cô gái không về, ông sẽ không đợi thêm. Ông yêu vợ mình, một người phụ nữ trầm lặng và không xinh đẹp, nhưng trong bữa ăn, ông cũng cần sự hiện diện của Josui. Tuy nhiên, ông sẽ không nuông chiều con gái. Ông sẽ vào bàn trong mười lăm phút nữa; nếu cô không về, khi ăn xong, ông sẽ cho dọn dẹp. Ông không cho phép ai làm rối trật tự trong nhà. Hai

giờ chiều, ông sẽ quay lại bệnh viện.

Quyết định này hóa ra không cần thiết, vì Josui đã về mười phút sau đó. Ông nghe tiếng chuông cổng rung lên, cánh cổng mở ra rồi đóng lại. Tiếng bước chân của Josui, mang giày Tây, vang lên trên con đường lát đá, và người giúp việc chào cô bằng giọng lớn.

Bác sĩ Sakai đứng đợi, mắt vẫn dán vào mặt hồ, lưng quay về phía nhà. Bồn phận của Josui là phải chào cha. Một lúc sau, ông nghe giọng nói nhẹ nhàng của cô :

«Cha, con đã về.»

Ông quay lại, không cho phép mình mỉm cười :

«Con về rất muộn.

- Đó không phải lỗi của con», Josui đáp.

Trong khu vườn ngập nắng, cô hiện lên trước mắt ông với vẻ đẹp khiến ông lo lắng. Cô đi bộ từ trường đại học về, để mọi người nhìn thấy mái tóc đen bóng, đôi mắt to sáng lấp lánh, đôi má ửng hồng vì nắng và đôi môi đỏ mọng. Chỉ vài phút sau khi về, cô đã thay trang phục đường phố để mặc một chiếc kimono màu xanh nhạt. May mà cô không xuất hiện như thế này trên đường ! Ông thấy trang phục cô mặc bên ngoài thật xấu xí.

Đóa Hoa Bí Ẩn 13

«Tại sao đó không phải lỗi của con ? ông hỏi với giọng nghiêm khắc.

- Có nhiều binh lính Mỹ đi qua đường, cô giải thích. Họ đông lắm. Mọi người phải đợi.

- Con đợi ở đâu ?

- Dưới mái hiên của bệnh viện, để không cản đường họ !»

Ông quyết định bỏ qua chuyện này.

«Thôi, vào ăn trưa đi. Cha không còn nhiều thời gian. Cha không muốn đến bệnh viện muộn. Điều đó sẽ làm gương xấu cho các bác sĩ trẻ.»

Josui hiểu nguyên tắc của cha ; cô vội vàng xin lỗi.

«Con rất tiếc, cha.»

Cô nói bằng tiếng Nhật để làm ông vui, nhưng cô vẫn luôn thích tiếng Anh hơn.

«Con đã nói đó không phải lỗi của con.»

Ông đi trước, hai tay đặt sau lưng, liếc nhìn xung quanh.

«Con có thấy những cây đỗ quyên không ? ông hỏi. Chúng chưa bao giờ đẹp như thế.

- Đúng vậy», cô đồng ý.

Ông nghiên cứu giọng điệu của cô ; lát nữa ông sẽ quan sát biểu cảm, nhịp điệu cử động của cô để đoán xem trái tim cô đang thế nào. Ông sẽ không có chút bình yên nào cho đến khi cô kết hôn ! Ông không thể chịu đựng thêm một mùa xuân đầy lo lắng nữa. Một cô con gái là gánh nặng, dù rất quý giá, nhưng càng quý càng nặng.

Như thường lệ, trong bữa ăn, Josui đoán được cha đang quan sát mình. Cô biết mình khiến ông lo lắng và hiểu lý do : cô cố tình tránh ánh mắt dò xét của ông. Ông không biết gì về suy nghĩ của cô, thậm chí cả tính cách của cô. Trước mặt ông, cô cư xử rất mẫu mực, nhưng ông nghi ngờ - dù không trách móc - rằng sự hoàn hảo đó chỉ là lớp mặt nạ. Ông không sai. Trong ngôi nhà này, cô sống một cuộc đời hai mặt, không phải vì cô không hài lòng với số phận, mà vì một nguồn năng lượng dư thừa khiến cô bứt rứt. Nguồn năng lượng này, cô nghĩ, có lẽ xuất phát từ việc cô đã sống ở California cho đến năm mười lăm tuổi, uống sữa từ những con bò được nuôi bằng cỏ ba lá và thức ăn gia súc, ăn trái cây, rau củ và thịt. Cơ thể cô chứa đựng một nguồn năng

Đóa Hoa Bí Ẩn 15

lượng và nhạy cảm dồi dào. Tâm trí cô sôi sục với sự tò mò và sức sống. Tất cả những điều này khiến cô hoàn toàn khác biệt so với những cô gái Nhật Bản khác, nhợt nhạt và trầm lặng, những người nhìn cô với ánh mắt vừa ngưỡng mộ vừa ác cảm. Mọi người gọi cô là «Cô gái Mỹ», điều mà cô không hề thấy khó chịu.

«Cô có dáng đi của một người Mỹ», Haru Mishima nói với cô.

Trong thành phố, người ta thỉnh thoảng bắt gặp vài phụ nữ Mỹ, nhưng ít hơn so với Tokyo hay Osaka. Josui quan sát họ và nhận ra rằng quả thật mình đi đứng giống họ. Cô không xoay bàn chân vào trong và đôi chân thẳng tắp. Josui quý mến Haru - dù cô có dáng đi kiểu Nhật - nhưng không hiểu tại sao mình lại thích cô ấy. Có lẽ nguồn năng lượng dồi dào của cô đã khơi gợi những thiện cảm dễ dàng. Cô không còn uống sữa, ăn bánh mì, bơ, trứng và thịt như ở Mỹ nữa, nhưng cô vẫn ăn cơm, cá và rau củ với một khẩu vị ngon lành.

Mẹ cô bật cười :

«Ai mà nghĩ con là con gái của một học giả chứ ? Con ăn như một đứa trẻ nhà nông vậy !»

Trước mặt những vị khách quý xung quanh chiếc bàn thấp, Yumi, người hầu, đã đặt ba chiếc bát sơn mài chứa súp loãng với vài lát củ cải và một ít rau diếp, cùng ba bát cá và rau củ. Trong những chiếc bát gỗ sơn mài đen và vàng khác, Yumi múc cơm trắng nấu bằng nước từ một nồi gỗ. Cô hơi cúi đầu mỗi khi đặt bát trước mặt chủ nhân. Cái lạy sâu đã không còn là quy tắc kể từ thời kỳ chiếm đóng và sự xuất hiện của nền dân chủ. Tuy nhiên, bác sĩ Sakai vẫn yêu cầu sự cúi chào nhẹ nhàng này, và người hầu càng kính trọng ông hơn : ít nhất ngôi nhà vẫn có một người chủ, dù ông dùng bữa cùng vợ và con gái. Cô đã nghe kể về phong tục này của người Mỹ ở chợ, từ những người hầu khác. Cô xếp ông chủ vào một hạng mục thấp hơn người Nhật nhưng cao hơn người Mỹ, và cảm thấy hài lòng với điều đó.

Quan sát con gái lén lút, bác sĩ Sakai nhận thấy má cô quá ửng đỏ. Thường là hồng hào, nhưng hôm nay chúng đỏ bừng.

«Con có đứng dưới nắng để chờ người Mỹ đi qua không ? ông hỏi.

- Vâng. Sáng nay con để quên ô ở nhà, con không nghĩ nắng lại gắt đến thế. Lúc ăn sáng, vẫn còn mây phủ trên núi.

Đóa Hoa Bí Ẩn 17

- Loại mây đó luôn báo hiệu trời quang vào buổi trưa. Mưa đến từ biển», bác sĩ giải thích.

Bà Sakai nhìn Josui :

«Con đỏ mặt quá. Sau bữa trưa, con nên thoa phấn đi. Má đỏ khiến con gái trông thô kệch.

- Ước gì con không phải là con một ! Josui buông lời hờn dỗi nhưng vẫn mỉm cười. Cha mẹ chỉ chăm chăm quan sát con.»

Cha mẹ cô quay đi.

«Mai phải thay hoa trong tủ *tokonoma*», bà Sakai nhận xét.

Góc *tokonoma* đối diện với khu vườn. Những cành hoa mận đang nở rộ bao quanh chiếc bình nhỏ chứa đầy hương. Những bông hoa mận nghiêng mình trên con ếch đồng, được Josui đặt từ hôm qua. Chỉ được đặt ba vật trong *tokonoma*, không hơn. Bác sĩ Sakai đã nhờ một giáo viên giỏi nhất trong thành phố dạy con gái nghệ thuật này.

«Mai con sẽ cắt vài cành đào, Josui nói.

- Vậy thì dùng chiếc cốc thạch anh, nó hòa hợp tốt với hoa đào», cha cô khuyên.

Bầu không khí, vốn căng thẳng một phút trước, giờ đã trở lại yên bình. Josui im lặng, chăm chú dọn thức ăn cho cha mẹ và nhờ đó tránh làm họ phiền lòng. Nếu có anh trai, cậu sẽ giúp cô chia sẻ gánh nặng tình yêu của họ. Cùng nhau, họ sẽ trao đổi kỷ niệm về nước Mỹ. Anh có lẽ đã mời cô đến nhà, vì giờ anh đã kết hôn và có thể đã có con. Vị hôn thê của anh, sau một thời gian tang lễ, đã lấy một chàng trai khác và không còn liên lạc. Josui nhớ rất rõ cô gái đó, nhỏ nhắn, tràn đầy niềm vui ; mái tóc đen xoăn ôm lấy khuôn mặt tròn và nhợt nhạt. Cô mặc đồ kiểu Mỹ, với màu sắc rực rỡ và giày cao gót. Cô từng được bầu là Nữ hoàng tháng Năm tại trường trung học Los Angeles. Khi Josui nghĩ về cô, cô thấy hình ảnh Nữ hoàng tháng Năm : váy lấp lánh bạc và vương miện bằng thiếc đặt trên mái tóc xoăn. Cha cô là mục sư đạo Tin lành. Gia đình Sakai đã theo đạo Phật qua nhiều thế hệ, điều này khiến gia đình vị hôn thê không khỏi bối rối. Chẳng phải Phật tử là những kẻ ngoại đạo sao ? Đây là chủ đề tranh cãi giữa Kensan và cha mẹ. Bác sĩ không muốn con trai kết hôn tại nhà thờ Tin lành. Tất cả giờ chẳng còn quan trọng, vì đám cưới sẽ không bao giờ diễn ra. Vào ngày dự định, Kensan đã chết, gia đình vị hôn thê ở Arizona, sau hàng rào kẽm gai, và gia đình Sakai ở Kyoto. Hôm đó, không ai nói gì trong nhà Sakai ; nhưng Josui biết cha mẹ vẫn nhớ ;

Đóa Hoa Bí Ẩn 19

cô trốn sau một tảng đá lớn trong vườn để khóc cho anh trai.

«Takashi Matsui mời tôi uống trà, bác sĩ Sakai nói. Vì tôi nhận lời mời từ năm ngày trước, nên hôm nay là ngày hẹn.»

Ông uống trà xanh loãng sau khi ăn trưa.

Takashi Matsui, khách hàng giàu có nhất của ông, bị bệnh túi mật nhưng từ chối phẫu thuật. Trong ba con trai - đứa lớn bị bắt làm tù binh ở Nga, đứa thứ hai hy sinh trong trận Nam Kinh - ông chỉ còn lại đứa út. Chàng trai trẻ là niềm an ủi duy nhất, vì ông nghĩ Nhật Bản sẽ không bao giờ gây chiến nữa và ít nhất còn có con trai này. Hiến pháp mới không quy định Nhật Bản không được tái vũ trang sao ? Người Mỹ chiến thắng yêu cầu như vậy. Vì thế, Takashi Matsui dành tình yêu và tiền bạc cho con trai út. Ông thấy không cần thiết phải cho hai con lớn học hành, vì chúng chắc chắn sẽ phải ra chiến trường và có lẽ sẽ chết trong những cuộc chiến rộng lớn mà chính phủ chuẩn bị. Kōbori, đứa út, đang học tại đại học Tokyo.

Trong gia đình Matsui lâu đời, nhánh Kyoto là bảo thủ nhất, nếu không muốn nói là quan trọng nhất ; Takashi Matsui chắc chắn là người đầu tiên - và có lẽ là

duy nhất từ sau chiến tranh - khôi phục nghi lễ trà đạo.

Bác sĩ Sakai muốn, sau thời kỳ chiếm đóng và khi đất nước độc lập trở lại, xây một phòng trà ở cuối vườn, nơi yên tĩnh nhất ; ông Matsui sẽ giúp ông lời khuyên. Giới trẻ Nhật thường chế giễu nghi lễ trà đạo cổ xưa ; nhưng bác sĩ Sakai không chấp nhận thái độ đó trước mặt ông. Ông cho rằng việc khôi phục các nghi lễ cũ là rất quan trọng, và càng sớm càng tốt, để hồi sinh tâm hồn Nhật Bản.

Nghi lễ trà đạo kết hợp những cuộc trò chuyện thú vị với suy ngẫm về nghệ thuật và thiên nhiên, trong khi thưởng thức những món ăn ngon. Vì vậy, hôm đó, bác sĩ Sakai ăn trưa nhẹ, vì vào cuối buổi chiều, buổi trà sẽ có : súp kem đậu, cá và thịt thú rừng, rau củ, lại súp, và cuối cùng là tráng miệng. Tất cả đi kèm với trà xanh đậm đặc và hương vị nhẹ, làm từ lá trà nghiền thành bột, chọn từ những cây lâu năm nhất được trồng trong bóng râm.

Sau nghi lễ kéo dài bốn giờ, bác sĩ Sakai không biết liệu mình có thời gian trò chuyện riêng với chủ nhà hay không. Nếu có, ông sẽ đề người đàn ông lớn tuổi kể về các con trai của mình. Chủ đề này luôn dẫn đến người con trai út - đứa con được yêu quý nhất ; và từ đó, người ta có thể tranh thủ - như đã xảy ra hai lần trước - để

nhắc đến Josui, cô con gái duy nhất quý giá.

Bữa ăn kết thúc trong im lặng, cha và con gái đều giữ riêng suy nghĩ của mình. Kōbori, con trai thứ ba của ông Matsui, đã đến tuổi kết hôn, lớn hơn Josui hai tuổi. Trước đây, hai gia đình đã có thể đàm phán chuyện này; nhưng giờ không còn như vậy nữa. Những quả bom nguyên tử thả xuống Hiroshima và Nagasaki đã phá hủy nhiều thứ hơn là gạch, vữa hay thậm chí là xương thịt con người. Bác sĩ Sakai chưa nói với con gái về chàng trai trẻ, nhưng vợ ông biết Kōbori sẵn sàng chấp nhận cuộc hôn nhân này ; giờ là lúc Josui đưa ra quyết định. Khi được mẹ hỏi ý kiến, Josui không thể quyết định. Cô cảm thấy bối rối và thậm chí không muốn nghĩ đến Kōbori. Cô chắc chắn không ghét anh. Người phụ nữ nào có thể ghét một chàng trai đẹp trai, lịch thiệp, nghiêm túc và đáng tự hào ? Cô thường gặp anh, nhưng luôn là tình cờ, khi anh trở về Kyoto trong kỳ nghỉ từ trường đại học. Một tuần trước, cô đã thấy anh trong lễ hội hoa anh đào. Cô cảm thấy rất thoải mái khi ở bên chàng trai cao lớn với đôi mắt nâu này, đặc biệt là khi thấy cô, anh lại đỏ mặt. Trên làn da trắng và vàng trăn rợn mà Josui ngưỡng mộ, sự đỏ mặt đó càng rõ ràng. Với sự thẳng thắn kiểu Mỹ, Josui đã khen ngợi anh vì bộ đồ màu xám nhạt nhập từ Mỹ. Dù ngưỡng mộ, cô không yêu Kōbori, điều này khiến cô ngạc nhiên, bởi cô

rất mong được yêu. Trái tim cô đập mạnh, sẵn sàng cho tình yêu. Cô muốn yêu một người đàn ông và trở thành vợ anh. Cô biết khát khao, nhu cầu được đầu hàng trước tình yêu và hiến dâng bản thân. Nhưng khi nhìn Kobori, trái tim cứng đầu của cô im lặng, và giác quan của cô vẫn bình thản.

Cô luôn muốn trả lời gắt gỏng những câu hỏi nhẹ nhàng của anh và tránh ánh mắt âm ứot đầy dịu dàng của anh. Anh có quyền gì mà yêu cô nhiều và công khai đến vậy, trong khi cô chẳng hề khuyến khích ?

Những suy nghĩ nổi loạn này xáo trộn trong lòng cô khi cô kết thúc bữa ăn mà không nói lời nào, rồi đứng dậy cúi chào cha mẹ. Cô phải nhanh chóng để không đến trường muộn. Cô để cha mẹ thưởng thức trà và vào phòng thay kimono thành một chiếc váy. Vì không đội mũ, lần này cô không quên mang theo chiếc ô lụa màu xanh lá để bảo vệ làn da. Chiếc váy hai mảnh kẻ sọc xanh và trắng của cô theo phong cách Mỹ ; nhưng Josui tin rằng những cô gái hai mươi tuổi ở Mỹ không còn mặc những chiếc áo dài tay bó cổ tay và váy dài như vậy nữa. Vừa ra khỏi nhà, cô đã cởi cúc áo cao để cảm nhận không khí trên cổ.

Đóa Hoa Bí Ẩn 23

Cô thấy con đường rất yên tĩnh. Những người Mỹ, có lẽ đang tản mát, đang thăm quan thành phố. Họ thường đến từ Tokyo hoặc Osaka thành những nhóm ồn ào, dành vài ngày nghỉ ở Kyoto, hoặc, như cô nghĩ, sách hướng dẫn của họ chỉ ra những dấu tích của nền văn minh Nhật Bản cổ xưa. Người ta nói rằng các máy bay ném bom Mỹ đã được lệnh tha cho Kyoto, như người Nhật đã tha cho Bắc Kinh. Bác sĩ Sakai không tin vào tin đồn này, vì ông không nghĩ người Mỹ có khả năng tôn trọng văn hóa. «Chúng ta buộc phải lựa chọn, ông thường phàn nàn, giữa sự man rợ của cộng sản và sự thô tục của Mỹ !»

Josui coi cha mình là một người cực đoan và tự nhủ điều đó với sự hài lòng, biết rằng nếu dám nói to lên, cha sẽ phủ nhận kịch liệt. Ông luôn cố gắng đạt được sự bình tĩnh và yên tĩnh. Josui nghĩ cha trừng phạt nước Mỹ vì đã trục xuất ông, và sự trừng phạt đó thể hiện qua tình yêu dành riêng cho Nhật Bản và những phong tục cũ. Thật ngớ ngẩn với nghi lễ trà đạo ! Cô thấy thật buồn cười khi đàn ông ngồi trang nghiêm trong một căn lều cuối vườn, mắt nhìn xa xăm, chờ đợi được uống một thứ súp xanh làm từ lá trà nghiền ! Cha cô khẳng định trà này chứa nhiều vitamin và, bỏ qua ý nghĩa tinh thần và vẻ đẹp của nghi lễ, thức uống này rất bổ dưỡng. Dù sao, Josui cũng không thích nó. Mùa thu trước, cô

đã cùng cha mẹ đến nhà ông Matsui dự nghi lễ trà đạo mà cha cô kiên quyết gọi là Cha-no-Yu ; nhưng dù tên gọi là gì, đó vẫn chỉ là một nghi lễ nhằm chán. Cuộc trò chuyện cố gắng duy trì ở mức độ tinh thần khiến cô buồn ngủ. Ông Matsui đọc những bài thơ ngắn như thể ứng tác, nhưng thực ra, Josui biết ông đã dành hàng giờ để soạn trước. Nếu cô hiểu Kōbori hơn, cô đã chia sẻ quan điểm của mình về chuyện này. Dù sao, tại sao phải chờ ? Cô sẽ nói với anh trong dịp tới.

Cô bước đi trên phố, hài lòng khi nghĩ về những điều đó, coi chúng rất quan trọng, và biết rằng mình sẽ không dám nói to. Ngay cả mẹ cô cũng không nghe, và nếu Josui ép, bà sẽ lắc đầu, kiên nhẫn bịt tai chờ cô im lặng. Thái độ của mẹ đôi khi khiến cô muốn hét lên và kéo đôi tay đó ra khỏi tai, nhưng không thể. Trong sâu thẳm, nền giáo dục Mỹ để lại sự dịu dàng, ấm áp, bị che phủ bởi lớp vỏ cứng rắn kiểu Nhật. Cô giống như một ngọn núi lửa bị niêm phong bởi chính dung nham của nó, bề mặt cứng rắn nhưng bên trong sôi sục.

Cô nhìn người qua đường và đi dưới nắng, chiếc ô tạo thành một vòng bóng di chuyển. Cơn mưa đêm qua làm tươi màu xanh của những cây cỏ thụ, bụi cây lùn, và những bông đỗ quyên rực rỡ trong công viên và vườn tược, tô điểm thêm vẻ đẹp mùa xuân. Josui bước đi nhẹ

nhàng, ngẩng cao đầu, hít thở không khí trong lành. Năng lượng tích tụ trong cô thúc giục cô chạy, giơ tay lên trời. Ở Mỹ, cô từng chạy cùng bạn bè, dang tay như đôi cánh, trên đại lộ rợp bóng cây ở vùng ngoại ô ; họ cười vui vẻ không vì lý do gì. Ở Nhật, cô chưa bao giờ chạy như thế ; và cô cũng chưa thấy bất kỳ cô gái nào chạy, kể cả trẻ nhỏ. Họ bước đi nặng nề trên guốc hoặc giày da dày, hoặc bước chậm rãi trên đôi giày thể thao đế cao su vốn rất thích hợp để chạy.

Cô đến công bệnh viện gần trường đại học. Sáng nay, cô đã thấy những người Mỹ đi qua, chỉ liếc nhìn họ với chút tò mò. Họ giống nhau : cười nói, xô đẩy. Người Nhật so sánh họ với những đứa trẻ luôn sẵn sàng đùa giỡn, cười đùa, và tự hỏi : «Người Mỹ có phải chỉ là trẻ con không ?»

Quanh công bệnh viện, hoa tử đằng nở rộ, những cành lá xanh nhạt nặng trĩu những chùm hoa tím như nho. Đó là mùa của tử đằng, diên vĩ và mẫu đơn mà Josui rất yêu thích. Cha cô không quan tâm đến hoa. Khu vườn của họ mang vẻ đẹp khắc khổ với đá, thông và thác nước ; chỉ có tre mang lại chút dịu dàng. Mẹ cô trồng hoa trong vườn rau để trang trí nhà, ngoại trừ một khóm hoa diên vĩ được trồng sát bức tường phía bắc của ngôi nhà.

Như thường lệ, mỗi khi nghĩ về cha mình, Josui lại cảm thấy trong lòng một cảm xúc lẫn lộn giữa yêu thương, ngưỡng mộ và oán hận. Cô luôn tiếc nuối khi họ rời nước Mỹ. Cha cô không hiểu và thậm chí không muốn hiểu những khó khăn mà một người phụ nữ phải đối mặt ở Nhật Bản, những điều không hề tồn tại ở Mỹ. Khi nhớ lại những người bạn cùng lớp ở California, cô so sánh họ như những nàng công chúa trẻ. Còn ở Nhật, phụ nữ không bao giờ là công chúa, mà chỉ là những thân dân phục tùng, luôn hoàn thành nghĩa vụ của mình. Họ có lẽ sẽ không bao giờ đạt được địa vị cao quý đó, bởi một khi người Mỹ rời đi, những phong tục cũ sẽ được khôi phục, như cha cô thường nhắc đi nhắc lại. Khi đó, theo lời ông, giới trẻ sẽ không còn cư xử như trước nữa. Người ta buộc phải cho con cái một chút tự do tạm thời khi có khách, nhưng ngay khi khách đi, mọi thứ sẽ trở lại như cũ.

Cô thở dài, hương hoa tử đằng nồng nặc len lỏi vào khứu giác. Khi gấp chiếc ô lại, cô nhìn thấy một chàng trai gầy đứng cạnh cổng : một người lính Mỹ trong bộ quân phục. Anh ta dựa lưng vào tường, bắt chéo chân, hai tay đút túi. Josui giật mình khi nhìn thấy anh, nhưng anh ta mỉm cười với cô.

«Tôi đang đợi cô», anh nói.

Quá ngạc nhiên đến mức không thể nói nên lời, cô nhìn chăm chăm vào anh, miệng há hốc. Anh ta có mái tóc vàng và đẹp trai - thực sự rất đẹp trai. Đôi mắt xanh biếc như hoa diên vĩ. Làn da mịn màng và sáng. Hàm răng trắng, nụ cười thân thiện. Anh ta trông khỏe mạnh và cường tráng với đôi vai rộng và vòng eo thon gọn trong bộ quân phục.

Đôi mắt lấp lánh, anh hỏi :

«Tôi có đạt tiêu chuẩn không ?»

Cô đỏ mặt. Cô đã nhìn anh như một sinh vật kỳ lạ, nhưng ngoại hình của anh không hề khiến cô khó chịu. Anh gợi nhớ lại tất cả những ký ức mờ nhạt của cô : những chàng trai California, những chàng trai từ thời trung học mà cô mới bắt đầu để ý khi cha cô đột ngột quyết định rời Mỹ vĩnh viễn. Giọng nói và cách dùng từ của chàng trai này khiến cô nhớ đến anh trai mình.

«Có lẽ cô không nói tiếng Anh ? anh hỏi lại.

- Có», cô trả lời mà không ngần ngại.

Chàng trai cười mũ ra một cách lịch sự.

«Đây là lần đầu tiên tôi thấy lời cầu nguyện của mình được đáp lại. Thật tuyệt vời.

- Cái gì tuyệt vời ?

- Được phát hiện ra rằng cô gái duy nhất tôi muốn gặp ở Nhật Bản lại nói được ngôn ngữ của tôi.

Cô mỉm cười.

«Anh muốn gặp tôi ? Tôi chưa từng thấy anh trước đây.

- Sáng nay cô đã nhìn tôi mà không thấy, nhưng tôi đã thấy cô dưới những bông hoa tử đằng. Đó là một khóm hoa tử đằng, phải không ? Nhà tôi cũng có một khóm. Sáng nay tôi đang ngắm nó vì nó nhắc tôi nhớ đến mẹ tôi ; tôi thấy cô dưới những bông hoa và thấy cô... rất đẹp.

- Tôi đang đợi những người lính Mỹ đi qua.

- Chúng tôi đi qua rồi, nhưng tôi quay lại. Những người khác đang ở Nara. Tôi nghĩ rằng nếu tôi quay lại đây và đợi, chắc chắn tôi sẽ gặp lại cô.

- Tôi phải đến lớp.

- Cô là học sinh ?

- Không, là sinh viên. Tôi phải đi, muộn mất.»

Đóa Hoa Bí Ẩn 29

Anh ta vẫn đứng yên, tay cầm mũ. Ánh nắng chiếu vào mái tóc vàng ngắn gọn sóng, đôi mắt xanh, khuôn mặt thon gọn với đường hàm vuông và gò má cao. Mọi thứ về anh toát lên vẻ rõ ràng và mạnh mẽ.

«Tôi muốn làm quen với cô, anh nói bằng giọng trầm ấm mà anh cố gắng làm dịu đi.

- Không thể được. Làm ơn để tôi đi.

- Tại sao không ?»

Anh tiến lại gần cô.

Bối rối, cô mở chiếc ô ra. Phải làm sao đây ? Nếu ai đó quen biết nhìn thấy cô đứng cạnh người lính Mỹ này và kể lại với cha cô, chắc chắn sẽ khiến ông nổi giận dữ dội.

«Xin anh hãy đi đi, cô nói, bước đi mà không nhìn anh.

- Ở Nhật Bản chắc phải có cách nào đó để làm quen với một cô gái đang hoàng chứ, anh kiên nhẫn nói. Ví dụ, tôi có thể đến thăm cô ở nhà, gửi danh thiếp, hoặc tự giới thiệu với cha mẹ cô.

- Ôi, không ! Josui thốt lên. Cha tôi sẽ rất tức giận !

- Tại sao ?

- Ô, bởi vì... Josui lảng tránh, rất bối rối.

- Ông ấy không thích nước Mỹ ?

- Ông ấy biết rất rõ về nước Mỹ.

- Thật sao ?

- Chúng tôi từng sống ở đó. Chúng tôi rời đi khi chiến tranh nổ ra để định cư ở đây.»

Khi đến cổng trường đại học, cô quyết định thoát khỏi người đàn ông này bằng mọi giá ; vẫn còn là giờ nghỉ trưa và không ai nhìn thấy họ !

«Làm ơn, hãy để tôi đi, cô nói, tuyệt vọng. Tôi sẽ gặp rắc rối lớn nếu ai đó nhìn thấy anh.

- Vậy tôi sẽ đi ngay, anh đồng ý ngay lập tức. Nhưng tôi sẽ quay lại vào ngày mai. Và đây là tên tôi.»

Anh rút một tấm danh thiếp từ chiếc ví da và đưa cho cô. Cô không thể làm gì khác ngoài việc nhận lấy và đọc : «Allen Kennedy.»

«Xin hãy cho tôi biết tên cô», anh yêu cầu.

Đóa Hoa Bí Ẩn 31

Cô định từ chối ; nhưng khi ngược nhìn anh, cô thấy anh rất tử tế, lịch sự... và nụ cười của anh thật ấm áp ! Trong lòng, cô khao khát được làm quen với một vài người Mỹ. Sự cô đơn khiến cô cảm thấy nặng nề. Cô thấy rất khó để kết bạn với người Nhật, những người không hiểu gì về cuộc sống của cô ở California. Họ trách móc và ghen tị với cô vì điều đó, dù bề ngoài tỏ ra thân thiện.

«Tôi tên là Josui Sakai.

- Josui Sakai, người lính Mỹ lặp lại. Và địa chỉ của cô, tôi có thể biết được không ?»

Cô lắc đầu, hoảng sợ ; nhưng sự kháng cự của cô tan biến trước ánh mắt cầu khẩn của anh. Một luồng hơi ấm trào dâng trong lòng cô, cùng với một niềm khao khát được cười. Bối rối, cô gấp chiếc ô lại, chạy qua cổng trường đại học và trốn sau một khóm tre. Anh xuất hiện ở cổng, nhìn quanh, do dự một chút, rồi bỏ đi. Anh dừng lại dưới những bông hoa tử đằng, bỗng nhận ra hương thơm ngọt ngào của chúng. Sao anh không nhận thấy điều này sớm hơn ? Anh hít một hơi thật sâu, và từ đó, mùi hương này gắn liền với hình ảnh cô gái xinh đẹp đã biến mất. Anh đứng đó, lưỡng lự, bị choáng ngợp bởi một linh cảm mơ hồ. Mình đang dần thân vào chuyện gì đây ? Điều gì đang lôi kéo anh dưới lớp vỏ ngọt ngào

của hương hoa ?

Từ nơi trốn, cô thấy anh ngược nhìn lên, vẻ mặt ngạc nhiên, rồi đột ngột bỏ đi.

Cô bước ra, gần như chắc chắn sẽ tìm thấy anh dưới mái vòm cổng. Nhưng cô đã nhầm. Vừa nhẹ nhõm vừa thất vọng, cô nghĩ rằng có lẽ sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa, và cô tham dự buổi học với tâm trí vẫn vơ.

Cô nhớ lại khuôn mặt trẻ trung, đẹp đẽ của anh, dù khác biệt với cô nhưng không hề khiến cô ngạc nhiên, bởi nó gợi nhớ những ký ức tuổi thơ không thể quên của cô.

Được an ủi bởi buổi trà đạo, bác sĩ Sakai chia sẻ sự tĩnh lặng với những vị khách khác. Rất ít gia đình còn giữ được ý nghĩa tinh thần đích thực của nghi lễ này. Bác sĩ Sakai tự coi mình là một người nghiệp dư, bởi ở California, trong ngôi nhà thời thơ ấu của ông, không hề có phòng trà. Cha mẹ ông, vốn đã bận rộn với công việc và việc thích nghi với một đất nước mới, chắc chắn không có thời gian để dạy ông những phong tục xưa truyền lại cho con cháu. Bác sĩ Sakai, trở thành bác sĩ và người bạn của gia đình Matsui, đã khiêm tốn thừa nhận với cụ ông rằng ông trở về đất nước mình như một người ngoại quốc và cần phải học cách sống như một

người Nhật.

«Tôi không quên điều gì, bác sĩ Sakai giải thích, «bởi suốt đời tôi đã tìm hiểu về Nhật Bản, nên khi buộc phải lựa chọn, tôi đã không ngần ngại trở về quê hương. Tuy nhiên, tôi nhận ra mình còn rất nhiều điều phải học.

- Ông có tấm lòng, phần còn lại sẽ đến bằng ý chí», ông Matsui đáp.

Ông chưa từng rời khỏi Nhật Bản và đón tiếp vị bác sĩ với vẻ mặt khá nghiêm nghị, dáng người cao lớn này bằng sự tò mò. Dù nỗ lực hết mình để trở thành một người Nhật chính hiệu, bác sĩ Sakai vẫn vô tình mang chất Mỹ trong mình.

Chiều hôm đó, ông Matsui nhận thấy sự nhiệt tình quá mức của bác sĩ Sakai trong nghi lễ trà đạo. Cụ ông không nói rằng tinh thần thiền định không thể đạt được ngay lập tức ; để chuyển hướng câu chuyện sang những chủ đề nhẹ nhàng, ông lấy ra từ một chiếc hộp bọc lụa một báu vật quý giá nhất : một chén trà.

«Một người bạn của tôi, nay đã qua đời, là bậc thầy *Cha-no-Yu*, ông nói, luôn dùng chén này để uống trà. Khi ông ấy mất, ông đã tặng nó cho tôi, vì người con trai duy nhất của ông từ chối học hỏi nghi lễ này.»

Bác sĩ Sakai cầm chén trà với sự cẩn trọng vô cùng, khuỷu tay đặt đúng cách lên chiếu tatami. Người ta không cầm một chén trà quý giá như vậy chỉ bằng tay mà không có điểm tựa. Khi ông Matsui dùng chén này, ông đặt nó trên lòng bàn tay trái và dùng tay phải đỡ lấy. Bác sĩ Sakai ngắm nhìn chiếc chén màu xanh nhạt, đơn sắc, với vẻ đẹp tinh tế hoàn hảo, những đường cong hài hòa và thuần khiết, êm dịu như mặt nước tĩnh lặng. Ông trả lại chén cho ông Matsui, thở dài và nhìn xung quanh. Bức tranh treo tường *kakémono*, hộp đựng trà, bình hoa, khay trà và bếp lò bằng đồng : tất cả những vật dụng cần thiết cho nghi lễ, đẹp đẽ trong sự giản dị của chúng. Năm vị khách, đều là nam giới, quỳ gối, lưng thẳng, không chút gượng ép, đạt được sự an nhiên của tâm hồn nhờ sự hoàn hảo của không gian. Những người sành nghệ thuật này hiểu rằng hình thức mà thiếu tinh thần chỉ là trống rỗng ; nhận thức này giúp họ tiến gần hơn đến lý tưởng của mình : vẻ đẹp thuần khiết dành riêng cho sự thỏa mãn tinh thần trong sự hòa hợp trọn vẹn giữa con người và thiên nhiên. Theo nguyên tắc của họ, cái đẹp phải thấm nhuần vào từng chi tiết nhỏ nhất của đời sống hàng ngày, từ kiến trúc, gốm sứ đến trang trí. Trong phòng trà của ông Matsui, hai bông diên vĩ được cắm trong một chiếc bình : một bông đã nở, một bông còn nụ, cùng với những chiếc lá, một dải

Đóa Hoa Bí Ẩn 35

và một ngần. Bó hoa tưởng chừng như không có sự sắp đặt, nhưng thực ra đã được cha trí tử mĩ, và ai cũng biết rằng vẻ giản dị tưởng như ngẫu nhiên này vượt xa khả năng tự nhiên. Tạo ra ảo giác về sự giản dị, đó chính là đỉnh cao của sự tinh tế. Tâm hồn khi đã chín muồi tìm thấy trong sự giản dị bước phát triển cuối cùng của mình.

Trong suốt buổi lễ dài và thưởng thức các món ăn, không một cuộc trò chuyện nào làm phân tâm những vị khách dự tiệc. Sau đó, khi mặt trời lặn, họ đứng dậy, cúi chào chủ nhà để cảm ơn và lui về phòng đợi, nơi họ có thể trò chuyện. Một lát sau, ông Matsui cũng đến đó.

Bác sĩ Sakai cảm thấy vô cùng thích thú với cuộc trò chuyện của những người đàn ông này, những người chưa bao giờ rời khỏi đất nước và muốn gìn giữ văn hóa nguyên vẹn qua những năm tháng bị ngoại bang chiếm đóng. Ông đã gột rửa mọi dấu vết của nước Mỹ trong mình, tạo ra một khoảng trống trong trái tim và tâm hồn. Những cuộc trò chuyện dài bình yên về Nhật Bản ngày xưa, về những phong tục cổ, cả tốt lẫn xấu, đã khơi dậy trong ông một con người mới.

Giờ đây, ông đã hiểu tại sao người Nhật lại bị cuốn vào một lối sống không phù hợp với tính cách của họ.

«Mỗi dân tộc đều có những ác quỷ của riêng mình, ông Matsui giải thích. Ở mỗi quốc gia, đều có những kẻ thô lỗ, khó giáo dục. Vô trách nhiệm, với bản tính hoang dã bẩm sinh, có lẽ họ đang trả giá cho tội lỗi từ kiếp trước. Họ gieo rắc nỗi kinh hoàng trong gia đình, là mối nguy hiểm cho cộng đồng và lôi kéo những kẻ yếu đuối và bất mãn. Hơn một thế kỷ trước, những kẻ như vậy đã lợi dụng tinh thần xấu xa thời đó để tuyên cha với dân chúng rằng các cường quốc phương Tây, vốn đang chia nhau châu Á, cũng sẽ chiếm lấy Nhật Bản. Có lẽ họ đã đúng. Dù sao, họ đã gieo rắc sự hoảng loạn. Dựa vào nỗi sợ của dân chúng, những kẻ xấu xa này nắm lấy vận mệnh của Nhật Bản. Họ xây dựng quân đội và hải quân, chiếm đóng Mãn Châu và muốn thiết lập một đế chế để tự vệ. Từ đó, sự biến đổi lớn bắt đầu. Nỗi sợ là gốc rễ của mọi yếu đuối. Nếu chống lại nó, chúng ta đã có thể bất khả chiến bại.»

Ông Tanaka, một cụ già nhỏ bé gầy gò bảy mươi tuổi, đã trải qua thời kỳ biến đổi mà không chịu ảnh hưởng của đồ đạc hay quần áo phương Tây. Ông sống nhờ một khoản thừa kế khiêm tốn, nhưng ngày càng gặp nhiều khó khăn. Ông mất cha trong cuộc chiến tranh đầu tiên với Trung Quốc và tất cả các con trai trong cuộc chiến cuối cùng. Căm ghét chiến tranh và phản đối Thần đạo vì những giáo lý yêu nước, ông đã trở thành một Phật

tử. Ông tự nhận là người theo chủ nghĩa nhân văn và ủng hộ tình anh em giữa con người, kể cả người Mỹ.

«Tôi đã chứng kiến quá nhiều sự tàn ác trong đời», ông Tanaka bắt đầu với vẻ trầm ngâm, và không ai ngắt lời ông.

Ngôi đôi diện khu vườn được ánh hoàng hôn nhuộm vàng, ông tiếp tục :

«Khi quả bom nguyên tử rơi xuống Nagasaki, tôi đã đến đó để xem thiệt hại. Các bạn biết đó là nơi sinh của gia đình tôi. Ngôi nhà bị san phẳng, chôn vùi sáu thành viên lớn tuổi nhất của gia đình tôi, những người đã sống cả đời ở đó. Từ đó, tôi không thể chịu đựng được bất kỳ sự tàn ác nào, dù nhỏ nhất. Ví dụ, tôi không thể đẩy người khác để lên một chiếc tàu điện đông đúc. Người ta có thể nói rằng tôi đã quá già để làm điều xấu, và dù sao việc đẩy người cũng không phải là ác, nhưng tôi không thể chấp nhận nó. Tôi sẽ có cảm giác mình là giọt nước làm tràn ly. Tôi không thể giết một con kiến hay con ruồi, không thể chịu được tiếng khóc của một đứa trẻ. Thêm vào sự tàn ác đã có, không chỉ ở đây mà trên khắp thế giới, sẽ khiến tôi gục ngã. Hãy chấm dứt điều ác, lạy Đức Phật !»

Ông ngẩng khuôn mặt hốc hác lên và nhắm mắt lại. Bác sĩ Sakai cúi đầu. Ông cảm thấy một nỗi buồn xé lòng nhưng cũng đầy an ủi trong sâu thẳm trái tim mình.

Cuối cùng, tất cả khách mời đứng dậy cáo lui. Bác sĩ Sakai đã không có cơ hội nói chuyện với ông Matsui về con cái của họ, và sau buổi chiều thanh tịnh này, ông cũng không còn muốn nữa. Ông đã tẩm tâm hồn mình trong quá khứ và học cách trân trọng đất nước hơn. Ông không muốn nghĩ về giới trẻ hay tương lai. Ngày mai vẫn còn thời gian.

Ông trở về nhà với bước chân chậm rãi, lòng thanh thản.

Trong phòng khách, bà Sakai đang chồng chồng. Làm sao kể cho chồng nghe về những sự kiện buổi chiều ? Bà vừa sợ vừa ngưỡng mộ chồng hơn bất cứ điều gì trên đời. Nếu có chút can đảm, bà thậm chí đã yêu chồng hết mình. Nhưng không thể yêu một người mà mình ngưỡng mộ đến thế. Trong sự khiêm nhường, bà thừa nhận rằng trí thông minh của chồng có thể phát hiện ra bất kỳ khuyết điểm nhỏ nhất. Trong im lặng của trái tim, bà Sakai giấu kín một tội lỗi không thổ lộ cùng ai : bà không yêu nước Nhật. Bà đã muốn ở lại Mỹ, ngay cả trong trại tập trung. Dù rằng tiện nghi ở đó thiếu thốn, và bác sĩ đã chỉ ra cho bà tất cả những bất tiện của nơi

ấy. Ít nhất ở đó bà có thể gặp lại tất cả bạn bè, nấu ăn và giặt giũ cùng họ, và tán gẫu thoải mái. Thậm chí bà còn có nhiều thời gian rảnh hơn trước, vì trong trại, những người bị giam giữ không phải làm việc để kiếm sống ; họ được phát khẩu phần đủ dùng, dù không ngon lành. Hơn nữa, khí hậu ở sa mạc Arizona nóng và khô. Trong khi đó, tại Kyoto với khí hậu ẩm ướt, ngôi nhà lạnh lẽo ngay cả vào mùa xuân. Nước trong vườn, sương mù từ biển và núi khiến ngôi nhà luôn ẩm ướt.

Mặc chiếc kimono màu tím hoa cà, viền cổ bằng lụa trắng rất sạch sẽ, bà Sakai ngồi xôm chờ chồng. Bà đi đôi tất cotton trắng tinh có đế đôi, do tự tay mình làm. Bà là một người nội trợ đảm đang, lớn lên ở Nhật trong một gia đình nghèo có một nông trại nhỏ trên núi nhìn xuống Nagasaki. Vì nông trại nằm khá gần Unzen, lũ trẻ thỉnh thoảng được đi xem các mạch nước phun ; vào mùa xuân hoặc thu, chúng tự thưởng cho mình những kỳ nghỉ ngắn, ngắm hoa, cây cối với màu sắc rực rỡ, và nướng cá bằng hơi nóng bốc lên từ khe đá.

Gia đình rất nghèo và phải lo cho đàn con gái đến tuổi lấy chồng, người cha tình cờ đọc được một quảng cáo trên báo đề nghị các cô gái trẻ Nhật kết hôn với những người đồng hương đã di cư sang Mỹ ; ông liền gửi tên và ảnh của một cô con gái. Mẹ của bác sĩ Sakai,

bị thu hút bởi khuôn mặt dịu dàng của cô gái, đã chọn bà giữa nhiều người. Và đó là cách bà đến Mỹ. Thời trẻ, khuôn mặt bà dễ nhìn nhưng không đẹp. Bà không ngờ mình được gả cho một bác sĩ, một người đàn ông sẽ không thích đôi chân vòng kiềng, bàn chân to hay bàn tay thô kệch của bà. Ông đã hỏi về chế độ ăn uống trước đây của bà, vốn chỉ gồm cơm, rau và cá. Khi các con còn nhỏ, Sotan Sakai rất dễ nổi giận nếu vợ không cho chúng ăn đúng theo chỉ dẫn của ông. Với cậu con trai, giờ tất cả chẳng còn ý nghĩa gì nữa, vì cậu đã chết. Bà đã ép cậu, dù cậu khóc lóc, uống thứ sữa bò kích thích đó ! Giờ bà hối hận vì đôi khi đã trách mắng cậu, vì điều đó chẳng còn tác dụng gì. Bà thậm chí không biết mộ của con trai mình ở đâu. Nước mắt bà rơi, như mọi khi nghĩ về con trai. Bà lau mắt cẩn thận bằng lớp lót trong tay áo rộng và xì mũi vào chiếc khăn giấu sâu trong tay áo trái. Bà vo viên nó lại và ném vào một chiếc thùng đặc biệt. Bà đã tiếp nhận nhiều thói quen Mỹ, nhưng vẫn cho rằng dùng khăn vải là mất vệ sinh.

Ngay lúc đó, bà nghe tiếng chồng về. Người giúp việc vội vàng cởi giày cho ông. Bà Sakai bước đến cửa và cúi chào chồng. Ông chỉ đáp lại bằng một cái gật đầu và lẩm bầm tên bà trước mặt người giúp việc. Bà theo ông vào phòng khách ; khi ông ngồi xuống, bà quỳ xuống để kiểm tra ấm trà trong lớp vải bọc. Bà định rút

trà nóng cho bác sĩ, nhưng ông giơ tay lên :

«Không, cảm ơn, tôi vừa uống rồi. Trà rất ngon.»

Có một thứ, ít nhất ở Nhật, khiến bà Sakai hài lòng : chiếc kimono che đi đôi chân xấu xí của bà. Ở Mỹ, bà mặc váy cotton như mọi người, và không ngừng nghĩ về đôi chân lộ ra trước ánh mắt không hài lòng thâm lặng của chồng. Ông chỉ lảng tránh nhìn ; điều khiến bà đau lòng hơn cả lời lẽ cay nghiệt.

Làm sao để kể với ông về sự việc chiều nay ? Bà đưa tay lên miệng và ho.

Ông ngẩng đầu lên đột ngột :

«Có chuyện gì vậy, Hariko ?

- Em không biết nói thế nào.»

Ông nhận ra sự bối rối trong ánh mắt bà. Ông vẫn thấy bà dễ nhìn, với khuôn mặt dịu dàng, đôi mắt tròn và ngây thơ. Ở Nhật, mắt hình hạnh nhân được ưa chuộng hơn, nhưng bác sĩ Sakai lại thích đôi mắt của vợ.

«Có ai làm vỡ bình gốm Sung không ? Ông hỏi, lo lắng.

- Ô không, không nghiêm trọng đến thế !

- Con cá chép lớn chết rồi ?

- Không, ồ không, không ai chết cả.

- Thôi nào, nói đi. Anh sẽ không giết em, thậm chí cũng không đánh em.»

Được khích lệ bởi tâm trạng tốt của chồng, bà thú nhận, một cách thận trọng :

«Chiều nay có một chàng trai đến và hỏi thăm anh.

- Bệnh nhân à ?

- Không.»

Bà do dự, rồi nói ra sự thật :

«Một người lính Mỹ.»

Gương mặt thanh tú của bác sĩ Sakai trở nên vô hồn.

«Anh không quen ai là người Mỹ.

- Cậu ấy không nói là quen anh. Cậu ấy muốn làm quen với anh.

- Làm sao cậu ta biết tên anh ?

- Theo lời một người bạn, hình như vậy.

Đóa Hoa Bí Ẩn 43

- Em đã nói gì với cậu ta ?

- Em bảo anh đi vắng. Cậu ấy muốn đợi, nhưng em không cho phép. Em sợ Josui về gặp ; điều đó sẽ không phù hợp.

- Đương nhiên là không.

- Em hứa sẽ chuyển lời cho anh. Cậu ấy hỏi giờ anh về, vì muốn quay lại. Em giải thích rằng anh không tiếp người lạ ở nhà và khuyên cậu ấy đến gặp anh tại văn phòng ở bệnh viện lúc 10 giờ sáng.

- Em làm rất đúng.»

Ông mím chặt môi.

«Một người Mỹ ! Chắc có ai ở bệnh viện đã cho cậu ta địa chỉ nhà ta.

- Chắc vậy», bà đồng tình, nhẹ nhõm.

Bà đã làm đúng khi nói sự thật với chồng, và ông không nổi giận. Bà tự trách mình vì sợ cơn giận của ông, dù ông chưa bao giờ to tiếng với bà ; nhưng bà nhạy cảm đến mức có thể nhận ra bóng dáng của sự không hài lòng dù nhỏ nhất từ ông. Luôn làm chủ bản thân, bác sĩ Sakai không thể giấu vợ điều gì. Bà đứng lên một cách duyên dáng, bắt chập đôi chân ngắn.

«Em xin phép lui về, em còn việc.»

Ông chỉ gật đầu. Ông không muốn phá vỡ không khí yên bình sau những giờ bên bạn bè. Ở một mình, ông ngồi bất động, hướng ra vườn, và cố xóa khỏi tâm trí hình ảnh người Mỹ không mời mà đến. Người làm vườn đã tưới nước lên những lối đi và tưới cây bụi.

Bà Sakai vẫn quan sát chồng, khi nhẹ nhàng đóng cánh cửa trượt sau lưng. Vì ông không hỏi thêm về người Mỹ, bà cũng không miêu tả ; ngay lập tức, bà tự trách mình vì điều đó như một sự giấu giếm. Quen với phong cách của những chàng trai giàu có California, bà đã hỏi vị khách :

«Anh đến từ California phải không ?

- Bà biết nói tiếng Anh ! Anh ta thốt lên.

- Một chút.»

Bà cố không cười, để không lộ hàm răng xấu. Người Mỹ thích những hàm răng trắng đẹp. Bà Sakai coi đôi chân vòng kiềng và hàm răng hư như cùng một nỗi bất hạnh. Thời trẻ, những khuyết điểm này không quan trọng, vì phong tục yêu cầu các cô gái nông thôn nhuộm đen răng trước khi lấy chồng. Mẹ bà có hàm răng đen như sơn mài.

Bà lặp lại câu hỏi :

«Anh cũng đến từ California phải không ?

- Tại sao lại nói «cũng» ? Bà từng sống ở đó à ?

- Vâng.

- Tôi đến từ Virginia. Đó là một vùng đất đẹp.

- Tôi chưa biết đến nơi đó.»

Cuộc trò chuyện trở nên quá thân mật. Bà Sakai luôn dễ dàng cởi mở quá mức với người Mỹ. Bà gượng cứng người lại, nhưng không thể không cảm thấy thiện cảm với người đàn ông trẻ trung, khỏe mạnh này. Anh ta đưa cho bà một tấm danh thiếp ghi tên mình : Allen Kennedy. Anh đọc to tên lên, và bà lặp lại theo. Bà chưa từng học cách đọc tiếng Anh.

Bà bước đi nhanh nhẹn và im lặng dọc theo hành lang hẹp, rồi bước vào phòng ngủ. Nếu dịch các tấm vách ngăn dùng làm tường, có thể mở rộng phòng thành các không gian liền kề, nhưng bà Sakai luôn để chúng đóng kín, tạo cho mình một không gian riêng tư. Bà không có việc gì để làm, vì chồng bà không muốn ăn tối. Buổi tối, Josui chỉ ăn bánh mì với mứt và uống trà pha sữa đặc. Bà Sakai uống một bát nước cơm trước khi đi ngủ.

Một mình trong phòng, bà lấy ra một chiếc hộp nhỏ hình chiếc tủ, đặt lên bàn thấp và quỳ xuống để sắp xếp lại đồ trong các ngăn kéo : những món trang sức không có giá trị, những mảnh ruy-băng, những bức ảnh của Kensan, một tấm ảnh ngôi nhà cũ của họ ở Los Angeles, giờ đã thuộc về những người da đen.

Một tấm vách dịch chuyển vài centimet, và bà nhìn thấy Josui đang mỉm cười với mình.

«*Mama-san*, mẹ ở đây rồi !

- Con có gặp cha chưa ?

- Chưa.»

Josui bước vào. Ngay lập tức, người mẹ nhận thấy trên khuôn mặt con gái ánh lên niềm hạnh phúc. Đôi mắt to, quá to so với một người Nhật, lấp lánh một niềm vui bí ẩn. Josui vẫn chưa học được cách che giấu cảm xúc sau vẻ ngoài bình thản.

«Trông con có vẻ vui, bà Sakai nhận xét. Có chuyện gì tốt đẹp xảy ra à ?»

Josui lắc đầu :

«Không có đâu, mẹ. Chỉ là mùa xuân thôi.»

Liệu mùa xuân có đủ để khiến mọi đường nét trên khuôn mặt dịu dàng, xinh đẹp này tràn đầy sự dịu dàng? Bà Sakai nghi ngờ điều đó. Bà nhìn con gái một cách trầm ngâm, cố gắng nhớ lại những ảnh hưởng của mùa xuân lên tuổi trẻ của mình. Năm hai mươi tuổi, bà làm việc như một người đàn ông trong trang trại của cha ; với bà, mùa xuân chỉ gắn liền với cày bừa, gieo hạt vất vả. Đầu hè, người ta dẫn nước vào ruộng và cấy lúa với đôi chân ngập trong bùn. Không, mùa xuân không gọi cho bà điều gì khác.

Bà không hỏi thêm Josui, người mà bà coi là «con gái của chồng». Kensan là «con trai của mẹ». Nếu con trai bà còn sống, giờ bà đã là bà nội, và những đứa cháu của bà sẽ mang dáng vẻ Mỹ, điều mà bà không quan tâm lắm. Ở Mỹ, phụ nữ có máy giặt và bếp điện.

Đứng cạnh mẹ, Josui cầm lên những bức ảnh của Kensan. Một số chụp từ khi cậu còn nhỏ ; một bức khác chụp cậu bên cạnh vị hôn thê, Setsu, một cô gái với mái tóc ngắn và xoăn.

«Con ước gì cha cho phép con cắt tóc ngắn», Josui thở dài, đột nhiên không vui.

Cô cuộn mái tóc dài, thẳng thành một búi tóc chặt ở gáy. Không thể uốn xoăn với mái tóc dài như vậy !

«Cha sẽ không cho phép đâu», người mẹ nói.

Mắt dán vào Setsu, bà nói thêm :

«Mẹ nghĩ giờ cô ấy đã có con rồi.

- Sinh ra trong trại tập trung, Josui nhắc lại.

- Ừ.»

Đúng vậy, nhưng bà nghĩ rằng, nếu được sống cùng gia đình và có con trai bên cạnh, bà sẽ muốn nhìn thấy những đứa cháu của mình, ngay cả trong trại tập trung. Người Mỹ không tàn sát tù nhân như người Đức ; và trong trại đó, họ vẫn có đủ thức ăn.

«Trại tập trung không quá khủng khiếp đâu, bà nói.

- Ô, con không biết nữa», Josui thở dài.

Cô nhúu mày, và khuôn mặt trở nên u ám.

Tiếng thở dài khiến bà Sakai tò mò. Liệu bà có nên kể với Josui về vị khách người Mỹ ? Tốt hơn là không nên. Bà cẩn thận gói lại những món đồ lặt vặt và những bức ảnh trong giấy lụa.

«Con sẽ thay đồ», Josui nói.

Cô bước đi và đóng vách ngăn lại.

Bà Sakai tự khen mình vì sự kín đáo. Thông thường, tốt nhất là im lặng trong mọi tình huống.

Trong góc của ngôi nhà lớn, nơi là không gian riêng của mình, Josui quỳ gối, hướng về khu vườn và ngắm mình trong gương. Ánh hoàng hôn bao phủ cô với những tia nắng xiên. Chiếc gương được đặt trên một chiếc tủ thấp kiểu Trung Quốc, bằng gỗ sẫm màu và đánh bóng. Josui mặc một chiếc kimono màu hồng nhạt, được trang trí bằng hình ảnh một nhành hoa đào thêu trên váy với sắc hồng đậm hơn.

Quan niệm của người Mỹ về vẻ đẹp nữ giới là gì ? Cô có làn da trắng, trắng như hạt hạnh nhân tươi. Môi dưới của cô... có lẽ quá dày ? Khuôn mặt cô có tạo ấn tượng quá khỏe khoắn ? Má cô hồng như hoa đào, hồng hơn cả lụa kimono. Đôi mắt phương Đông có thể không làm hài lòng, nhưng mí mắt không căng như người Nhật. Còn mũi ? Vâng, nó đặt quá thấp ; một người Mỹ sẽ nhận ra điều đó. Nếu cô ở lại Mỹ, liệu cô lại có bạn bè? Tất cả tù nhân đã rời khỏi trại, và người ta nói rằng người Mỹ đã lại đối xử tốt với họ. Hầu như không có xáo trộn gì. Nhiều tờ báo đã đăng bài về lòng dũng cảm của tiểu đoàn Kensan ở Ý ; một số thậm chí còn nhắc đến tên Kensan. Cậu đã hy sinh khi dẫn đầu cuộc tấn công lên một ngọn đồi. «Tốt hơn là không nên quá

dũng cảm», bà Sakai nói, nhìn qua những giọt nước mắt bức ảnh con trai trên các tờ báo Mỹ.

Nếu người Mỹ đó quay lại vào ngày mai thì sao ? Josui tự hỏi. Cô không nên cho anh ta biết tên mình. Nhưng thật bất lịch sự nếu từ chối. Cô rút tấm danh thiếp nhỏ từ ngực và đọc tên thăm : Allen Kennedy. Ở nhà, anh ta được gọi là Allen. Tên và họ này có ý nghĩa gì ? Cô không biết. Còn Virginia ? Những ký ức mơ hồ từ sách địa lý gợi lên một bang ở phía Đông, khá xa California. Josui tự nhủ sẽ kiểm tra lại trên bản đồ vào ngày mai. Cô giấu tấm danh thiếp vào áo và lại nhìn vào gương. Cô quan sát đường cong đôi môi và đường mí mắt. Cô đặt bàn tay mát lạnh lên đôi má ửng hồng. Nếu người lính muốn bắt tay cô theo kiểu Mỹ, cô sẽ không cho phép. Thật không đúng đắn khi một cô gái để người khác chạm vào lòng bàn tay mà không có lý do, đặc biệt là với một người lạ. Điều đó chỉ dành cho người chồng tương lai.

Trong khi Josui mơ màng như vậy, người giúp việc kéo vách ngăn và bước vào. Mập mập trong bộ kimono vải bông màu xanh, cô ta nhìn chằm chằm vào Josui đang ngồi trước gương. Cô nói to :

«Cha cô gọi cô. Ông ấy đang ở dưới những cây thông.»

Josui gập chiếc gương được lồng trong nắp tủ lại.

«Bảo với ông là con đến ngay.»

Bác sĩ Sakai đi dạo dưới những cây thông trong vườn, trên lớp rêu dày và mềm. Nhựa thông tươi, được hơi ẩm ban ngày làm nóng, tỏa ra mùi thơm nồng và dễ chịu.

«Con gái quý của ngài đang đến, Yumi nói với một cái cúi đầu nhẹ.

- Cô ấy đang làm gì vậy ?

- Cô ấy đang ngắm mình trong gương.

Yumi rút lui, và bác sĩ Sakai đột ngột dừng lại. Josui đang ngắm mình trong gương ! Điều đó chẳng phải là có ý nghĩa sao ? Liệu cô có nhìn thấy người Mỹ đó không ? Có lẽ họ đã làm quen sáng nay, trao đổi vài lời? Người Mỹ chẳng ngần ngại bắt chuyện với bất kỳ cô gái nào, và Josui lại quá xinh đẹp, xinh đến mức đáng lo. Bác sĩ muốn biết sự thật. Không được giấu giếm ! Không thể tin tưởng người Mỹ khi nói đến phụ nữ. Josui, con gái ông... ông không muốn người ta coi cô như một geisha hay một cô gái đường phố.

Josui, bước chậm về phía cha, lập tức nhận ra ánh mắt đen sắc lạnh của ông, đôi lông mày nhú chặt tạo thành một nếp gấp giữa trán, từ đó hai đường kẻ đen vươn lên như đôi cánh chim hay cánh bướm... nếu có thể tưởng tượng một con bướm đậu trên đôi mắt đen của bác sĩ Sakai.

Không kìm nén được, ông bắt ngờ chất vấn :

«Con đang giấu cha điều gì, phải không ? Cha cảm nhận được.»

Không quen với những lời tra hỏi đột ngột, Josui giật mình. Ở Mỹ, cha cô thường xuyên nổi cơn thịnh nộ rồi ngay lập tức hối hận. Khi ấy, ông không thể kiềm chế bản thân. Tuy nhiên, từ khi trở về Nhật, nhờ thiên định để rèn luyện sự tự chủ, ông đã trở nên trầm lặng và kín đáo.

Josui ngẩng đầu lên.

«Con giấu cha điều gì chứ ?

- Đừng nghĩ cha ngốc nghếch thế, ông đáp giọng gay gắt. Cha không chỉ là bác sĩ mà còn là nhà tâm lý. Con đã thay đổi từ hôm qua. Có chuyện gì đó xảy ra với con.»

Chỉ trực giác mách bảo ông, nhưng Josui choáng váng trước sự sắc sảo mà cô tưởng là thấu hiểu. Liệu ông có thể đọc được suy nghĩ của cô dễ dàng thế sao ?

«Không có chuyện gì rõ ràng cả, cô nói. Nhưng có lẽ cha đúng. Việc nhìn thấy người Mỹ sáng nay đã đánh thức trong con bao ký ức. Cha ơi, con đã sống mười lăm năm ở Mỹ, và chỉ năm năm ở đây.»

Ông gạt đầu ra hiệu cho cô đi bên cạnh. Ông cảm thấy bức bối, kiệt sức, quá kích động để ngồi yên. Hai cha con cùng bước dưới hàng thông trong vườn. Trời nhá nhem tối, những tia nắng cuối cùng phản chiếu lên rêu một màu xanh lân tinh.

«Con có thể, và thậm chí phải tin tưởng cha, bác sĩ Sakai khẳng định. Theo một nghĩa nào đó, con là tất cả những gì cha có. Mẹ con là người vợ tốt, người mẹ mẫu mực. Đàn ông còn cần gì hơn ? Nhưng về tinh thần, con và cha giống nhau. Con là bạn đồng hành của cha. Anh con giống mẹ, còn con giống cha.

- Con rất khác cha, cô phản ứng ngay, bất bình.

- Bây giờ con khác cha hơn là sau này, ông đồng tình. Ở tuổi con, sự khác biệt giữa các thế hệ rõ rệt nhất. Sau này, khi cuộc đời con ổn định và con không cần chống

đôi cha để chứng minh sự độc lập, lúc đó con sẽ nhận ra mình giống cha đến nhường nào.

Mắc kẹt trong tình yêu bao bọc thái quá của cha, Josui tìm cách thoát ra nhưng vô vọng ; mạng lưới càng siết chặt quanh cô. Trong lòng, cô giữ một vũ khí, một lưỡi dao nhỏ có thể cắt đứt những mắt lưới dù vô hình như tơ trời. Cô rút tấm danh thiếp từ nơi giấu kín và đưa cho cha mà không nói lời nào. Ông cúi xuống đọc dòng chữ, nhưng đoán ngay, ông làm động tác giống con gái và rút từ ngực ra một tấm danh thiếp y hệt.

«Cha lấy cái này ở đâu vậy ? Cô kêu lên, sửng sốt.

- Cha cũng có thể hỏi con câu tương tự, ông đáp nghiêm túc.

- Có người... đưa cho con.

- Hẳn đã đến đây khi cha vắng nhà và để lại thứ này cho mẹ con.»

Giọng ông càng thêm trầm trọng.

Hai cha con nhìn thẳng vào mắt nhau ; cô quyết không để ánh mắt hung dữ của ông khiến mình sợ hãi.

«Ôi, Josui», ông nói bằng giọng trầm nhất.

Cô khom vai, không nói gì, đặt tấm danh thiếp nhỏ vào tay cha. Ông cầm lấy và bỏ cả hai vào ngực.

«Con thấy đấy, cha đã đúng ! Ông nhận xét bằng giọng dịu dàng và buồn bã. Giờ thì nói cho cha nghe, con yêu, chuyện gì đã xảy ra ?»

Cô không thể nói nên lời. Nước mắt trào ra, cô dùng tay áo kimono lau vội.

«Cha van con, đừng giấu cha mẹ điều gì, bác sĩ Sakai nói sau một lúc im lặng. Cha sẽ không cấm đoán con điều gì không gây hại cho con. Cha tưởng tượng nếu con rời xa cha mẹ, trái tim cha sẽ tan vỡ, nhưng cha biết không phải thế. Trái tim cha đã vỡ từ lâu rồi.»

Josui ngẩng đầu :

«Vì cái chết của Kensan ?

- Không, từ rất lâu trước khi nó và con ra đời. Thời trẻ, cha... ôi, thôi, chuyện cũ rồi, chẳng quan trọng nữa.»

Thật sự chẳng còn quan trọng ! Ông sắp bước sang tuổi năm mươi, và những sự kiện thời trai trẻ, Josui nghĩ, không còn ý nghĩa gì. Cô không muốn nghe những tâm sự đó. Cô không thể tưởng tượng một người cha khác với hình ảnh quen thuộc : một người độc đoán,

yêu thương nhưng áp đặt, cứng đầu và gia trưởng. Cô chỉ muốn nghĩ về bản thân.

«Nói cho cha biết tại sao con giữ tấm danh thiếp, người cha hỏi bằng giọng gần như âu yếm.

Sự dịu dàng của ông khiến cô bật khóc nức nở. Josui cố nói qua tiếng nấc và dùng tay áo che đi những giọt nước mắt.

«Con không biết, con không có gì để nói. Anh ta dùng con dưới giàn hoa tử đằng và hỏi tên. Con đã nói với anh ta. Thế thôi.

- Con gặp hắn mấy lần ?

- Chỉ một lần : sáng nay. Con đảm bảo với cha. Anh ta quay lại đó vì đã thấy con khi đi ngang ; còn con không nhận ra anh ta trong nhóm người.

Biết rõ sự thật, bác sĩ Sakai tỏ ra rộng lượng :

«Cha không đổ lỗi cho con về hành động của người đó. Con lẽ ra nên từ chối không cho hắn biết tên. Tuy nhiên, như chính con thừa nhận, con đã sống quá lâu ở Mỹ.

- Con không nói thế !

- Được, vậy thì nói là nhiều năm, ông nhượng bộ. Nhưng chúng ta sẽ không bao giờ quay lại đó. Chúng ta thuộc về nơi này ; cuộc đời con sẽ gắn liền với Nhật Bản, con yêu. Con sẽ lấy chồng ở đây. Cha không ép buộc con, cha hứa đấy. Con có thể đợi bao lâu tùy ý ; nhưng - ông cố giọng nhẹ nhàng hơn - về mặt tâm lý, tốt nhất nên kết hôn khi còn trẻ, ngay khi có nhu cầu. Đặc biệt với phụ nữ, đừng chờ đợi quá lâu. Khát khao tự nhiên sẽ phai nhạt, thay bằng thứ khác. Ở Mỹ, cha thấy nhiều phụ nữ đánh mất điều đó vì theo đuổi sự nghiệp, dù đáng trân trọng, nhưng làm mất đi nữ tính. Vậy, hãy xem chúng ta có thể làm gì. Nếu con không muốn Kabori Matsui, hãy tìm người khác. Con sẽ chọn. Cha không muốn bị coi là kẻ độc tài.

Cảm động trước thái độ nhượng bộ của cha và tình yêu thương bao la cô cảm nhận được, Josui không nỡ cự tuyệt :

«Con còn một năm học nữa. Con muốn hoàn thành nó.

- Đương nhiên, và cha hoàn toàn ủng hộ. Vậy, hãy quyết định không nhắc đến chuyện này nữa. Chúng ta hiểu nhau, phải không ?

- Vâng, cô lí nhí miễn cưỡng.

- Vậy thì...»

Ông ngừng lại. Cô nhìn ông. Ông rút hai tấm danh thiếp từ ngực và xé thành từng mảnh nhỏ. Sau đó, ông cúi xuống, nhổ một cụm râu và đặt bên dưới, như trong một ngôi mộ thu nhỏ. Ông nhẹ nhàng đắp lại lớp râu :

«Đi thôi, ông nói, về nhà đi. Trời tối rồi.»

Đêm đã buông xuống thật sự. Dưới những tán thông, những con đom đóm đầu tiên lấp lánh.

Allen Kennedy trần trọc trên chiếc đệm dày. Những chiếc giường Nhật Bản thật khó hiểu. Khi nằm xuống, người ta tưởng chúng mềm mại nhờ những chiếc chăn lụa nhồi lông vũ và những tấm chiếu đàn hồi. Nhưng sau một thời gian, xương cốt cảm nhận rõ sự cứng rắn của sàn nhà được đánh bóng bên dưới. Allen không đủ mệt để ngủ. Một khát khao ngọt ngào và nguy hiểm đang thiêu đốt máu anh. Cô gái trẻ xinh đẹp đó đã phá vỡ mọi sự cân bằng mà anh cẩn thận duy trì, những kế hoạch, thói quen của anh. Anh ghê tởm thái độ thô lỗ và bất cần của đa số đàn ông trong thời chiến, nhưng anh lại cảm thấy chính mình cũng mang những ham muốn nhục dục đó. Anh đã làm khi nghĩ mình không thể chiếm hữu một người phụ nữ chỉ vì dục vọng ích kỷ. Nhu cầu thể xác, luôn bị kìm nén trong anh và từ

chối thỏa mãn trong những nhà chứa, ngay cả khi nhu cầu đó trở nên dai dẳng, lại hành hạ anh vào đêm đó. Anh muốn chỉ nghĩ đến vẻ đẹp của cô gái ; nhưng anh chỉ nghĩ đến thân hình nữ tính của cô, được tạo ra để chiêm hữu.

Anh bật dậy, ôm lấy đầu gối co lại bằng đôi tay dài và đặt đầu lên đó. Anh muốn hiểu rõ bản thân, không nhầm lẫn tình yêu và ham muốn. Một sự tinh tế nhất định, có lẽ được thừa hưởng từ mẹ anh - người phụ nữ mảnh mai và thanh lịch, sở hữu ý chí sắt đá - khiến ham muốn và tình yêu hòa quyện không thể tách rời trong anh. Sự hiện diện của một gái điếm, anh biết từ kinh nghiệm, khiến anh bất lực. Anh không thể làm gì ; anh cần phải yêu trước nếu muốn thỏa mãn ham muốn. Thật đáng xấu hổ ! Anh ghen tị với những kẻ đê tiện có thể thỏa mãn bản năng mà không cần suy nghĩ. Anh ghen tị họ nhất vì họ không nhận ra mình là đồ tồi. Quân đội đầy rẫy những kẻ như vậy ; họ sống một cuộc đời dễ chịu. Allen khác biệt và không gì có thể thay đổi điều đó. Ariel không thể trở thành Caliban.

Anh đứng dậy, quá bồn chồn để tìm giấc ngủ, và khoác lên mình một chiếc áo choàng mà các khách sạn Nhật Bản cung cấp cho khách. Chất vải bông rẻ tiền được trang trí bằng những họa tiết xanh trắng tuyệt đẹp.

Ở Nhật Bản, gu thẩm mỹ là bẩm sinh, có lẽ đó là lý do Allen yêu đất nước này. Người Nhật chỉ mắc sai lầm khi bắt chước phương Tây. Allen Kennedy nghĩ về mẹ mình ; nếu bà thành thật, bà chắc chắn sẽ ngưỡng mộ những tác phẩm gốm sứ tinh xảo, vải in đẹp, lụa tuyệt vời và đặc biệt là những ngôi nhà ở Nhật. Khi được bà Sakai đón tiếp ở cửa, Allen đã nhìn thấy, qua đầu bà cúi chào, một dãy phòng lấp lánh như ngọc trai dưới ánh mặt trời xuyên qua những bức tường giấy. Cuối tầm nhìn, mắt anh đắm chìm trong một khu vườn lấp lánh ánh bạc từ một thác nước. Allen Kennedy chưa có cơ hội gặp những người Nhật có học. Quy định cấm người Mỹ đưa người Nhật vào khu vực quân sự của họ. Trên tàu, họ đi trong những toa riêng. Allen không muốn làm quen với những người Nhật thuộc tầng lớp thấp. Sự thô tục ở người Nhật, đặc biệt là phụ nữ, đối với anh còn tệ hơn người Mỹ cùng tầng lớp.

Ngôi nhà thoáng thấy hài hòa hoàn hảo với cô gái trẻ xinh đẹp gặp dưới giàn hoa tử đằng. Josui Sakai... Allen không thể phát âm tên cô nếu cô không giúp anh. Anh không thể quên khuôn mặt thanh khiết, xinh đẹp với đôi mắt to, môi dưới hơi đầy đặn. Anh đã học cách yêu thích đôi mắt hình hạnh nhân. Josui nói tiếng Anh như người Mỹ, nhưng hơi khó khăn. Giọng nói nhẹ nhàng cho thấy cô được giáo dục tốt, điều khá hiếm. Ở Nhật,

Đóa Hoa Bí Ẩn 61

những cô gái từ gia đình tử tế tránh người Mỹ ; nhưng vì từng sống ở Mỹ, Josui không quá khắt khe. Cô nhút nhát, điều mà Allen đánh giá cao.

Anh đứng ở cửa, trước một khu vườn nhỏ với bức tường hơi cong của khách sạn đối diện. Trong vườn có một hồ nước nhỏ bằng chiếc chậu và vài cây lùn. Vậy, anh mong đợi điều gì từ Josui ? Nếu anh để ham muốn lớn dần - hoặc không kiềm chế ngay lập tức - điều gì sẽ xảy ra ? Đó sẽ là một cuộc phiêu lưu khó xử, thậm chí tuyệt vọng.

Không có giải pháp nào khác, anh tự nhủ ; đây không phải là một nàng Butterfly để yêu rồi bỏ !

Đêm tối và yên tĩnh. Phía sau bức tường thấp, anh nhìn thấy dãy núi xa xăm. Đến Kyoto để tìm kiếm vẻ đẹp lịch sử, anh chưa tham quan gì. Tại sao phải thay đổi kế hoạch ? Không cần quyết định giữa đêm khuya, khoảng thời gian không thích hợp để suy nghĩ vì không khí u sầu và nặng nề ; thời điểm tồi tệ nhất khi những cảm xúc không thể thổ lộ nảy mầm trong Allen và khiến anh nghi ngờ tâm hồn mình. Anh nhún vai. Ngày mai, anh sẽ dậy sớm, xem hướng dẫn và lên lộ trình. Anh sẽ ở lại đủ lâu để tham quan, rồi trở về Tokyo. Bằng cách bận rộn, anh có thể quên Josui ; hoặc cô sẽ trốn tránh như những cô gái khác cùng địa vị.

Quyết định xong, anh cảm thấy nhẹ nhõm. Anh trở lại giường và nhắm mắt. Thư giãn, anh không còn cảm nhận sự cứng rắn của sàn nhà. Sau không khí mát mẻ của khu vườn, chăn đệm trở nên ấm áp và nhẹ nhàng.

Hôm sau, một cơn mưa kịp thời có thể giúp Josui bỏ lớp hình học mà cô không hứng thú. Với chút tưởng tượng, cô có thể viện cớ bị cảm vì đã mở mắt trước bình minh. Chiếc gối lông vũ quen thuộc từ nhỏ không ngăn cô xoay người. Chiếc gối cứng kiểu Nhật có thể giúp cô ngủ ngon hơn. Khó khăn của cô nằm ở chỗ : cô không chấp nhận cuộc sống ở Nhật mà không phản đối. Cha mẹ cô dừng cảm hơn, hoặc cha ra lệnh và mẹ tuân theo. Josui thể hiện sự độc lập bằng những cuộc nổi loạn nhỏ như việc dùng gối. Cô cũng nổi loạn để bảo vệ mẹ.

Nhưng trời không mưa, thậm chí rất đẹp ! Mặt trời lên trong bầu trời trong xanh và nhanh chóng xua tan những mảng sương mỏng trên đỉnh núi. Josui chỉ còn cách thức dậy. Thời tiết đẹp khiến cô chọn chiếc váy vàng nhạt vừa giặt. Một cách khó hiểu, cô muốn mặc kimono hôm đó ; nhưng cô sợ ánh mắt ngạc nhiên của bạn bè. Cuộc sống của họ được phân chia rõ ràng.

Chiếc váy vàng mềm mại, không có cúc hoặc thêu gây khó chịu, có cổ trắng hẹp làm nổi bật mái tóc đen. Josui không bôi dầu tóc, điều khiến cô khác biệt. Những

Đóa Hoa Bí Ẩn 63

lọn tóc nhỏ ở thái dương hơi xoắn.

Khi xuống ăn sáng, cha cô nhìn cô chăm chăm.

«Hôm nay con đi sớm hơn, cô nói. Con phải học hình học trước giờ học.»

Bác sĩ hiểu rằng cô muốn tránh gặp người Mỹ. Người lạ sẽ tìm cô vào giờ như hôm trước.

«Con sẽ cảm thấy mát mẻ hơn nếu khởi hành sớm, ông đồng ý. Hôm nay sẽ là một ngày nóng.»

Bữa ăn trôi qua trong im lặng. Vẫn không một lời, họ đứng dậy, và Josui ra vườn để hái những bông hoa, cành lá theo mùa dành cho *tokonoma*. Đối với cô, đó là một nghĩa vụ thú vị. Bác sĩ Sakai thường nhận xét về cách trang trí ; và vì lời khen của ông hiếm khi xuất hiện, chúng trở nên vô cùng quý giá. Josui đi dạo trong vườn, tìm kiếm những nhánh cây phù hợp. Đang là mùa xuân, nên cô không dùng quá nhiều hoa. Hoa chỉ nở rộ vào mùa hè, và cách trang trí luôn phải phản ánh đúng mùa. Josui gạt bỏ ý định dùng hoa thủy sinh - loại không bao giờ được kết hợp với các loại khác - và chọn sự đơn giản. Cô phát hiện ra nhánh sim xanh mọc trên những thân cây sơn bóng, nửa khuất dưới tán lá phong đỏ. Cô cắt một nhánh phong, cẩn thận không để

lại khoảng trống, và bẻ đôi thân sim. Những nhánh cây này là đủ. Cô dành nửa giờ để sắp xếp chúng trên bàn ở hiên. Như đã được dạy, cô đặt mình đối diện với chiếc bình gốm xanh được chọn hôm đó, để mô phỏng hướng mọc tự nhiên của cây cỏ hướng về mặt trời. Bộ cục gồm ba yếu tố : nhánh phong vươn cao hơn hai nhánh sim với độ dài khác nhau và tỏa ra phía sau. Mải mê với công việc, cô không nhận ra ánh mắt quan sát kỹ lưỡng của cha từ phòng thiền, hay của mẹ từ nhà bếp. Cuối cùng, hài lòng với đường cong tự nhiên của nhánh cây nhỏ, Josui nhẹ nhàng nâng chiếc bình và đặt vào góc tokonoma, hơi lệch một bên. Cô quyết định giữ lại bức *kakemono* từ hôm trước, vẽ hình những cây liễu trong sương, nhưng thay đổi vật trang trí. Cô đặt một khối ngọc bích có đường nét không đều lên bệ gỗ hồng mộc và lùi lại để ngắm tổng thể.

«Rất tốt», giọng cha cô vang lên.

Cô quay lại mỉm cười với ông và thấy ông đã mặc trang phục phương Tây, sẵn sàng ra ngoài. Cô thấy ông thật uy nghi trong bộ đồ trang nghiêm với những nếp gấp hoàn hảo, cùng chiếc mũ phớt trên tay, gậy và găng tay. Bác sĩ trông không hoàn toàn như người Nhật. Không người Nhật nào có thể mặc những bộ trang phục này với vẻ tự nhiên đến thế. Cô nghĩ thầm : «Chính ông

là người gìn giữ ký ức về nước Mỹ trong tâm trí tôi», nhưng giữ kín suy nghĩ không thể chia sẻ này.

«Rất thành công, bác sĩ Sakai nói. Ta không chắc màu xanh của sim và đỏ của phong có hài hòa không... nhưng được đấy. Độc đáo. Và khối ngọc kết nối chúng với những cây liễu trong sương.»

Với một cái gật đầu và nụ cười nhẹ, ông bước ra ngoài.

Ngày mới bắt đầu như thế. Josui không muốn thừa nhận rằng ánh mắt cô vẫn lướt qua những con phố. Cô không đổi lộ trình, đến trường sớm, vào phòng thay đồ, rồi ngồi vào bàn và bắt đầu làm việc. Hình học rất hữu ích để chiếm lấy tâm trí. Josui vẽ cẩn thận các hình tròn, tam giác nội tiếp, và tính toán góc. Chúng khách quan, lạnh lùng, đẹp theo cách riêng, nhưng vô hồn. Những tinh thể được tạo thành đều vô tri ; chúng chỉ là hóa thạch của sự sống đã tắt, những hình dạng đối xứng bị bỏ rơi bởi linh hồn, nhưng lại làm dịu đi trí tưởng tượng quá mức và trái tim đang đập nhanh. Cô gái làm việc không ngừng, chỉ ngẩng đầu khi đáp lại lời chào. Cô tham dự các lớp học với vẻ xa cách, thờ ơ. Cuối ngày, cô về nhà sớm hơn thường lệ. Đường phố vắng lặng. «Hôm nay, cô tự nhủ, anh ấy đã cùng bạn bè đến Nara. Chẳng có lý do gì để anh ấy không đi cả !» Cô sẽ không

bao giờ gặp lại anh.

Ngày hôm sau, cô cảm thấy không khỏe. Ngày mới hứa hẹn đẹp hơn hôm trước, nhưng Josui thức dậy với tâm trạng u ám và lạnh lẽo. Không thấy cô xuống, mẹ cô sai Yumi lên hỏi thăm.

«Con cảm thấy buồn, Josui thừa nhận, con nghĩ mình bị ốm.»

Yumi mang tin báo động này đến cha mẹ. Hai người nhìn nhau.

«Anh đã quá nghiêm khắc với con bé», bà Sakai nói với chồng.

Sự dịu dàng tự nhiên của bà làm dịu đi cả lời trách móc.

«Nghiêm khắc ? Không hề, bác sĩ Sakai đáp. Hôm qua tôi hầu như không nói gì với con bé, ngoại trừ lời khen về cách trang trí. Em biết tôi về muộn tối qua mà.»

- Không, em nói về ngày trước đó, bà Sakai nhấn mạnh.

- Chúng ta đã thống nhất», bác sĩ Sakai nói giọng kiên quyết. Em nhớ không : sáng hôm qua, con bé trông rất bình thản khi sắp xếp hoa trong *tokonoma*.

Đóa Hoa Bí Ẩn 67

- Những bông hoa đã héo rũ sáng nay. Anh tự xem đi. Điều đó có nghĩa tay con bé đã nóng hừng hực từ hôm qua.»

Bà Sakai đứng dậy và bước đi nhanh nhẹn, gần như không một tiếng động trên chiếu tatami. Bà vào phòng con gái và nhìn cô. Josui đặt đôi tay bất động với những ngón co nhẹ lên chăn. Bà Sakai quỳ xuống và đặt ba ngón tay vào lòng bàn tay phải của Josui.

«Con bị sốt và da khô. Mẹ sẽ báo với cha con.

- Bố sẽ cho con thuốc, Josui than thở.

- Vì lợi ích của con thôi.»

Người mẹ đứng lên và nhìn gương mặt xinh đẹp đang tựa lên chiếc gối trắng với ánh mắt lo âu.

«Nói cho mẹ biết điều gì làm con phiền lòng, bà hỏi bằng giọng dịu dàng.

- Không có gì, Josui thở dài. Điều đó làm con ngạc nhiên. Con không cảm thấy gì cả. Mọi thứ đều vô nghĩa với con.

- Đó là dấu hiệu xấu. Ở tuổi con, lẽ ra con phải cảm nhận được điều gì đó, dù là sự bất mãn.»

Josui không đáp, và bà Sakai bôn chồn đi gặp chồng.

«Anh hãy tự đi xem con bé ; đứa trẻ thụ động quá. Nó không cảm thấy gì. Tay nó nóng ran. Nó không biết bệnh ở đâu.

- Vậy thì không có gì nghiêm trọng», bác sĩ Sakai nói với giọng vui vẻ.

Ông đi ra và mang theo hộp dụng cụ y tế. Nó luôn sẵn sàng, dụng cụ đã tiệt trùng, nhiệt kế ngâm trong cồn. Ông gõ nhẹ vào cửa phòng Josui và bước vào.

«Vậy là con không đau ở đâu cả ? ông hỏi.

- Không đau chỗ nào, Josui trả lời, không nhìn ông.

- Con có giấu cha điều gì không, một lần nữa ?

- Không có gì.»

Ông đặt nhiệt kế vào miệng cô và quỳ bên giường, vẻ mặt lo lắng.

«Con có gặp người Mỹ đó hôm qua không ?» ông hỏi đột ngột.

Cô lắc đầu.

Đóa Hoa Bí Ẩn 69

Khi ông lấy nhiệt kế ra, cô nói :

«Con không gặp ai cả. Con đến trường, học bài, rồi về nhà.

- Con bắt đầu cảm thấy trống rỗng từ khi nào ? Con không sốt.

- Khi thức dậy sáng nay, con không muốn rời khỏi giường.»

Vì thận trọng, ông không tiết lộ nghi ngờ của mình. Cảm giác trống rỗng này có phải vì Josui không gặp người Mỹ hôm qua ?

«Con nên nghỉ ngơi trên giường. Ăn ít, ngủ nếu có thể, và đừng lo lắng. Cha sẽ đến ngay khi con gọi.

- Cảm ơn cha.»

Ông đứng dậy và tiếp tục quan sát khuôn mặt thờ ơ của cô, không bắt được ánh mắt. Cô từ từ khép mí mắt. Ông thấy cô xanh xao và nghĩ một ngày nghỉ ngơi sẽ có ích. Ông cầm hộp dụng cụ và ra ngoài. Với vợ đang đợi ở cửa, ông nói bình tĩnh :

«Con bé không ốm ; chỉ là mệt mỏi, có lẽ do thời tiết mùa xuân. Sau mùa đông dài, sự thay đổi nhiệt độ đột ngột rất mệt mỏi, đặc biệt với một cô gái nhạy cảm như

Josui. Tôi đã khuyên con bé nên nghỉ ngơi trên giường.

- Cảm ơn. Giờ thì em đã yên lòng rồi», bà Sakai nói.

Sau khi bác sĩ rời đi, sự im lặng bao trùm ngôi nhà. Bà Sakai cắt đi cành myrtle xanh, rồi quyết định thay đổi toàn bộ cách trang trí. Bà đổ nước, rửa sạch và cắt chiếc bình đi. Bà chọn một chiếc bình cao và hẹp, cắm vào đó một nhánh tre với những chiếc lá xanh mỏng mỏng và hai bông hoa trắng hình ngôi sao, mà bà đã hái từ bóng râm của khóm tre. Bà Sakai chưa từng học nghệ thuật cắm hoa, nhưng khi không có ánh mắt phán xét của chồng, bà cảm thấy hài lòng với tác phẩm của mình.

Khi bà đang ngắm nhìn nó, Yumi bước vào :

«Chúng ta không có cá, cô ta nói thẳng thừng.

- Cô nói gì vậy ? bà Sakai kêu lên, rất bối rối. Hôm qua tôi đã tự tay thả một con vào nước rồi ! Lẽ ra nó phải đủ chứ.

- Nó chết rồi.

- Không thể nào, xem nào !»

Thật không may, vì một lý do không rõ, con cá đã chết ! Yumi đã vớt nó từ chiếc bể nhỏ - chỉ là một chiếc chum chôn trước nhà bếp - nơi họ thả những con cá

Đóa Hoa Bí Ẩn 71

mua sống từ chợ. Cô ta cầm trên tay con cá bất động, mắt đỏ đẫm, da xỉn màu, thân phình to.

«Hãy chôn nó đi, bà Sakai buồn bã nói. Tôi sẽ tự đi chợ để phàn nàn với người bán cá. Chắc hẳn đã cho con cá này ăn quá nhiều để tăng trọng lượng.»

Chợ không xa và Yumi sẽ trông nhà. Tuy nhiên, bà Sakai muốn báo cho Josui biết. Bà kéo trượt cánh cửa phòng của cô : cô gái đang nằm ngửa ngủ, thở đều đặn. Bà Sakai không muốn đánh thức cô. Bà lặng lẽ rời đi, mừng rằng những lo lắng của Josui không khiến cô mất ngủ.

«Cô ấy đang ngủ, bà nói với Yumi. Tôi sẽ về ngay.

- Vâng, thưa bà», Yumi đáp.

Cô quyết định giặt một ít quần áo. Khi bà Sakai về, cô sẽ chuẩn bị cá và rau.

Trời đẹp. Mặt trời sưởi ấm sân sau nhà, và Yumi đã dậy sớm như thường lệ. Xong việc giặt giũ trong nháy mắt, cô cảm thấy buồn ngủ ập đến. Ngôi nhà yên tĩnh. Nếu cô ngủ một vài phút sau bếp lò trong nhà bếp, sẽ không ai để ý. Nếu bà chủ về, Yumi có thể viện cớ rằng cô đang đợi để nhóm lửa. Vì vậy, cô nằm xuống đất, gối đầu lên một khúc củi và ngủ thiếp đi ngay lập tức.

Cô là một cô gái quê khỏe mạnh, luôn sẵn sàng ăn hoặc chìm vào giấc ngủ sâu. Cô không nghe thấy tiếng gõ cửa. Cổng vườn không bao giờ khóa, và bà Sakai đã để nó hé mở.

Tiếng động đánh thức Josui. Cô ngủ không sâu, và phòng cô không xa cửa ra vào. Đầu tiên, cô nghe thấy tiếng nắm đập vào cửa gỗ, rồi tiếng vỗ bằng lòng bàn tay ; cuối cùng là tiếng chuông. Josui lắng nghe, gọi mẹ, gọi người giúp việc. Không có tiếng trả lời. Tiếng gõ càng lúc càng mạnh. Buộc phải dậy, cô mặc chiếc kimono hồng, chải lại tóc và bước ra hiên nhỏ để quan sát mà không bị phát hiện. Cô bước đi không một tiếng động ; ẩn sau một góc nhà, cô lén thò đầu ra.

Là anh ta !... Anh ta đang gõ cửa, và không ai trả lời ! Josui lùi lại và dựa vào bức tường gỗ. Anh ta không thể nhìn thấy cô. Nếu cô không cử động, anh ta sẽ không nghi ngờ gì và sẽ rời đi. Cô đứng im, chờ tiếng gõ ngừng lại. Rồi cô muốn kiểm tra xem anh ta đã đi chưa. Cô lại lén thò đầu ra, thật nhẹ nhàng. Anh ta vẫn ở đó. Ngồi trên bậc thềm, anh ta nhìn khắp nơi. Cô rút vào, nhưng không đủ nhanh. Anh ta cười và, bằng giọng trầm ấm, vui vẻ, nói như để trêu ghẹo :

«Tôi thấy cô rồi... Josui Sakai !»

Đóa Hoa Bí Ẩn 73

Bất động, nín thở, cô tự hỏi. Nếu cô chạy vào phòng, anh ta có theo không ? Điều đó thật không tốt. Anh ta không được vào phòng cô. Mẹ cô đâu ? Và Yumi nữa ? Họ không thể cùng ra ngoài, để cô ngủ một mình.

Giọng nói trầm lại vang lên, đầy tiếng cười, kéo dài từng từ :

«Cô sẽ đến với tôi, hay tôi phải đến với cô ?»

Cô lấy lại bình tĩnh, thắt chặt thắt lưng kimono và kéo nó lên cổ. Chiếc áo dài che đi đôi chân trần trong đôi dép hồng. Cô bước ra với vẻ trang nghiêm.

«Mẹ tôi đi vắng. Bà sẽ về ngay. Tôi sẽ gọi người giúp việc.»

Cô bước vào nhà tìm Yumi, gọi cô ấy khắp nơi, kể cả trong nhà bếp trống rỗng. Yumi biến mất. Josui có thể làm gì ngoài việc tự mình mở cửa ?

«Mẹ tôi sẽ về ngay, cô lắp bắp, mặt đỏ lên.

- Tôi không đến để gặp mẹ cô», anh ta nói.

Anh ta đứng dậy, bỏ chiếc mũ lưỡi trai ra và vò nó trong tay.

Cô không biết phải làm gì với anh ta. Mời anh ta vào? Mẹ cô sẽ không hiểu. Không ai sẽ hiểu.

«Cô không đến trường đại học hôm nay sao, Josui Sakai ?

- Không, tôi hơi... mệt.

- Cô trông như một bông hồng nở rộ.»

Cô vô thức vò tay.

«Tôi nghĩ mình không được chào đón, anh ta nói khi nhận thấy cử chỉ đó.

- Không, Josui phản đối. Nhưng hiện giờ tôi đang một mình và...

- Và cô không biết cách tiếp đón tôi vì cô là một cô gái đứng đắn.»

Cô cắn môi, hối hận vì đã tiết lộ rằng mình đang một mình.

«Xin hãy đi đi», cô thì thầm.

Cô không biết rằng mắt mình đang lấp lánh, đôi môi hồng hào, khuôn mặt thanh tú rạng rỡ. Anh ta bước một bước về phía cô ; và khát khao bị kìm nén bấy lâu

trào dâng với sức mạnh không thể cưỡng lại được. Mù quáng, không thể chống lại sức hút, anh ta cúi xuống cô, cố gắng không nhượng bộ trước những đòi hỏi không thể thỏa mãn của cơ thể mình.

Nhưng rồi anh ta sẵn sàng làm điều đó. Anh ta sẽ chỉ hôn lên đôi môi mỏng manh và tinh khiết ấy, trong khung cảnh khu vườn thơm ngát, chỉ bị xáo động bởi tiếng thác nước. Cô đang một mình. Cô đã nói với anh ta điều đó. Anh ta rên rỉ ; bằng một cử chỉ nhanh chóng, anh ta ôm cô vào lòng với sự dịu dàng mãnh liệt và từ từ siết chặt. Rồi anh ta nhìn thấy khuôn mặt cô, đôi môi cô. Anh ta cúi đầu và đặt môi mình lên môi cô gái. Anh ta uống lấy hơi thở hoảng hốt của cô, dùng một tay giữ lấy đầu cô khi cô cố quay đi. Đột nhiên, cô ngừng kháng cự.

Anh ta đã mơ về khoảnh khắc này suốt đêm, điều mà trong sự ngây thơ, cô chưa từng tưởng tượng. Cuối cùng, cô gần như ngất đi trong vòng tay anh, và anh ta nhẹ nhàng lùi lại, nhưng không buông cô ra.

Không cố gắng thoát ra, cô quay mặt đi, má áp vào vai anh ta để anh không nhìn thấy mặt mình. Anh ta đặt đầu lên mái tóc đen, mềm mại.

«Điều này chắc chắn phải xảy ra», anh ta thì thầm.

Josui không thể nói được. Anh ta nắm lấy cằm cô - một cái cằm mềm mại và tròn trịa - và xoay mặt cô về phía mình.

«Cô biết điều này chắc chắn phải xảy ra chứ ?

- Tôi không biết, cô thì thắm. Đây là lần đầu tiên tôi...

Lời thú nhận ngây thơ ấy khiến anh ta vui sướng.

«Ôi, tình yêu của tôi !»

Anh ta cúi đầu xuống.

«Không, đừng làm thế nữa, cô van nài. Thế là đủ cho lần đầu rồi. Tôi cần suy nghĩ về những gì vừa xảy ra.

- Điều xảy ra là tôi yêu cô.

- Nhưng anh không biết tôi !

- Một người đàn ông không cần biết một người phụ nữ để yêu cô ấy. Anh ta học cách hiểu cô ấy trong khi yêu.

- Ở Nhật thì không như vậy !»

Cô liếc nhìn cổng vườn. Mẹ cô sắp về. Chắc bà đang ở chợ cùng Yumi.

Đóa Hoa Bí Ẩn 77

«Tôi không thể ở lại đây, mẹ tôi sắp về.

- Hãy để tôi nói chuyện với bà.

- Không, không, không đơn giản thế đâu. Cha tôi ghét người Mỹ và ông yêu tôi quá nhiều.»

Khi nhắc đến cha, cô lùi lại xa anh ; anh cảm thấy cô đang né tránh và không giữ cô lại.

«Josui, cô luôn nghe lời cha mình sao ?

- Tôi muốn vậy, dù sao đi nữa.

- Cô có muốn cho tôi một cơ hội không ?

- Một cơ hội ?

- Đúng vậy, để hiểu cô.

- Làm sao có thể được ? Cô thử dài.

- Tôi sẽ tìm cách, em yêu.»

Em yêu ! Từ ngữ đó chọt ủa về trong ký ức cô. Kensan từng gọi hôn thê của mình như vậy. Đó là một từ yêu thương. Một rung động chạy khắp người cô khi nghe từ đó được thốt lên bằng giọng nói trầm ấm đầy dịu dàng. Liệu cô có thể tìm thấy tình yêu như thế này ở đâu ? Nó chỉ tồn tại ở nước Mỹ, nơi người ta không sợ yêu.

Đột nhiên, cô nhìn thẳng vào mắt anh :

«Tôi tin tưởng anh, Allen... Tôi phát âm tên anh đúng chứ ?

- Đúng như cách tôi thích nghe cô nói.» Anh lại cúi xuống gần cô.

«Bây giờ phải đi rồi, cô nói.

- Chúng ta sẽ gặp lại nhau ở đâu ? Ở đây ?

- Không, không, để tôi suy nghĩ đã.

- Dưới giàn hoa tử đằng, ngày mai nhé ?

- Ừ.»

Anh hoàn thành cử động của mình, và đôi môi mềm mại nhưng đầy khát khao lại đặt lên môi Josui. Họ đắm chìm trong vòng tay nhau rất lâu. Giờ cô đã hiểu : cô yêu người đàn ông này ! Họ giật mình khi nghe tiếng lá xào xạc. Họ nín thở, đưa mắt nhìn về phía bụi tre che bóng cổng. Một làn gió nhẹ, một cơn lốc nhỏ làm lay động những chiếc lá xanh non bóng mượt.

«Có ai đó sao ?» Allen hỏi.

Trong chốc lát, họ quên mất nhau và nhìn những chiếc lá nhảy múa. Đột nhiên, cô nhận ra anh vẫn ôm mình. Cô giật mình thoát khỏi vòng tay anh và chạy vào nhà.

Josui cảm thấy hành động của mình thật khó hiểu. Làm sao cô có thể chấp nhận điều đó ? Ngày hôm sau, cô trở lại trường đại học, kỳ diệu thay, cô đã bình thường trở lại. Cô mặc chiếc váy vàng và cầm chiếc ô trắng thêu hoa vàng. Cha mẹ cô không nói gì, Josui cũng không giải thích. Sách vở và bút chì của cô đã nói lên đủ : cô định học.

Anh chặn cô gần cổng. Đến rất sớm, anh đang đợi, trông quyến rũ hơn bao giờ hết trong bộ quân phục chín chu. Đôi mắt anh xanh như biển dưới nắng.

«Tôi đến đây để cám dỗ cô», anh bắt đầu một cách táo bạo.

Josui sợ hãi. Làm sao cô có thể cưỡng lại vào một ngày đẹp trời như thế này ? Cô cố tỏ ra nghiêm túc, nhắc mình về danh hiệu «cô gái đứng đắn».

«Tôi rất vui khi thấy cô xinh đẹp như vậy. Điều đó càng làm tăng sự cám dỗ.

- Tôi phải đến lớp», cô nói với giọng van nài.

Anh trở nên nghiêm túc :

«Josui Sakai, tôi chỉ còn năm ngày nghỉ phép. Tôi chưa được thăm Kyoto, một trong những thành phố đẹp nhất thế giới. Cô có muốn đi cùng tôi hôm nay và làm hướng dẫn viên cho tôi... như một nghĩa vụ yêu nước không ?»

Josui im lặng vì kinh hãi.

«Đó sẽ là một hành động đẹp, Allen nài nỉ. Tôi là một người Mỹ không biết gì. Tôi sẽ không làm gì để nhắc cô về thân phận kẻ chiếm đóng của tôi. Hãy coi tôi là một khách du lịch. Tôi muốn mang về nhà ấn tượng tốt về Nhật Bản. Vì vậy, tôi đã đến thành phố tuyệt vời này. Khi trở về Mỹ, tôi sẽ kể với mọi người về Kyoto và những kỳ quan không thể quên, mà việc khám phá chúng là một trong những khoảnh khắc tuyệt vời nhất đời tôi.»

Dưới ánh mắt long lanh của Allen, cô cảm thấy một làn sóng vui sướng chạy khắp người. Và cô bật cười :

«Anh cảm dỗ tôi quá, nhưng tôi không muốn. Tôi sẽ nói gì với giáo sư ? Và nếu ai đó thấy chúng ta cùng nhau ?... Cha tôi sẽ tức giận.»

Anh nhún vai :

«Xin lỗi cô. Như thường lệ, mọi rủi ro đều dành cho phụ nữ. Hãy quên chuyện cảm dỗ đi. Cô hãy đến lớp.»

Nụ cười trong mắt anh tắt lịm. Họ đi cạnh nhau về phía cổng. Anh cầm sách giúp cô ; Josui nhớ rằng ở Mỹ, các chàng trai thường làm vậy ; đó là phong tục ở đó. Xấu hổ, cô đã hối hận vì chiến thắng quá dễ dàng của mình. Cô hành động theo lương tâm, nhưng cô ước gì lương tâm đó không phân biệt rạch ròi giữa tốt và xấu như vậy. Với một lương tâm kém minh mẫn hơn, có lẽ cô đã thấy cái xấu thật dễ chịu !

Cô liếc nhìn anh và nhận ra anh đang ngắm cô. Đôi mắt anh lại trong veo, và miệng anh như đang kìm nén một nụ cười.

«Tôi có thể giấu những cuốn sách này dưới gốc hoa tử đằng ; rễ cây to và xù xì đến mức có thể che giấu cả cô.

- Tôi sẽ tự làm», cô kêu lên.

Thật là một lời nói kỳ lạ !

Vào giờ sáng sớm đó, không ai thấy cô giấu sách và quay lại với anh. Họ rẽ vào một con phố nhỏ hẹp.

«Hãy kể cho tôi nghe về Kyoto», anh yêu cầu, giả vờ háo hức tìm hiểu văn hóa.

Để xoa dịu lương tâm mình, cô trả lời anh với cùng vẻ nghiêm túc.

«Trong một nghìn năm, Kyoto là thủ đô của chúng tôi. Thành phố cổ kính này với hơn một triệu dân có một ngàn bốn trăm ngôi chùa Phật giáo, những cung điện hoàng gia cổ và những khu vườn cổ đẹp nhất thế giới.

- Hướng dẫn viên bé nhỏ của tôi, hãy dẫn tôi đến những khu vườn.»

Trong những khu vườn, anh nghĩ, họ sẽ tìm thấy những chỗ ẩn náu, hang động, đá, hồ nước tĩnh lặng, hàng rào, bụi cây. Nhưng anh phải thất vọng và nghi ngờ cô có ý đồ gì đó tinh quái.

«Đây là chùa Ryoanji và Khu vườn Đá. Nó nổi tiếng nhất.»

Cô chỉ vào một khoảng đất khô cằn hình chữ nhật, một sa mạc được giới hạn bởi bức tường thấp. Những viên đá phủ bụi rải rác trên cát trắng, gợi lên hình ảnh những hòn đảo nhỏ trên một biển chết, nơi cái cào tạo ra những con sóng bất động và đều đặn.

Đóa Hoa Bí Ẩn 83

«Đây là một khu vườn ?»

Trong chốc lát, anh quên mất ý nghĩa mà anh đã gán cho ngày hôm nay. Anh mơ hồ cảm nhận một sự cao cả và trang nghiêm vượt xa tầm hiểu biết của mình.

«Anh sẽ hiểu, Josui nghiêm túc giải thích. Hãy đếm những viên đá đi.»

Anh đếm được mười lăm nhóm, sắp xếp thành các cụm năm và hai, năm và ba, ba và ba.

«Chúng không chỉ là những hòn đảo. Một số giống như những con chim nước đang nghỉ ngơi...»

Josui chỉ vào chúng bằng ngón tay út.

«Đó, những con vịt trời...»

Những viên đá, chỉ được tạo hình bởi gió và mưa, quả thật trông giống những con vịt đang ngủ.

«Cô có hiểu ý nghĩa của khu vườn này không ? Allen hỏi.

- Không rõ lắm. Cha tôi hiểu. Khi chỉ cho tôi, ông giải thích rằng : tâm hồn thuần khiết của người tạo ra nó được thể hiện trong khu vườn này. Nó rất nổi tiếng và cổ xưa. Nếu chúng ta ở lại đây lâu giờ im lặng ngắm

nhìn nó, chúng ta mới có thể bắt đầu hiểu được.»

Anh lắc đầu.

«Không, cảm ơn, tôi thích một thứ gì đó sôi động hơn.»

Kiên nhẫn, Josui dẫn Allen vào khu vườn xanh tươi của một cung điện cổ, một nơi đầy mê hoặc với những ngọn đồi thấp nối liền khu vườn với bầu trời. Tuy nhiên, nơi này không phù hợp cho sự riêng tư. Khu vườn được chăm sóc quá kỹ lưỡng, từng chiếc lá đều được bảo vệ, không còn gì hoang dã, khiến Allen cảm thấy nó trống vắng và lạnh lẽo ; chỉ có vài du khách thưa thớt dạo bước. Đầy ngưỡng mộ nhưng gò bó, anh đi bên cạnh Josui mà không dám nắm tay cô. Cô dường như xa cách. Anh thấy cô hòa hợp với khung cảnh này, còn mình thì không.

Đến trưa, anh không muốn nghe thêm gì về cung điện hay đền đài, vườn tược hay thần linh.

«Tôi đói rồi, anh đột ngột tuyên bố. Tôi đã đi bộ quá lâu trên những tấm đá. Chúng ta sẽ ăn trưa, thuê một chiếc xe và ra ngoại ô. Tôi muốn nhìn thấy một khung cảnh bình thường.»

Cô đồng ý, như trong mơ. Sau khi đã nhượng bộ quá nhiều, phạm phải tội lỗi lớn khi dành cả ngày với người đàn ông này, cô dường như sẵn sàng làm mọi thứ. Nghĩ đến điều đó, tim anh đập mạnh.

Trong bữa trưa, cô tỏ ra khá vui vẻ, đáp lại những câu đùa của Allen, trả lời những câu hỏi của anh về thực khách trong nhà hàng. Cô chưa từng đến con phố vắng này, cũng chưa từng vào nhà hàng bình dân nơi người ta phục vụ món *tempura* ngon tuyệt với tôm, cơm trắng như tuyết và chè xanh nhạt. Allen chỉ cho cô một người đàn ông nhỏ bé với làn da xanh xao, mặc bộ đồ vải màu xám : một nhân viên cửa hàng, cô đoán. Họ lần lượt quan sát một người hầu gái đến mua tôm, một ông già cô độc, một người đàn ông trẻ tuổi ăn ngấu nghiến những món ngon mà có lẽ anh ta không thể chiêu đãi đám con đông đúc của mình.

Sau đó, ở ngoại ô, Allen lại thấy Josui xa cách.

Họ để chiếc xe cũ kỹ dưới chân đồi, cùng con ngựa trắng già nửa ngủ gật và người đánh xe già lãnh đạm, im lặng - ít nhất là trước bộ quân phục Mỹ. Một con đường nhỏ lát gạch dẫn lên sườn đồi, giữa những khóm tre. Dù nơi này có vẻ hoang vắng, Allen vẫn thấy nó quá gọn gàng : con đường được quét sạch, những cây dương xỉ được cha trí không phải ngẫu nhiên. Không có bụi rậm

hay gai góc. Anh dừng lại trước một tấm thảm rêu.

«À, đây mới là nơi tuyệt vời. Một tấm đệm êm ái, phải không ? Ngồi xuống đi, Josui.»

Cô nghe lời và quỳ xuống, giữ một khoảng cách đáng kính với bạn đồng hành. Những sợi tóc mỏng ướt đầm mồ hôi dính vào trán ẩm ướt của cô. Đôi môi cô đỏ mọng. Anh nhìn cô một lúc. Liệu anh có dám đến gần hơn không ? Cuối cùng, anh quyết định và nắm lấy tay cô.

«Josui.»

Cô quay ánh mắt trong veo về phía anh :

«Hãy kể cho tôi về nước Mỹ.»

Nước Mỹ ! Điều đó thật xa lạ với suy nghĩ của Allen lúc này !

«Tôi đã dẫn anh đi thăm đất nước tôi cả buổi sáng, Josui nói tiếp. Bây giờ, hãy cho tôi thấy một chút nước Mỹ. Tôi nhớ California, nhưng hãy kể cho tôi về Virginia, về ngôi nhà của anh. Anh có còn cha mẹ không ?»

Đóa Hoa Bí Ẩn 87

Cô không rút tay lại cũng không lùi xa, nhưng bằng cách bắt anh miêu tả môi trường sống của mình, cô đang tạo ra một khoảng cách giữa họ.

«Tôi tò mò quá, Josui xin lỗi với vẻ mặt van nài.

- Ừ thì, anh miễn cưỡng bắt đầu, tôi sống ở một thị trấn nhỏ, không xa Richmond.

- Richmond ?

- Giống như Tokyo một chút, nhưng không lớn bằng. Đó là thủ phủ của Virginia.

- Hãy miêu tả ngôi nhà của anh.»

Anh nhìn bàn tay nhỏ bé của Josui đang nằm trong tay mình và bắt đầu nhẹ nhàng chơi đùa với những ngón tay không đeo nhẫn. Josui không đeo bất kỳ trang sức nào. Anh tiếp tục :

«Một ngôi nhà lớn bằng gỗ, sơn trắng. Sáu cây cột trắng to. Một ngôi nhà cổ do ông cố tôi xây dựng. Hàng hecta đất : rừng, đồi, sông.

- Chắc hẳn rất đẹp, cô thở dài.

- Ở hành lang, một cầu thang rộng dẫn lên các phòng ngủ.

- Phòng của anh ở đâu ?

- Trên lầu, bên trái, phía trước nhà.

- Tôi còn nhớ về nước Mỹ những hình ảnh thảm, tranh, rèm cửa, vân vân...

- Vân vân..., anh đồng ý.

- Giường, ghế, bàn có chân ?

- Đúng, có chân.

- Gia đình anh : cha và mẹ ?

- Đúng, và tôi. Chỉ vậy thôi.

- Con một ?

- Ừ.»

Cô trở nên nghiêm túc.

«Anh chắc hẳn rất quý giá với họ.»

Anh cười.

«Đôi lúc tôi cũng nghĩ vậy.»

Cô suy nghĩ.

Đóa Hoa Bí Ẩn 89

«Mẹ anh... Bà ấy như thế nào ?

- Tốt, tôi nghĩ vậy.

- Ý tôi là ngoại hình.

- À, tôi hiểu. Khá nhỏ nhắn, mảnh mai, khá xinh đẹp. Nhưng bà ấy có tính cách cứng rắn.

- Cha anh ?

- Cao, điềm tĩnh... lười biếng, tôi đoán vậy. Ít nhất thì mẹ tôi nói thế.

- Ông ấy có làm việc không ?

- Ông ấy là luật sư, nhưng không hành nghề. Ông ấy không cần, tôi nghĩ vậy, từ khi ông nội tôi qua đời.»

Cô hiểu rằng anh đang thừa nhận mình có chút tài sản ; nhưng sự tế nhị ngăn cô đề cập đến chủ đề này. Cô nhìn xuyên qua những khóm tre ; dưới chân vách đá nhỏ nơi họ đang ngồi, thành phố Kyoto có vẻ xa xôi, xa hơn cả thực tế.

«Chúng ta phải về thôi, Josui quyết định. Tôi phải có mặt ở nhà đúng giờ như mọi khi.»

Thời gian trôi qua quá nhanh. Anh nằm dài trên tấm thảm rêu và đặt đầu lên cánh tay gập lại.

«Chưa vội, Josui.»

Cô nhìn anh với một biểu cảm khó hiểu. Liệu cô có sợ hãi ?

«Nằm xuống đây với tôi đi, Josui.»

Cô lắc đầu. Một màu đỏ thắm lan khắp cổ trắng ngần của cô.

«Tại sao không, em yêu ?»

Cô không trả lời, nhưng anh thấy môi dưới của cô run rẩy, và cô cắn chặt nó ngay lập tức.

«Em sợ anh sao ? anh hỏi dịu dàng.

- Một chút, Josui thừa nhận.

- Anh sẽ không làm hại em đâu, tình yêu của anh.»

Cô chỉ lắc đầu.

Nhẹ nhàng, anh hỏi :

«Em đã quên rằng anh yêu em ?

Allen suýt không nghe thấy câu trả lời.

«Em nhớ, nhưng tại sao anh yêu em ?»

Cô quay đôi mắt to, nghiêm túc về phía anh. Anh bật dậy một cách đột ngột. Thật ra, tại sao anh lại yêu cô ? Thái độ của cô gái khiến mọi cử chỉ anh định làm trở nên bất khả thi.

«Anh không biết, anh thừa nhận. Anh cũng đang tự hỏi điều đó. Anh... giống như đang đói. Anh chưa tìm thấy ai để yêu ở đây. Chỉ có em.

- Anh sẽ rời đi trong vài ngày nữa.

- Anh sẽ quay lại.»

Cô mỉm cười :

«Vậy chúng ta có thể chờ. Không cần phải quyết định ngay bây giờ tại sao anh yêu em.»

Cô đứng dậy nhanh nhẹn và nhìn vào khuôn mặt đầy khát khao đang ngược nhìn mình. Đột nhiên quay đi, cô chạy xuống dốc, nhẹ nhàng và nhanh nhẹn. Anh chỉ còn cách theo sau, vừa bức bối vừa thích thú. Cô chỉ dừng lại trước chiếc xe. Thở hổn hển, cô reo lên :

«Ôi, em chưa từng chạy như thế này kể từ khi đến Nhật Bản ! Ở California, em thường chạy, còn ở đây thì chưa bao giờ...»

Ông cụ đánh xe nhìn cô không nói lời nào. Chú ngựa nhỏ tỉnh giấc và hí vang.

«Vây là kết thúc một ngày của chúng ta sao ? Allen hỏi.

- Chỉ là kết thúc ngày hôm nay thôi, ngày hôm nay với anh, Allen Kennedy !»

Cô lần đầu tiên gọi đầy đủ tên anh, nhấn mạnh từng âm tiết một cách đầy ý nghĩa ; có lẽ, cô đang hứa hẹn về nhiều ngày sắp tới.

Ngày mà Josui bắt đầu với bao lo lắng giờ kết thúc trong niềm vui mơ màng. Cô tìm lại những cuốn sách được giấu kín. Các tòa nhà trống vắng, sinh viên đã về nhà. Ông bảo vệ già ngủ gục trong phòng trực ; ông không thấy Josui đi qua. Cô chỉ dừng lại một chút để chào tạm biệt Allen, người phản đối :

«Nhưng anh chưa thấy gì cả. Anh chưa thăm Nara. Ai cũng phải đến Nara một lần.

- Lẽ ra anh nên đi cùng các bạn của mình, cô nói, mím chặt môi. Em không có lỗi gì trong chuyện này.

- Có chứ. Đó là lỗi của em. Anh đã thấy em... và rồi anh phải gặp lại em.»

Đóa Hoa Bí Ẩn 93

Với thái độ vừa trẻ con vừa đùa cợt, anh cố gắng che giấu chính mình. Sức mạnh của cảm xúc khiến anh sợ hãi. Anh không muốn tìm hiểu lý do cho sự phản kích của mình ; anh không muốn tin rằng mình giống họ. Anh cũng không muốn so sánh Josui với những cô gái tầm thường mà anh thấy ở Tokyo, những người bắt chước những cô gái Mỹ thô tục nhất.

Thật bất ngờ, cô nhìn anh với ánh mắt buồn bã và hỏi:

- Anh có muốn em cùng anh đến Nara ngày mai không ?

- Anh mong ước điều đó một cách khiêm nhường.

- Em cần suy nghĩ về việc này.

- Làm sao anh biết được quyết định của em, Josui ?

- Nếu em đến, em sẽ có mặt ở đây vào sáng mai, không mang theo sách.

- Anh sẽ đợi em.»

Họ chia tay mà không một cái bắt tay, như thể mỗi người đều cảm nhận được sự do dự và e sợ của người kia.

Josui choáng váng trước sự sa đọa của chính mình. Cô trở về nhà như mọi khi. Cha cô, được gọi đến chăm sóc một bệnh nhân, sẽ về muộn. Josui ăn tối một mình với mẹ. Điều này chỉ khiến mọi thứ trở nên khó khăn hơn. Khi có cha ở nhà, cô dễ dàng giữ được sự kín đáo thường lệ. Mẹ cô, dịu dàng, tốt bụng và dễ tính, chỉ muốn làm cô hạnh phúc. Josui khó khăn trả lời những câu hỏi ân cần của mẹ ; cô, người ghét nói dối, giờ đây buộc phải sống trong dối trá.

«Con hẳn đã rất nóng trong các phòng học, bà Sakai nói.

- Chúng con ở trong một phòng quay về hướng bắc.»

Josui bận rộn chuẩn bị khay đồ ăn cho mẹ.

«Mẹ xin con, đừng vất vả quá. Mẹ không có nhiều cảm giác ngon miệng. Mẹ không dám nói với con...

- Nói gì vậy, mẹ ?

- Cha còn được gọi đến nhà Matsui trong tình trạng khẩn cấp. Kōbori... Cha con lo ngại đó là viêm ruột thừa.»

Josui cố gắng tỏ ra quan tâm đến tin tức.

«Kobori ! Ôi, con hy vọng không có gì nghiêm trọng.
Đứa con trai duy nhất còn lại của nhà Matsui !

- Và là một người con trai tốt !

- Vâng, con luôn nghe mọi người nói vậy.»

Josui cúi mắt và cúi đầu xuống bát.

«Cha con cảm thấy trách nhiệm này rất nặng nề.

- Ông Matsui là bạn thân nhất của cha.

- Không chỉ vậy. Cha con rất quý Kobori. Ông ấy có thiện cảm với chàng trai trẻ này. Ông ấy đặt rất nhiều hy vọng vào anh ta...»

Josui biết rõ hy vọng của cha mình ; nhưng cô không thể trả lời mẹ, ngay cả để bảo vệ bí mật của mình. Cô chìm đắm trong giấc mơ tình yêu đưa cô xa rời gia đình và cha mẹ. Gắn bó với chàng trai Mỹ, cô đã rời xa gia đình trong tâm tưởng. Vô ích khi tự lừa dối bản thân; cô sẽ giấu kín mọi chuyện với cha mẹ cho đến khi Allen đưa ra quyết định. Cô đã gặp nhiều chàng trai Mỹ ; nhưng không ai, không một ai giống Allen. Họ là những kẻ vô lại, say xỉn, thô lỗ, những người lính ồn ào, phiền phức, luôn sẵn sàng đùa cợt, bắt nạt các cô gái. Khi điều hành, họ trông sạch sẽ, im lặng, ngoan ngoãn. Họ bước

đi đều bước, trong trật tự hoàn hảo. Họ nhìn thẳng phía trước và, theo hiệu lệnh, tất cả cùng quay mặt về một hướng. Khi họ giải tán, mỗi người trong đám đông đó trở thành một cá nhân ồn ào. Josui khinh thường tất cả và tránh xa họ ; khi họ đi qua, cô trốn dưới cổng lớn. Những cô gái để họ bắt nạt còn đáng khinh hơn. Josui không giống họ ; cô cảm thấy mình khác biệt. Allen cũng khác biệt. Vì vậy, tình yêu của họ không thể giống bất kỳ ai khác. Nhưng họ nên làm gì ?

Cô trả lời mẹ bằng những lời nói dối lơ đãng. Cuối bữa ăn, cô nhận thấy ánh mắt bối rối của bà Sakai.

«Con có điều gì không muốn nói với mẹ không ? bà hỏi.

- Ô, con đang nghĩ về công việc của mình», Josui trả lời, ngạc nhiên trước sự dễ dàng mà cô nói dối dưới vẻ ngoài của sự thật. Sau này, cô sẽ hối hận ; nhưng lúc này, khi tâm trí và cơ thể cô đang chìm trong làn sương mù hạnh phúc, điều đó chẳng khiến cô bận tâm.

Cô đi ngủ rất sớm, viện có mệt mỏi. Đêm trong vắt. Từ chiếc giường đặt trên sàn nhà, cô nhìn thấy bầu trời lấp ló qua những tấm cửa mở. Độ ẩm, hoặc có lẽ sự tĩnh lặng của không khí, khiến những ngôi sao tỏa sáng đặc biệt. Chúng không lấp lánh, mà tỏa ra ánh sáng vàng

như những chiếc đèn lồng bằng lụa từ xa. Allen có đang tự hỏi mình nên hành xử thế nào không ? Khi hai người «yêu nhau», như người phương Tây vẫn nói, liệu có thể không có chuyện gì xảy ra giữa họ ? Không, luôn có điều gì đó xảy ra. Cô nhớ lại những câu chuyện tình yêu đọc được trên tạp chí ở California. Tình yêu dẫn đến hôn nhân. Đầu tiên là nộ hôn, sau đó là lời tỏ tình, rồi họ ấn định ngày cưới. Cô đã nhận được nộ hôn, anh đã tỏ tình. Giờ là lúc anh ấn định ngày cưới. Giả sử phong tục ở Mỹ vẫn không thay đổi. Ở Nhật Bản, chiến tranh đã gây ra quá nhiều thay đổi. Tại sao không phải ở Mỹ, đặc biệt là ở Virginia ?

Cô thở dài, nhớ lại khuôn mặt Allen, mỉm cười và ước gì ngày mai đã đến.

Ngày mới lại bắt đầu trong vẻ đẹp. Tỉnh giấc sớm dưới ánh nắng, Josui thức dậy. Cô biết từ mẹ rằng cha cô, về muộn đêm qua, đã phẫu thuật cấp cứu cho Kōbori vì viêm ruột thừa và tình trạng của bệnh nhân khiến ông lo lắng. Về nhà lúc rạng sáng, ông dặn đánh thức mình lúc chín giờ.

Josui ra khỏi nhà lúc tám giờ rưỡi, nhờ mẹ chào giùm cha. Ra ngoài, cô quên hết gia đình. Những cơn mưa còn hơi ẩm ướt sau cơn mưa đêm ; bầu trời tuyệt đẹp. Allen đang đợi cô gái trẻ. Lần này, ông bảo vệ già đứng

quan sát khắp phố. Allen gặp Josui trong con hẻm nhỏ dọc theo bức tường của trường đại học.

«Ông ấy không nhìn thấy em, anh nói.

- Chúng ta hãy đi đến ga bằng những con đường vắng», Josui đề nghị. Nara chỉ cách đó chưa đầy một giờ đi tàu.»

Hai bàn tay họ lập tức đan vào nhau, và họ bước đi trong im lặng trên con đường ướt át. Những cái cây rũ xuống trên họ một cơn mưa nhẹ những giọt nước li ti. Cô mặc một chiếc váy cotton màu xanh và áo blouse trắng bằng vải mỏng, những giọt nước để lại những vết sáng hơn, dưới đó làn da cô lộ ra. Cô không bao giờ đội mũ ; những giọt nước rải đều trên khuôn mặt và mái tóc cô.

«Như sương đọng trên hoa», Allen bình luận.

Cô mỉm cười với anh, đôi mắt ướt đầm tình yêu.

Vào giờ sáng sớm này, họ tìm được chỗ trên tàu ; anh mua vé hạng nhì. Cô giả vờ thờ ơ trước ánh mắt tò mò của những hành khách, ngạc nhiên khi thấy một cô gái Nhật đứng gần xuất hiện cùng một người Mỹ. Họ tỏ ra không tán thành, nhưng không thể can thiệp. Những người phụ nữ nhìn Josui với vẻ khinh thường, những

người đàn ông nhìn cô với ánh mắt giận dữ. Cô quay đi và bằng thứ tiếng Anh trong trẻo, giải thích cho Allen về vùng đất họ đang đi qua.

«Nara là thủ đô đầu tiên của Nhật Bản, cô nói với giọng rõ ràng, hơi lớn. Trước đó, những người lãnh đạo đất nước chọn bất kỳ thành phố nào họ muốn làm thủ đô. Vào thế kỷ thứ nhất, Nara được chọn và là thủ đô trong bảy triều đại liên tiếp. Sau đó là Nagaoka, cũng nằm gần Kyoto.

- Chúng ta sẽ xem gì ở Nara ? anh hỏi, hiểu rằng cô không chỉ nói cho riêng mình.

- Những gì anh muốn. Cửa hàng, cung điện, đền thờ, chùa chiền, tượng Phật lớn, công viên Hoàng gia.

- Công viên, anh quyết định không chần chừ. Nó có lớn không ?

- Rất lớn.

- Vậy thì công viên.»

Ngồi cách xa anh một khoảng có chủ ý, cô tiếp tục nói cho đến khi đến Nara. Họ rời khỏi ga và Josui, vẫn giữ vẻ nghiêm trang, gọi một chiếc xe kéo để đưa họ đến công viên. Cô cần thời gian để quên đi ánh mắt kết

tội của những hành khách. Họ dạo chơi trong công viên khoảng một giờ. Nhìn thấy một nơi vắng vẻ, anh không thể kìm nén ham muốn của mình. Anh đột ngột quay lại, trên con đường nhỏ mà anh đi trước cô, và ôm cô vào lòng.

Bây giờ không còn là lúc để kháng cự. Nụ hôn không còn làm Josui sợ hãi. Cô đã biết đến sự ngọt ngào mãnh liệt của nó và chỉ muốn được lặp lại. Đối với cô, đó vẫn là một trải nghiệm, một sự thỏa mãn trọn vẹn.

Đối với anh, một nụ hôn chỉ là khúc dạo đầu, đôi khi là một câu hỏi đặt ra cho một người lạ, một lời mời cùng nhau khám phá phần còn lại của con đường. Những nụ hôn tiếp nối nhau, ngày càng đam mê, ngày càng thân mật. Một tay anh ôm lấy eo cô ; tay kia nâng cằm cô. Thỏa mãn với những nụ hôn và bị thúc đẩy bởi kết cục không thể tránh khỏi, anh bế cô lên và đặt cô nằm trên rêu, dưới những cây thông. Anh nằm xuống bên cạnh cô, che phủ một nửa cơ thể cô, đôi tay run rẩy nhưng táo bạo lướt trên người cô.

Lúc này, cô hiểu lý do của sự vội vã này. Cô dùng cả hai tay đẩy mạnh khuôn mặt anh ra.

«Đủ rồi ! cô thốt lên. Không, Allen Kennedy, đây không phải là cách cư xử !»

Giọng cô run rẩy, đầy vẻ trách móc. Lương tâm của Allen, được nuôi dưỡng từ tuổi thơ hạnh phúc trong ngôi nhà trắng lớn ở Virginia, bất chợt thức tỉnh. Những năm tháng chiến tranh chưa đủ làm anh trở nên chai sạn. Dù cố gắng vun đắp sự hoài nghi tiện lợi, thứ hoài nghi cứng rắn của tuổi trẻ hiện đại, phải đối mặt cùng lúc với sự sống và cái chết, anh chưa kịp xây dựng cho mình một lớp áo giáp vững chắc. Bị nguội lạnh bởi cơn giận của Josui, anh giấu mặt vào ngực cô gái.

Ban đầu bất động, cô chịu đựng sức nặng của cái đầu đó trên ngực mình. Rồi cô nhẹ nhàng thoát ra và, như ngày hôm qua, quỳ xuống bên cạnh anh, người vẫn nằm ngửa, ánh mắt đắm đuối nhìn lên ngọn cây. Chính cô là người kiên quyết phá vỡ sự im lặng.

«Em không biết điều gì chiếm ưu thế trong em, là người Nhật hay người Mỹ. Em nghĩ trước hết em là con gái của cha em, một người Sakai. Chúng tôi không phải là những người bình thường, chúng tôi thuộc về một tầng lớp nhất định. Anh và em sẽ phải cùng nhau xem xét cách chúng ta yêu nhau. Hãy quyết định hoặc là nói lời tạm biệt hôm nay, hoặc...»

Cô ngừng lại, không thể tưởng tượng điều gì sẽ xảy ra nếu anh nói : «Vậy thì tạm biệt.» Cô hình dung rõ nét khuôn mặt nghiêm khắc và đáng kính của cha mình và

dựa vào niềm tự hào gia đình để tìm sức mạnh. Cha cô đã chọn Nhật Bản, thay vì trại tập trung.

«Chúng ta có nhất thiết phải quyết định hôm nay không ? Allen hỏi.

- Có.

- Tại sao ?»

Cô do dự, rồi tuyên cha dứt khoát :

«Vì anh tấn công em ngay khi chúng ta ở một mình.»

Anh bị sốc bởi sự thẳng thắn này :

«Này, Josui !

- Đó không phải là một cuộc tấn công sao ?»

Cô nhìn anh bằng đôi mắt to và sáng.

«Hãy thừa nhận đi, nếu phải nói thẳng.

- Em không trốn tránh, cô ngay lập tức thêm vào. Nếu em đồng ý ở một mình với anh, em cũng phải chấp nhận phần trách nhiệm của mình.

- Ở California, người ta đã dạy em những từ ngữ thật khéo léo !

Đóa Hoa Bí Ẩn 103

- Không phải ở California em học được những điều này, mà là ở Nhật Bản, từ miệng cha em.

- Một người cha nghiêm khắc ?

- Có lẽ vậy.»

Khi anh im lặng, cô cúi đầu thêm :

«Có lẽ điều đó tốt... cho một cô gái trẻ.»

Anh nhìn thấy gáy cô trắng như sữa ; vài sợi tóc cứng thoát ra khỏi búi tóc và rung rinh trong không khí thơm mùi thông. Cô có một dáng đầu xinh đẹp, đôi tay trắng tròn và bàn tay xinh xắn. Chân và tay hiếm khi đẹp ở phụ nữ Nhật. Anh không thể nhìn thấy chân của Josui, bị che bởi đôi tất trắng trong đôi dép của cô.

«Cởi dép ra đi, anh đột ngột yêu cầu. Cho anh xem chân của em. Chúng có đẹp như tay em không ?»

Allen ngạc nhiên khi thấy Josui đỏ mặt. Cô đứng dậy một cách nhanh chóng và bước đi.

«Bây giờ em không thể ở với anh nữa, cô tuyên bố, gần như giận dữ. Em không muốn. Anh xúc phạm em quá dễ dàng, Allen Kennedy ! Em tôn trọng bản thân mình và điều đó là đủ. Em biết cảm xúc của anh bây giờ. Tình yêu ! Hãy nói về nó ! Em không muốn một

tình yêu như thế !»

Cô bỏ đi và anh đuổi theo. Anh nắm lấy tay cô.

«Josui, anh đã nói gì ? Tại sao em lại giận, em yêu ? Anh thực sự không hiểu.»

Anh nắm lấy vai cô.

«Josui, trả lời anh đi !»

Cô quay lại nhìn anh với đôi mắt rực lửa, gương mặt đỏ ửng vì giận dữ, môi mím chặt, và kêu lên đầy phẫn nộ :

«Anh cũng không trả lời em, Allen Kennedy ! Em đã hỏi anh : ‘Chúng ta sẽ quyết định thế nào ?’ và anh nói với tôi : ‘Cho anh xem chân của em...’

Cô ngừng lại, quay đi và những giọt nước mắt trào ra từ hàng mi.

Trái tim tràn đầy tình yêu nhưng buộc phải nói sự thật, anh tuyên cha :

«Em yêu, nếu anh không trả lời, đó là vì anh không biết phải trả lời thế nào.

- Nếu anh không biết, anh không nên... chạm vào em

nữa.»

Cánh tay anh buông thõng xuống.

«Em nói đúng.

- Nếu anh không biết, vậy thì anh hãy làm ơn quay về Tokyo hôm nay, rồi trở về Mỹ, về nhà của anh. Hãy quên em đi và để em quên...

- Em có làm được không, Josui ?

- Có, bây giờ em vẫn có thể. Nhưng sau này thì em không biết nữa.»

Anh không rời mắt khỏi thân hình mảnh mai, gục xuống của cô. Trước sự im lặng của anh, cô nói bằng giọng nát tan :

«Em muốn về nhà.»

Họ bắt chuyến tàu tiếp theo về Kyoto và chia tay nhau tại ga, vì cô muốn như vậy.

«Anh sẽ không quên em đâu, Josui.

- Ôi, anh sẽ quên em thôi !

- Nếu anh không quên, anh có thể viết thư cho em không ?

- Anh sẽ không viết đâu.»

Khi rời xa anh, cô ném về phía anh một ánh nhìn khó hiểu như lời từ biệt. Anh nhìn theo cô cho đến khi cô khuất hẳn vào đám đông ; nhưng cô không quay đầu lại.

Anh trở về khách sạn, thu dọn hành lý và bắt chuyến tàu đầu tiên về Tokyo. Anh không muốn nghe đến kỳ nghỉ nữa. Cách tốt nhất là quay lại công việc ngay lập tức.

«Kobori đã khá hơn rồi, bác sĩ Sakai nói. Cơ thể khỏe mạnh và cường tráng của anh ấy phản ứng tốt với loại kháng sinh mới.

- Con rất mừng», Josui nói với vẻ thờ ơ.

Lo lắng về Josui, bác sĩ Sakai đã hỏi ý kiến vợ ông vào sáng hôm đó.

«Con bé không nói gì với em cả, bà Sakai trả lời. Khi em hỏi lý do tại sao con bé buồn, con bé giận dữ và khẳng định rằng mình không buồn.

- Con bé không hiểu chính mình đang có chuyện gì, bác sĩ Sakai tuyên cha với sự tự tin thường lệ của mình. Con bé đang bị mất cân bằng sinh lý. Đã đến lúc con bé kết hôn nhưng con bé không nhận ra ; anh sẽ đứng ra lo

liệu chuyện này.»

Nếu là lúc khác, bà Sakai đã khuyên chồng kiên nhẫn. Nhưng sáng hôm đó, bà chỉ nói :

«Anh chắc chắn đúng.»

- Kobori, bác sĩ Sakai tiếp tục câu chuyện với Josui, là mẫu hình thanh niên Nhật Bản lý tưởng. Anh ấy hiện đại nhưng không cực đoan. Anh ấy tôn trọng cha mình nhưng sẽ vượt qua ông ấy. Một ngày nào đó, anh ấy sẽ trở thành một nhân vật quan trọng. Cha ước con có thể thấy cơ thể anh ấy khỏe mạnh và dòng máu thuần khiết của anh ấy đến mức nào.

- Vâng, nhưng ruột thừa của anh ấy vẫn bị nhiễm trùng mà, Josui nhận xét, với chút ác ý.

Bác sĩ Sakai bực tức :

«Ruột thừa là tàn tích của con người thời xưa. Chúng ta không cần nó nữa. Kobori không có lỗi. Từ giờ trở đi anh ấy sẽ khỏe mạnh.»

Cô muốn xóa bỏ hình ảnh Kobori khỏi tâm trí, nhưng bị thôi thúc bởi một nhu cầu mơ hồ muốn tự trừng phạt mình và đẩy nhanh mọi chuyện, cô nói thẳng :

«Cha, tại sao không nói sự thật ? Cha muốn con cưới Kōbori. Vậy tại sao phải vòng vo ?»

Bác sĩ Sakai nổi giận :

«Con thật cứng đầu và không thể chịu nổi, ông quát. Con biết rất rõ tại sao cha không dám nói thẳng với con. Con giống người Mỹ quá. Nếu con đoán được hy vọng của cha, con sẽ làm mọi cách để phá hủy chúng !»

Choáng váng vì cơn giận của mình, ông chuẩn bị tinh thần đón nhận hậu quả. Giờ đây mọi thứ đã mất. Cô sẽ không bao giờ nhượng bộ. Nhưng thật ngạc nhiên, cô lại tỏ ra ngoan ngoãn.

«Con đã thay đổi rồi, cha biết không. Con đã suy nghĩ rất nhiều. Giờ con nghĩ tốt nhất là nên cưới một người Nhật, như cha thường khuyên con. Đôi lúc con hy vọng có thể trở về Mỹ, nhưng giờ con biết mình sẽ sống ở đây. Vậy thì tại sao không phải là Kōbori ? Như cha nói, anh ấy tốt, và đó là điều quan trọng nhất với con.»

Cô nói với vẻ trầm ngâm, tập trung, thậm chí buồn bã. Bác sĩ Sakai gần như không nhận ra con gái mình. Con giận tan biến, ông đáp ứng :

«Josui, con gái, con đã trở nên chín chắn biết bao ! Cha thật sự ngạc nhiên. Con có muốn cha... Cha có nên

Đóa Hoa Bí Ẩn 109

nói chuyện với cha của Kōbori không ? Hãy nói cho cha biết con muốn cha làm gì cho con ?»

Cô hướng đôi mắt buồn lớn về phía ông :

«Cha muốn gì cũng được ạ.»

Thực sự lo lắng, ông hỏi :

«Con không bị ốm chứ ?

- Không, cha ạ, ngược lại, con cảm thấy đặc biệt khỏe.»

Thấy ông lo lắng, cô cố gắng mỉm cười.

«Cuối cùng con cũng trưởng thành rồi. Cha có biết con đã hai mươi tuổi không ?»

Vui mừng nhưng vẫn chưa yên tâm, ông kết luận một cách trang trọng :

«Ngay cả Kōbori cũng sẽ cho con thời gian. Cha sẽ đảm bảo điều đó.

- Cảm ơn cha», cô nói.

Cô cúi nhẹ và rời khỏi cha để chăm sóc những viên sỏi trong bể. Trong những lần đi dạo, cô nhặt những viên sỏi tròn, nhẵn bóng do bị xói mòn, và xếp chúng

vào bể. Cô chỉ giữ lại khoảng hai mươi viên một lúc và vứt bỏ những viên xấu hơn khi tìm thấy những viên đẹp hơn. Màu sắc của chúng lấp lánh dưới làn nước trong suốt. Đôi khi một viên đá xỉn màu lại trở nên sáng bóng một cách bất ngờ dưới nước. Cô cầm những viên sỏi một cách nhẹ nhàng đến mức hình ảnh phản chiếu của cô trong nước hầu như không bị xáo động.

Không một lá thư nào từ Allen. Một tháng đã trôi qua kể từ khi họ chia tay và anh đã không viết thư. Josui tự nhủ may mắn là mình không biết địa chỉ của anh ; như vậy cô không bị cảm dỗ để viết thư cho anh. Trong những đêm mất ngủ, khi tuyệt vọng đến cùng cực, cô đã có thể hạ mình để cầu xin anh quay lại hoặc để cô đến với anh. Một lá thư như vậy, dù có nhận được câu trả lời thuận lợi, cũng sẽ lên án mối quan hệ của họ ngay từ đầu, vì niềm kiêu hãnh bị tổn thương của cô sớm muộn cũng sẽ chiến thắng. Như vậy, ngay trong trái tim tình yêu của họ, một nguyên tắc hủy diệt đã được thiết lập.

Trong những tuần chờ đợi, những đêm trắng, Josui đã nhìn thấy tương lai của mình hiện ra rõ ràng, một tương lai đơn giản, không thể tránh khỏi của một người phụ nữ ở Nhật Bản : hôn nhân, con cái, gia đình. Tất cả những lời nói của phụ nữ hiện đại cũng không thay đổi được điều đó. Vì vậy, như cô đã nói với cha : tại sao

không phải là Kōbori ? Cô đã dần quen với ý nghĩ này. Cô nhớ lại khuôn mặt của chàng trai đó, khuôn mặt nhợt nhạt, khá rộng, với những đường nét hơi nặng nề, toát lên vẻ tốt bụng và bao dung. Anh nói với giọng trầm, chậm rãi, đôi khi không rõ ràng, và đôi khi hơi ngọng. Anh hầu như không biết diễn đạt bằng tiếng Anh. «Tôi không có năng khiếu ngôn ngữ», anh nói mà không tỏ ra hối tiếc. Dù sao, anh cũng không gây ra cảm giác ghê tởm ở Josui ; anh không có gì hung hăng và sẽ không áp đặt. Một ngày nào đó, cô có lẽ sẽ yêu anh, hoặc ít nhất là tôn trọng anh. Trên hết, cô mong muốn sự tốt bụng, và cô cảm nhận được ở Kōbori nhiều sự tốt bụng hơn bất kỳ người đàn ông nào cô từng biết.

Cô mài một viên sỏi tròn, màu xanh lục, trong lòng bàn tay, rồi thả nó vào nước. Màu xanh lục trở nên sáng và dịu dàng.

Mùa hè nóng bức đè nặng lên Tokyo. Nhựa đường tỏa ra một cái nóng không thể chịu nổi, và những cúp điện thường xuyên làm tê liệt các quạt máy, thường là vào thời điểm nóng nhất trong ngày. Cách duy nhất để chịu đựng điều không thể chịu đựng được là chìm đắm vào công việc.

«Thưa trung úy...»

«Đặt nó lên cái bàn nhỏ kia ; tôi phải hoàn thành báo cáo này.

- Vâng, thưa trung úy.»

Người lính chào, đặt lên bàn một gói gồm mười đến mười hai lá thư rồi bước ra.

Gia đình ! Cha, mẹ, dì, chú, anh em họ... tất cả đều coi việc viết thư cho Allen là nghĩa vụ và xem việc anh ở lại vùng đất xa xôi của những kẻ man rợ này như một cực hình. Những lá thư từ mẹ anh luôn bắt đầu bằng câu: *Con trai bé nhỏ của mẹ, khi nào họ mới cho con về ?*

Anh tiếp tục gõ nhanh báo cáo. Một trung úy thật tiện lợi, người ta bắt anh làm mọi nhiệm vụ quá nhàm chán hoặc quá khó đối với cấp trên. Allen biết một vị tướng không thể viết mà không mắc lỗi chính tả, thậm chí nói chuyện cũng không trôi chảy. Vì mọi người biết Allen tốt nghiệp đại học, nên họ chất lên anh đồng giấy tờ bất tận. Anh tìm thấy một niềm vui kỳ lạ trong việc biến những báo cáo tẻ nhạt - như báo cáo anh đang viết về một số tổ chức dân sự của người Nhật dưới thời chiếm đóng - thành một kiệt tác văn chương nhỏ. Không phải

Đóa Hoa Bí Ẩn 113

vì báo cáo này sẽ đến tay những người biết đánh giá nó! Allen bắt đầu tự mình quan tâm đến những báo cáo về người Nhật, và anh biết lý do : Josui. Cô ấy mang lại sự chân thực cho mối quan hệ của Allen với dân tộc này. Trong mắt Allen, Josui giữ một vị trí đặc biệt : cô là cô gái xinh đẹp nhất anh từng gặp. Ngoài vẻ đẹp, anh còn nhận thấy ở cô sự dũng cảm. Cần lắm dũng khí để kháng cự lại tình yêu.

Mỗi khi Josui lên vào suy nghĩ của anh - hai mươi lần một ngày và vô số lần trong đêm - Allen cân nhắc mọi khả năng. Nếu mọi chuyện diễn ra khác đi, nếu anh ngỏ lời cầu hôn cô - như anh đã làm với một cô gái Mỹ mà anh yêu - thì sao ?...

Anh chìm đắm trong suy đoán, và những ngón tay dừng lại trên bàn phím. Họ có thể sống ở Nhật. Nhưng liệu anh có chấp nhận sống cả đời ở đó không ? Hay ở Mỹ ? Không thiếu nơi để họ có thể sống hạnh phúc cùng... những đứa con... ừm, những đứa con... Có nên có con không ? Cô ấy chắc chắn sẽ muốn, và anh cũng vậy. Anh luôn nghĩ một ngày nào đó sẽ kết hôn và có con, thật nhiều con ; không phải một đứa con trai duy nhất như anh, cô đơn và được nuông chiều, trong một ngôi nhà lớn đủ cho cả một đàn con. Anh luôn tưởng tượng rằng những đứa con của anh sẽ sống trong ngôi

nhà đó. Nếu chiến tranh không xảy ra, có lẽ giờ anh đã kết hôn và hạnh phúc, vì anh sẽ không bao giờ gặp Josui. Anh có thể đã cưới Cynthia Levering :

«Tôi xem cô ấy như con gái mình», bà Kennedy nói về Cynthia ; và bà nhấn mạnh điều đó trước mặt Allen.

«Mẹ ơi, đừng ép con lấy Cynthia, anh phản đối bằng giọng đùuà cọt. Một ngày nào đó, có thể con sẽ tự nghĩ đến chuyện cưới cô ấy.

- Ôi, im đi, bà cười nhẹ nhàng. Con lớn lên mà trở nên khó chịu quá.»

Gói thư chắc hẳn có tin tức từ Cynthia. Những lá thư của cô, không quá ít cũng không quá nhiều, dễ đọc, kể dài dòng về những người quen chung của họ. Họ sống cùng một con phố. Anh biết Cynthia từ thuở nhỏ. Một cuộc hôn nhân đã kết nối hai gia đình họ từ ba thế hệ trước.

«Chính xác là bao lâu rồi ? anh hỏi mẹ một ngày.

- Đủ lâu để loại bỏ mọi nguy cơ cho hai con !» bà trả lời với vẻ tỉnh ngộ.

Anh với tay lấy gói thư và lật qua. Một từ mẹ, một từ mục sư nhà thờ Episcopal mà gia đình anh đã lui tới qua nhiều thế hệ, hai lá thư với nét chữ lạ, và, đúng rồi, một phong bì lớn từ Cynthia. Ngoài vóc dáng mảnh mai và mềm mại, không có gì nhỏ bé ở Cynthia ; cô cao ráo, cân đối, rộng lượng và cởi mở. Anh nghĩ mình có thể yêu cô một ngày nào đó. Đột nhiên, anh có ý nghĩ kỳ lạ muốn kể với cô về Josui.

«Tôi chắc cô ấy sẽ hiểu», anh lầm bầm.

Anh lấy dao mở thư để mở phong bì dày bằng giấy màu kem và lấy ra ba tờ giấy viết kín cả hai mặt.

Gửi Allen thân mến... Cô luôn bắt đầu thư như vậy. Thư từ giữa họ, dù không đều đặn, bắt đầu từ thời anh ở đại học, cô ở trường nữ sinh.

Gửi Allen thân mến, em chưa bao giờ thấy một mùa xuân như thế này. Có lẽ em chưa bao giờ thực sự quan sát mùa xuân. Năm nay, cuối cùng em cũng có thời gian để làm điều đó.

Anh chậm rãi đọc những trang thư miêu tả quê nhà, hàng xóm, người thân. Với anh, một mình ở Tokyo, họ dường như xa xôi như những cư dân của hành tinh khác. Đúng vậy, họ sống trong một thế giới khác, không thể

hiểu thế giới của anh : Nhật Bản, thủ đô Tokyo. Dù anh có cố gắng giải thích, họ cũng không hiểu. Không có cách nào để họ hiểu. Anh phải chọn lựa thế giới mình muốn sống... và người bạn đời của mình.

Anh gấp cẩn thận những lá thư và đặt lại vào phong bì, rồi đắm đắm nhìn những phím máy chữ bất động.

Không có thư từ cha, người mà những lá thư, cũng như lời nói, đều hiếm hoi... Theo như anh nhớ, cha chẳng bao giờ nói gì, hoặc ít nhất là không có gì quan trọng. Trong bữa ăn, cuộc trò chuyện của ông giới hạn ở mức tối thiểu : «Chuyện cho cha ít bơ», hoặc, với chút cảm xúc : «Món bánh xốp này ngon hơn mọi khi, cung ạ.» Ông gọi vợ mình là «cung» và tuyên cha rằng tên bà - Josephine - chỉ phù hợp với một Napoleon ở Pháp.

Thường bị trêu chọc về sự ít nói, ông Kennedy đáp lại bằng nụ cười thân thiện, thì thầm rằng vợ ông nói đủ cho hai người và luôn thú vị hơn ông.

Allen, người chưa bao giờ cố hiểu cha mình, đột nhiên hối tiếc vì không đủ hiểu ông để nói về Josui và hỏi ý kiến...

Hỏi ý kiến về điều gì ?

Chỉ một câu hỏi duy nhất quan trọng, và câu hỏi đó, anh chỉ có thể tự hỏi chính mình : anh có yêu cô ấy đủ để cưới cô không ? Nỗi khát khao dai dẳng đeo bám anh ngày đêm, liệu có phải là tình yêu ? Anh nhận ra mình chưa bao giờ yêu trước đây. Liệu bây giờ anh có yêu không ?

Anh nhét những lá thư vào ngăn bàn và đi tắm trước khi thay đồ. Anh phải dùng bữa tối tại nhà đại tá và vợ ông, những người tử tế, không biết cách đối xử với những chàng trai ngỗ ngược và liều lĩnh thuộc đơn vị của đại tá.

«Họ chẳng coi cái gì là nghiêm túc cả, bà đại tá phàn nàn. Họ nghĩ mình vẫn đang ở thời của Bà Butterfly.»

Allen hiểu ý bà. Anh suýt nữa đã hành động như họ trong công viên hoàng gia Nara. Đôi khi, thật khó để liên tưởng những người Nhật thời chiếm đóng với những kẻ tàn sát người Mỹ không lâu trước đó. Allen hoàn toàn quên điều này, dù anh đã tham chiến. Những người đàn ông nhỏ bé gan dạ phục kích lính Mỹ trong rừng nhiệt đới đảo xa dường như chẳng có liên hệ gì với những ngọn đồi xanh tươi, những nông dân mặc đồ bông xanh, những cô gái xinh đẹp trong kimono và guốc gỗ ; và càng không liên quan đến Josui, người mang tư tưởng Mỹ hơn Nhật, dù ngoại hình và cách nói chuyện quá

chuẩn mực của cô lại thuần Nhật.

Khi nghĩ về cô, tim anh đập mạnh và anh muốn dang rộng vòng tay. Anh tự hỏi liệu có nên kể với đại tá vào cuối bữa tối không. Bà đại tá am hiểu phép lịch sự và luôn để những người đàn ông ngồi một mình với tách cà phê trong khoảng nửa giờ. Nếu có phụ nữ trong số khách mời, điều này thường xảy ra, thì thời gian kéo dài thêm một chút.

Allen không dám mở lòng. Sau bữa tối ngon lành do một đầu bếp Nhật chuẩn bị, được phục vụ bởi một người hầu Nhật mặc đồ trắng, Allen đột ngột hỏi đại tá có bao nhiêu người Mỹ kết hôn với phụ nữ Nhật trong thời kỳ chiếm đóng. Khó chịu, đại tá trả lời :

«Chúng tôi có thống kê, tôi nghĩ vậy. Tôi không muốn xem lại. Ý anh là kết hôn chính thức, hay chỉ là...

- Tôi muốn nói là kết hôn.

- Không nhiều đâu, đại tá thở dài, có vẻ hài lòng. Còn phần còn lại, ai mà biết ? Hàng nghìn đứa trẻ lai cũng không đủ để phản ánh chính xác tình hình. Tôi tự hỏi tại sao đàn ông chúng ta lại có ham muốn tình dục mạnh mẽ đến vậy. Dù có kinh nghiệm trong quân đội, tôi vẫn ngạc nhiên.

Đóa Hoa Bí Ẩn 119

- Những đứa trẻ đó sẽ ra sao ? Allen hỏi với vẻ quan tâm quá mức.

- Tôi không biết. Barclay, phó của tôi, kể rằng vợ anh ta phát hiện một đứa trẻ bí mật trong nhà hàng xóm rất đáng kính. Barclay và vợ không thể ngủ vì tiếng khóc của đứa bé. Khi bà Barclay đến phàn nàn, bà phát hiện người bà, vì xấu hổ, đã giấu đứa bé trong tủ.

- Barclay đã làm gì ?

- Anh ta báo cho trại trẻ mồ côi Công giáo, và họ đã nhận đứa bé, khiến gia đình nhẹ nhõm, kể cả người mẹ, một cô gái xinh đẹp. Barclay thấy đứa trẻ có vẻ kỳ lạ ; kết quả của sự pha trộn chủng tộc thật kinh khủng. Tôi phản đối những cuộc hôn nhân như vậy. Nhưng chúng ta có thể làm gì được ?»

Vậy là không thể nói về Josui ! Allen rời đi sớm, viện cớ phải hoàn thành báo cáo.

Anh từ chối nghỉ phép ở Karuizawa và thậm chí hạn chế ra ngoài chỉ để xem phim. Trong mùa hè, anh khiêu vũ vài lần, nhưng không cô gái nào khiến anh thích thú, và ký ức về những cô gái quê nhà cũng không níu giữ anh. Ngay cả Cynthia... Anh sẽ vui nếu được nói chuyện với cô ấy, nhưng cô ấy không thể khơi dậy tình

yêu trong anh. Cuộc sống trở nên vô vị.

Ngay khi quyết định như vậy, anh nghĩ : «Mình biết tìm lại hương vị cuộc sống ở đâu.» Anh đã cảm nhận nó rạo rực khi ở bên Josui. Một buổi tối nóng bức và cô đơn, anh cho phép mình nhớ lại tất cả những lần gặp gỡ: Josui dưới giàn hoa tử đằng, ngày đầu tiên anh tình cờ nhìn thấy cô khi đang ngắm nhìn thành phố cổ, Josui lên quan sát anh sau ngôi nhà... Cô ấy thật xinh đẹp trong bộ kimono ngày hôm đó ! Lần đầu tiên anh thấy cô trong khung cảnh thực của mình, trong trang phục truyền thống và ngôi nhà đẹp, được bài trí đơn giản nhưng tinh tế. Thế giới của sự trang nghiêm và truyền thống đó chẳng phải là tốt nhất sao ? Cô đã chọn ở lại đó thay vì từ bỏ những nguyên tắc khắc khe. Cô không chỉ là một cô gái «đứng đắn». Ngay cả khi anh hôn cô, bởi một nhu cầu không thể cưỡng lại, anh vẫn cảm nhận cô đang chiến đấu với chính mình. Cô gái tội nghiệp, quá rối bời vì tình yêu và không thể hiểu rõ trái tim mình ! Anh đã bỏ rơi cô ; nhưng chẳng phải anh nên rời đi trước khi quá muộn ?

Anh nghĩ về cô, gọi lại hình ảnh của cô, đồng thời nhận ra sự nguy hiểm của những ký ức đó. Trong sự cô đơn liên tục của mùa hè, sau khi các đồng đội và đại tá đã nghỉ phép, anh hình thành thói quen nghĩ về Josui

mọi lúc. Giữa mùa hè, anh quyết định gặp lại cô ít nhất một lần, để đo lường cường độ cảm xúc của mình và xem liệu anh có thể quên cô đủ để kết hôn với người khác hay không. Cô ấy chắc chắn không đẹp như trong ký ức của anh.

Ở Kyoto cũng nóng. Nhưng bác sĩ Sakai không có thời gian để nghĩ về điều đó. Không để lộ sự vội vàng, ông đã nhanh chóng sắp xếp lễ đính hôn cho Josui. Ông hối tiếc vì không luôn sống ở Nhật Bản ! Ông phải nghiên cứu sách cũ và hỏi bạn bè để tìm hiểu, một cách kín đáo, cách gả con gái cho con trai một gia đình giàu có và danh giá. Dù ngày càng bận rộn vì danh tiếng bác sĩ của ông lan rộng, ông vẫn muốn tự tay chọn lựa và satin thêu cho hôn môn của con gái. Ông yêu cầu Josui đi cùng, không muốn tỏ ra quá độc đoán, và hứa sẽ mua cho cô bất cứ thứ gì cô thích trong khả năng. Bà Sakai cũng phải đi cùng để tuân thủ nghi thức. Dù vậy, ông vẫn là người quyết định cuối cùng, vì ông không quên sở thích và phong tục của gia đình Matsui.

Ông nói với con gái rằng ông sẽ không yêu cầu cô phục tùng mù quáng như thời tổ tiên. Ông sẽ cho phép cô gặp Koberi không cần nghi thức, tại nhà ; nhưng không được xuất hiện cùng anh ta nơi công cộng. Trước đám cưới, dự định vào giữa tháng Chín, Koberi đến

thăm cô dâu ; anh luôn thông báo trước, xin phép về ngày giờ với gia đình Sakai.

Bác sĩ và bà Sakai luôn tiếp đón anh. Lần đầu tiên, họ không rời phòng, nhưng nhận thấy Josui im lặng, chỉ cúi đầu nhẹ khi được hỏi và trả lời bằng có hoặc không. Tối đó, bác sĩ Sakai hỏi vợ :

«Chúng ta có nên để họ ở riêng không ?

- Dù sao chúng ta cũng đã sống nhiều năm ở Mỹ... bà Sakai gợi ý.

- Nhưng giờ chúng ta đang ở Nhật», ông đáp, hơi bức.

Ông không muốn sống ở California. Trong các cuộc trò chuyện với bạn bè và gia đình, ông thường nhắc đến các trại tập trung, dù chúng đã mở cửa từ lâu và người Nhật đã định cư lại ở nhiều nơi trên nước Mỹ.

«Josui không quên nước Mỹ, bà Sakai nói. Cô bé có thể thấy lạ khi không được nói chuyện riêng với vị hôn phu.»

Trong lần gặp sau, sau vài phút nói chuyện về thời tiết và hoa cúc (họ không bao giờ đề cập đến chiếm đóng), bác sĩ Sakai ra hiệu cho vợ và họ rời đi. Kabori

Đóa Hoa Bí Ẩn 123

Matsui cười thầm và quay sang Josui :

«Cha em thật đặc biệt ! anh nói bằng giọng trầm âm, không bao giờ cao giọng.

- Tại sao ?

- Ông ấy còn Nhật Bản hơn cả chúng ta ; nhưng ông không nhận ra trong mình có điều gì đó ngoại lai, dù đã cố gắng hết sức. Nước Mỹ đã để lại dấu ấn.

- Có lẽ em cũng vậy.

- Đúng vậy. Dù sao, anh thích người Mỹ.

- Kể cả những người đang chiếm đóng đất nước chúng ta ? Josui ngạc nhiên.

- Vâng, kể cả họ. Anh không luôn đồng tình với hành động của họ và thường thương hại họ. Nhiệm vụ của họ quá lớn !

- Nhiệm vụ gì ?»

Kobori lại cười.

«Họ muốn biến chúng ta thành người Mỹ, nhưng điều đó là không thể.

- Nhưng họ đang thay đổi chúng ta.

- Một số người trong chúng ta, đúng vậy.

- Theo anh, khi họ rời đi, mọi thứ sẽ trở lại như trước?

- Ban đầu, phản ứng thậm chí sẽ quá khích, Kobori khẳng định. Chúng ta sẽ trở nên cực kỳ Nhật Bản và tìm cách lấy lại tâm hồn đặc trưng của mình. Sau một hoặc hai thế hệ, chúng ta sẽ lại thay đổi. Chúng ta sẽ bắt đầu xem xét và chấp nhận những gì đã từ chối. Sẽ mất khoảng năm mươi năm để chúng ta quyết định thái độ của mình. Lúc đó, ai có thể biết được thế giới sẽ ra sao ?»

Josui lắng nghe. Kobori nói chuyện rất hay và không tỏ ra kiêu ngạo như bác sĩ Sakai.

«Anh không sợ gì sao ? Josui hỏi.

- Sợ gì chứ ? Tôi thuộc về một gia đình cổ hủ bảo thủ, như em đã biết. Chúng tôi sẽ hoàn toàn phù hợp với thời kỳ bảo thủ sắp tới. Những người tôi thương cảm là hàng ngàn đứa trẻ mồ côi, con của cha Mỹ và mẹ Nhật.»

Josui chưa bao giờ nghĩ đến điều đó ! Nếu cô đã nhượng bộ Allen Kennedy, nếu anh ta cưới cô, con cái của họ cũng sẽ giống như những đứa trẻ mồ côi đó. Liệu anh ta có bỏ rơi con mình không ? Còn cô ? Không, không thể nào !

«Thật tội nghiệp cho những đứa trẻ, Kobori nói bằng giọng nhẹ nhàng nhưng đầy sức mạnh. Tốt hơn hết là chúng đừng bao giờ được sinh ra.»

Josui bỗng cảm thấy cần phải tâm sự với Kobori. Anh ấy rất tốt bụng. Anh sẽ lắng nghe cô với lòng thương cảm và thậm chí có thể hiểu được mọi chuyện đã xảy ra như thế nào. Chẳng phải cô nên nói sự thật với người chồng sắp cưới của mình sao ? Cô ngược mắt nhìn anh với ánh mắt chất vấn mà bản thân cô không nhận ra.

Anh mỉm cười :

«Ồ, có chuyện gì vậy ? Em đang muốn hỏi anh điều gì sao ?

- Sao anh biết ?»

Cô bối rối.

«Khuôn mặt em rất dễ đọc, anh gần như có thể đoán được suy nghĩ của em.

- Em thực sự đang suy nghĩ sao ?»

Cô trì hoãn thời điểm, không biết có phải là lúc thích hợp hay không ; nhưng cô đã quyết định nói chuyện với Kobori, để không có bí mật giữa họ.

«Em đang tự hỏi : Người đàn ông mà mình đính hôn là ai phải không ?

- Chẳng phải đó là câu hỏi mà mọi phụ nữ đều tự hỏi sao ?»

Josui né tránh câu trả lời.

«Vâng, đúng vậy.

Họ đang quỳ theo phong cách Nhật Bản. Một khoảng cách thoải mái ngăn cách họ, khiến Josui cảm thấy dễ chịu. Trước hôn nhân, Kobori sẽ không bao giờ dám chạm vào cô. Anh chỉ nhờ bác sĩ Sakai nói chuyện với Josui để hiểu cô hơn.

Kobori trầm ngâm.

«Anh không phải là người phức tạp, anh nghĩ vậy. Những năm phục vụ quân ngũ bắt buộc đã biến anh thành một người theo chủ nghĩa hòa bình. Anh không thể giết ai nữa... kể cả một con chuột. Trong suốt thời gian dài, anh đã nghe tiếng hét lớn và thô lỗ của các sĩ quan, đến nỗi đôi khi anh chỉ muốn nói chuyện nhỏ nhẹ. Anh đã chứng kiến cảnh người ta đánh đập và giết chết nhau vì những chuyện nhỏ nhặt ; vì vậy, đừng nghĩ rằng anh có thể đánh một đứa trẻ. Anh đã thấy quá nhiều sự tàn ác, cách duy nhất để anh chịu đựng cuộc sống

là nuôi dưỡng lòng tốt của chính mình. Đó chỉ là mục đích cá nhân. Người ta có thể coi đó là điểm yếu. Anh biết mình có thể kháng cự lại chất độc của sự tàn ác, thứ dễ lây lan như một căn bệnh khủng khiếp. Nhưng anh cũng hy vọng không chỉ mình anh kháng cự và một ngày nào đó, sự tàn ác của con người sẽ biến mất.»

Cô chưa bao giờ nghe anh nói lâu và nghiêm túc như vậy, và cô cảm thấy biết ơn vì điều đó. Cô biết anh đang cố gắng để cô hiểu mình hơn. Không có ý, anh đã trả lời câu hỏi của Josui. Nếu cô thú nhận tình yêu với người đàn ông khác, vì lòng tốt, anh có thể khuyến khích cô theo đuổi điều đó hoặc đề nghị rút lui để cô quên đi. Cô chắc chắn sẽ quên. Nhưng cô không muốn chờ đợi. Cô muốn kết hôn, vì hôn nhân sẽ chiếm lấy tâm trí cô, hoặc ít nhất là thời gian của cô.

«Cảm ơn anh vì đã nói với em như vậy, cô nói. Em kính trọng anh, Kabori Matsui. Với em, lòng tốt là phẩm chất lớn nhất của con người ; em hy vọng mình cũng có được nó.»

Cô cho phép mình nhìn anh và cảm thấy bắt đầu có tình cảm với anh. Từ nhiều thế kỷ, hôn nhân ở Nhật Bản diễn ra mà không cần tình yêu. Với tổ tiên họ, sự tôn trọng và tình cảm là đủ.

Anh đáp lại bằng một cái gật đầu nhẹ nhàng. Cuộc gặp đầu tiên kết thúc như vậy.

Tháng Tám nóng đến mức người già cho rằng đó là do hậu quả của các vụ ném bom nguyên tử. Ngay cả trên đỉnh Daimonji, nơi nhìn xuống Kyoto, những người canh giữ lửa trại vào ngày 16 tháng Tám cũng không cảm nhận được chút hơi mát nào trong gió chiều.

Bác sĩ Sakai làm việc quá sức. Rất nhiều bệnh nhân đến bệnh viện. Họ đau đớn vì những vết thương cũ dai dẳng từ vụ ném bom nguyên tử. Bị thu hút bởi danh tiếng ngày càng lớn của bác sĩ Sakai, những bệnh nhân vô vọng đặt niềm tin cuối cùng vào ông. Bác sĩ Sakai làm việc không ngừng nghỉ để chữa trị cho họ ; và hơn nữa, ông ngày càng tức giận với người Mỹ. Cái nóng cuối cùng khiến ông bị ốm ; ông phải ở nhà vài ngày. Ông rất khó chịu khi bị chăm sóc và ông biết điều đó, nên cố gắng kiềm chế sự khó chịu. Ông không thể nằm yên trên giường, nhưng tìm sự bình yên trong thiền định và ngắm nhìn khu vườn của mình. Than ôi ! Khu vườn cũng chịu ảnh hưởng của cái nóng ! Thác nước chỉ còn là một dòng nhỏ do hạn chế nước ; những cây dương xỉ khô héo và cháy xém ; cá vàng chết dần trong hồ. Tất cả khiến bác sĩ buồn bã.

Một ngày nọ, khi ông không được vui vẻ lắm, ông nghe thấy tiếng chuông công vang lên dứt khoát. Không ai ra mở cửa. Dù rất mệt, bác sĩ Sakai tự mình đi ra. Ông thấy một sĩ quan Mỹ đứng trước cổng.

«Ông muốn gì ? ông hỏi, nhìn chăm chăm vào vị khách không mời.

- Tôi muốn gặp bác sĩ Sakai.

- Chính tôi đây.»

Ông nhú mào với vẻ mặt dữ tợn để làm nản lòng người ngoại quốc. Những người Mỹ này định xâm nhập cả vào nhà dân sao ? «Tôi là Allen Kennedy.»

Bác sĩ Sakai nhớ rất rõ cái tên này, dù ông muốn quên đi.

«Tôi không biết ông», ông nói một cách cứng rắn.

Người đàn ông mỉm cười :

«Không, nhưng tôi biết con gái của ông.

- Con gái tôi không tiếp khách.

- Tôi có thể nói chuyện với ông được không, thưa bác sĩ ?»

Bác sĩ không trả lời ngay. Ông đang tìm cách từ chối. Một sĩ quan sẽ không dễ dàng bị đuổi đi.

«Tôi đang bị ốm và không thể đến bệnh viện. Tôi không muốn bị làm phiền.»

Hai người đàn ông nhìn nhau đầy thách thức.

«Tôi sẽ quay lại, Allen nói.

- Không cần thiết, bác sĩ Sakai đáp với vẻ kiêu ngạo.

- Có, và tôi khẳng khẳng đòi gặp.»

Allen cảm thấy cơn giận dâng lên khi nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của người Nhật. Bằng quyền gì mà người này từ chối cho anh vào nhà... nhà của Josui ? Sau cùng, người Nhật đã thua trận và bị chiếm đóng.

«Ông không cần phải khẳng khẳng, bác sĩ Sakai nói với vẻ đạo mạo.

- Tôi muốn gặp con gái ông, và tôi khẳng khẳng đòi gặp.»

Nóng tính, bác sĩ Sakai không thể kiềm chế được nữa. Ông nhận ra điều đó ; đó là kết quả của thời gian dài sống ở Mỹ, nơi không ai dạy ông cách kiềm chế. Giờ đã quá muộn. Ông không thể ngăn được cơn thịnh nộ,

không chỉ hướng vào người Mỹ mà còn vào chính bản thân vì không thể trở thành một người Nhật thực thụ.

«Tôi không cho phép người Mỹ vào nhà tôi», ông hét lên.

Và ông cố gắng đẩy cánh cổng.

Allen đang bị giằng xé bởi những cảm xúc trái ngược. Dù thấy việc thuộc về một chủng tộc đi chinh phục là rất khó chịu, anh vẫn bị cuốn vào tinh thần của chủng tộc đó. Anh không dám khẳng định quyền lợi của mình trước bác sĩ Sakai, nhưng lại chống vai vào cánh cổng, và thật đáng xấu hổ, hai người đàn ông đã giằng co : người Nhật cố đóng, người Mỹ cố mở.

Trong nhà bếp, căn phòng gần lối vào nhất, Yumi đang ngủ yên lành sau khi rửa bát và quét sàn. Tiếng hét thét đánh thức cô. Cô nhận ra thứ ngôn ngữ ngoại quốc của những kẻ chiếm đóng và chạy ra cửa. Hoảng sợ, cô thấy chủ nhân của mình đang vật lộn với một sĩ quan Mỹ trẻ khỏe mạnh đang cố phá cổng. Cô hét lên, rồi lao đi tìm bà chủ vừa kêu than thảm thiết.

Bà Sakai và Josui đang bận khâu vá những món đồ trong hội môn. Yumi xông vào căn phòng yên lặng như một quả bom.

«Ôi, thưa bà, ông chủ đang đánh nhau với một sĩ quan Mỹ !»

Bà Sakai đứng dậy và vội vã đi ra, Yumi theo sau.

Đứng như trời trồng, Josui lập tức hiểu ra : Allen đã trở lại và chọn thời điểm tồi tệ nhất ! Tại sao anh không viết thư báo trước khi đến nhà cô ?

Dù sao, cô không thể đứng yên. Cô phải tham gia vào cuộc chiến này hoặc tìm cách hòa giải.

Allen Kennedy nhìn thấy người yêu của mình bước ra, mảnh mai trong bộ kimono hoa xanh trắng. Anh thấy cô, khuôn mặt tái nhợt và đầy van xin, đẹp hơn cả trong ký ức. Sau khi lọt được vào vườn, anh tiến về phía cô.

Bác sĩ Sakai đã thua cuộc. Kiệt sức, môi mím chặt, bà Sakai và Yumi dùng thân mình làm lá chắn cho ông. Ông nhìn thấy con gái mình bước từng bước ngập ngừng. Đột nhiên, người Mỹ ôm lấy cô. Cô cố gắng vùng vẫy, nhưng người cha nghi ngờ rằng sự có mặt của gia đình mới là nguyên nhân khiến cô kháng cự. Nếu ở một mình, cô chắc chắn đã không chống lại. Cô đã mất về tay người cha. Giờ chỉ còn cách giữ thể diện. Ông quay sang người vợ trung thành.

«Bảo con gái vào phòng làm việc của ta», ông ra lệnh. Lấy lại phẩm giá, ông quay lưng lại và bước vào.

Ông cần một chút yên tĩnh. Dù vậy, ông quyết tâm đánh bại người Mỹ. Sẽ dễ thôi : ông chỉ cần chất vấn về ý định thực sự của hắn. Chắc chắn chúng không thể là ý định tốt đẹp. Người Mỹ không muốn cưới phụ nữ Nhật. Ông biết điều đó ; ông có bằng chứng và sẵn sàng đưa ra nếu cần... nếu ông quyết định nói trước mặt vợ. Ông rên rỉ và quỳ xuống chiếu, như đã học một cách khó nhọc.

Họ thấy ông trong tư thế đó khi bước vào. Chàng trai trẻ đã trở nên lịch sự hơn.

«Thưa bác sĩ, tôi thực sự xấu hổ. Tôi không biết mình đã làm gì. Tôi không có quyền cưỡng ép như vậy.»

Bác sĩ Sakai không đáp. Ông chỉ vào chiếu cho chàng trai và thấy hài lòng khi thấy anh ta khó khăn khi quỳ theo đúng cách. Ông để Josui đứng yên và bằng ánh mắt giận dữ, đuổi Yumi đi. Bà Sakai, luôn nhẫn nhịn, quỳ xuống phía sau ông.

Chàng trai đứng dậy. Có lẽ chân anh đau... Nhưng không, anh đứng lên để mời Josui ngồi.

«Em muốn ngồi đâu ? anh thì thăm.

- Làm ơn, đừng lo cho em, Josui van xin, hoảng hốt.
- Nhưng anh chỉ quan tâm đến em thôi !»
- Ngồi xuống đi», bác sĩ Sakai quát.

Josui quỳ xuống cạnh mẹ. Allen lại cố gắng ngồi trên chiếu. Bác sĩ Sakai chờ đợi, để Allen chủ động. Ông coi mình là người bị xúc phạm và không chịu trách nhiệm cho tình huống này. Ông muốn tỏ ra thận trọng, kiên nhẫn, nhưng không khoan nhượng.

«Cha», Josui bắt đầu bằng giọng nhỏ.

Ông ném cho cô ánh mắt đen tối đến mức cô im bật.

Người Mỹ lao vào bảo vệ cô :

«Không phải em nói, Josui, mà là anh.»

Allen buộc phải lên tiếng. Khi mới đến Kyoto vài giờ trước, anh rất bối rối. Ý nghĩ duy nhất rõ ràng là gặp Josui và xem anh yêu cô đến mức nào, liệu anh có thể chịu được việc chia ly không. Giờ anh biết mình không thể rời xa cô. Cuộc vật lộn với người cha và khuôn mặt tái nhợt xinh đẹp của Josui đã khiến anh quyết định.

«Vây, nói đi, bác sĩ Sakai lạnh lùng nói. Tôi muốn biết lý do anh đến đây.

Đóa Hoa Bí Ẩn 135

- Tôi đến để gặp con gái của ông.»

Bác sĩ Sakai quay sang Josui.

«Con có biết người này không ?

- Chúng tôi biết nhau rõ, Allen nhanh chóng xen vào.

Không ngại ngần, anh kể lại hoàn cảnh họ gặp nhau và quyết định chia tay.

«Vậy tại sao anh quay lại ? bác sĩ Sakai hỏi.

- Vì giờ tôi biết mình yêu cô ấy đến mức nào», Allen tuyên bố.

Bác sĩ Sakai quyết đoán :

«Anh không thể yêu cô ấy ! Cô ấy đã đính hôn với con trai người bạn của tôi : Kabori Matsui. Đám cưới sẽ diễn ra trong mười lăm ngày nữa.»

Chàng trai đứng im một lúc. Rồi anh quay sang Josui:

«Có thật không ?»

Cô gật đầu và bật khóc.

«Em nên nói với anh», anh thở dài.

Anh lại im lặng và suy nghĩ. Rồi anh lên tiếng.

«Josui, anh biết không thể gặp em mà không có người khác, nên anh sẽ nói như thể chỉ có hai ta. Em hãy trả lời anh như vậy. Em có yêu vị hôn phu của mình không?

- Không, cô thì thâm, nhưng anh ấy rất tốt.

- Josui, hãy trả lời anh thành thực. Em có yêu anh không ?»

Cô ngẩng mặt lên, đầm nước mắt.

«Ôi, có, Allen Kennedy !

- Vậy em có muốn lấy anh không ?»

«Lại kiểu Mỹ, bác sĩ Sakai nghĩ, giận dữ. Luôn tấn công, mãi mãi xông lên !»

«Ở Nhật, không thể hủy hôn ước, ông khẳng định.

- Tôi nghĩ, thưa ông, nếu chính hai người đính hôn quyết định hủy bỏ, thì điều đó có thể... trong nước Nhật hiện đại ?» Allen gợi ý.

Bị dồn vào chân tường, bác sĩ Sakai hắng giọng, đặt tay lên đầu gối và cúi mắt.

«Tôi muốn nói với anh điều này.

- Ôi, cha, con xin cha, Josui van nài.

- Đây là điều, bác sĩ Sakai tiếp tục bằng giọng trắng bệch, mà tôi chưa từng nói với ai, kể cả vợ tôi !»

Dưới hàng lông mày rậm, ông liếc nhìn người vợ hiền.

«Hãy tha thứ cho ta, Hariko, vì đã không nói với em. Ta cũng đã quên chuyện này nhiều năm, nhưng con gái ta nhắc ta nhớ lại.

- Hãy coi như em không có ở đây, bà Sakai thì thầm.

- Josui, con gái của ta, bác sĩ Sakai bắt đầu, con không thể lấy một người Mỹ. Ta nói điều này vì ta biết. Ngay cả chàng trai này cũng không biết điều ta biết. Có thể anh ta yêu con và con cũng yêu anh ta. Nhưng tình yêu thiếu sự khôn ngoan, nó chỉ là cảm xúc ; nó sẽ qua đi, nhưng cuộc sống vẫn tiếp tục.»

Giọng nói trang nghiêm chứa đầy nỗi buồn khiến tất cả lắng nghe. Trong sự im lặng sâu thẳm của ngôi nhà, những âm thanh nhỏ thường không ai để ý bỗng vang lên : tiếng ve sầu muện màng trong một cây, tiếng chim hót líu lo, tiếng thác nước róc rách.

«Khi tôi còn trẻ, ở Mỹ, bác sĩ Sakai bắt đầu với vẻ khó nhọc, tôi đã yêu một cô gái Mỹ. Có thể nói cô ấy cũng yêu tôi. Chúng tôi đã bày tỏ tình cảm với nhau.

Cha mẹ tôi phản đối, nhưng được nuôi dạy như một người Mỹ, tôi không cho rằng họ có quyền từ chối điều tôi khao khát bằng cả trái tim.»

Bà Sakai cứng người lại. Bà nhìn chăm chăm vào đôi tay đan vào nhau. Bác sĩ Sakai không liếc nhìn bà.

Một tiếng kêu ghen ngào của Josui vang lên :

«Ôi, mẹ !»

Bác sĩ Sakai tiếp tục với giọng cứng rắn, lạnh lùng :

«Tôi sẵn sàng hy sinh tất cả, kể cả cha mẹ. Rồi một chuyện xảy ra. Một buổi tối khi tôi từ trường về, anh trai cô gái dọa sẽ giết tôi. Làm sao anh ta biết tôi ở đâu? Chỉ có cô ấy mới có thể chỉ điểm. Anh ta chĩa súng vào ngực tôi và nói : ‘Chúng tôi không muốn lũ Japs bản thủ trong gia đình.’ Đó là nguyên văn lời anh ta. Tôi không bao giờ gặp lại cô gái đó nữa.

- Chỉ vậy thôi sao ? Allen hỏi.

- Sao anh dám hỏi chỉ vậy thôi ? Bác sĩ Sakai giận dữ. Vào thời điểm đó, với tôi, đó là tất cả. Giờ đây, nó lại là tất cả với tôi !

- Trong gia đình tôi, không ai dọa giết người bằng súng, Allen kiêu hãnh tuyên bố.

- Chuyện tương tự sẽ xảy ra, bác sĩ Sakai nhấn mạnh. Lần này có thể không phải súng, nhưng sẽ là một mối đe dọa khác. Họ sẽ không muốn một cô gái Nhật bản thiêu trong gia đình anh. Tôi nói thật với anh !

- Tôi hiểu cảm xúc của ông, Allen đồng cảm. Nhưng chuyện đó đã xảy ra từ lâu, thưa bác sĩ, trước khi Josui ra đời. Giờ mọi thứ đã thay đổi.

- Ha ! Bác sĩ Sakai thốt lên. Tôi đọc báo. Không khác biệt nhiều đâu. Ở nhiều tiểu bang, hôn nhân giữa người da trắng và người da màu bị cấm. Hãy nói cho tôi biết, trong gia đình anh, họ có mời những người đó đến bàn ăn không ?»

Allen bối rối, phản đối :

«Tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc xếp Josui vào nhóm người da màu.»

Josui đỏ mặt và kêu lên :

«Con muốn nói chuyện riêng với Allen Kennedy. Cha mẹ đã làm mọi thứ rồi tung lên. Trước hết, chúng con cần hiểu rõ bản thân.»

Cô đứng dậy với vẻ quyết tâm khiến cha cô không ngăn cản.

«Hãy để họ ra vườn nói chuyện. Người trẻ luôn cần nói chuyện.»

Còn bác sĩ, ông đã tiết lộ bí mật đau lòng của đời mình. Họ sẽ không thể quên được.

Ông ở lại với vợ. Bà không nhúc nhích. Liếc nhìn bà, ông thấy đôi tay siết chặt của bà run rẩy và nắm lấy chúng.

«Tôi cảm ơn ngày tôi nhìn thấy bức ảnh của em, ông nói. Tôi đã hiểu ngay từ cái nhìn đầu tiên rằng em sẽ là một người vợ tốt, dù tấm ảnh xấu và em đẹp hơn nhiều ngoài đời. Em chỉ mang lại hạnh phúc cho tôi. Số phận tôi sẽ khùng khiếp nếu tôi chọn con đường khác. Tôi biết ơn gã đó đã dọa giết tôi bằng súng.»

Bà Sakai cố kìm nén tiếng nấc :

«Em chắc anh không sợ hấn, bà nói với niềm tin mù quáng.

- Có, tôi đã sợ. Tôi lập tức lùi lại, hứa với hấn rằng tôi sẽ không bao giờ cưới em gái hấn. Ít nhất điều đó đã thành sự thật.

- Hãy quên đi, anh ơi», bà Sakai thì thầm.

Nhẹ nhàng, bà rút tay ra và lau mắt bằng mép tay áo dài.

«Chúng ta đang ở đất nước của mình ; không cần nhớ lại những chuyện đó.

- Em nói đúng. Nhưng em hiểu tại sao tôi phải gọi lại những ký ức đã quên này.

- Em xin anh, bà van nài.

- Nếu tôi không quên, tôi đã kể với em từ lâu rồi», ông kiên quyết.

Không chịu nổi thêm nữa, bà đứng dậy và cúi chào chồng.

«Xin lỗi anh, bà lắp bắp, em có việc phải làm.»

Bà bước ra và nhẹ nhàng đi đến phòng nơi công việc may dờ dang đang chờ. Bà nhặt lên tấm lụa trắng mỏng manh và tiếp tục may, thỉnh thoảng lau mắt khi nước mắt sắp trào. Bà chưa bao giờ xinh đẹp. Bà nhớ lại thời trẻ : một cô gái quê mộc mạc, khuôn mặt vuông vức và rám nắng. Không phải ông chọn bà, mà là cha mẹ ông, bị thu hút bởi vẻ ngoài khỏe khoắn và ngoan ngoãn của cô gái. Còn ông, trái tim tan nát vì tình yêu đã mất, không màng đến lựa chọn của họ. Bà đặt kim xuống đột

ngọt. Tại sao phải tiếp tục may khi chiếc váy này có thể chẳng bao giờ được dùng đến ?

Trong vườn, hai người trẻ ngồi sát vào nhau sau bụi tre rậm rạp. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, nỗi đau của họ dịu đi. Allen không có hiểu bản chất tình yêu của mình. Anh chỉ biết rằng anh yêu Josui như chưa từng yêu ai, và không quan tâm hậu quả. Anh sẽ thách thức cả thế giới để có được cô.

«Em biết em chỉ có thể cưới anh thôi, anh thì thâm, môi chạm vào môi Josui.

- Giờ em biết rồi», cô trả lời với giọng ghen ngào.

Tự nhiên, anh đề nghị :

«Anh sẽ bắt cóc em ! Em là người Mỹ. Chúng ta sẽ hành động như người Mỹ. Chúng ta không cần vâng lời như trẻ con.

- Không, không được», Josui kiên quyết.

Cô ôm lấy eo Allen và ngược nhìn anh :

«Anh không biết Kabori Matsui. Anh ấy là người có tấm lòng. Em nợ anh ấy sự thật. Anh ấy sẽ hiểu.»

Đóa Hoa Bí Ẩn 143

Allen tiếc nuối vì người đàn ông đó tốt bụng chứ không cứng rắn như bác sĩ Sakai.

«Anh không muốn gặp người đó, anh cầu nài.

- Xin anh, Josui van nài, hãy để em lo. Em sẽ nói với cha và chúng ta sẽ nghe lời ông trong những chi tiết nhỏ. Anh hiểu không, Allen Kennedy ?

- Nghe này, Josui, hãy gọi anh là Allen thôi.

- Allen», cô lặp lại. Rồi cô nói tiếp : «Về điều quan trọng nhất, chúng ta sẽ không nghe lời, chúng ta sẽ không chia tay. Nhưng khi cha hiểu điều đó - và em sẽ làm cho cha hiểu - thì nhiệm vụ của chúng ta là nghe lời ông trong những việc còn lại.»

Anh đã chấp nhận mọi thứ, giờ khi đã quyết định cưới cô.

«Tùy em, em yêu. Nhưng hãy làm sớm nhé !

- Sớm thôi !» cô hứa, đặt đầu lên ngực chàng trai.

Sau quyết định quan trọng, họ thậm chí không hôn nhau. Họ ngồi cạnh nhau một cách trang nghiêm. Allen, chìm đắm trong suy nghĩ, vô thức nắm tay Josui. Anh thấy trước những vấn đề lớn, nhưng chưa thể hình dung rõ ràng. Những vấn đề đó xuất phát từ việc họ ở bên

nhau trong một khu vườn Nhật, và sự tồn tại của ngôi nhà gia đình lớn bên kia đại dương. Cha mẹ anh sẽ nghĩ gì ? Anh quyết định không báo trước mà sẽ đưa Josui đến gặp họ như một việc đã rồi. Như vậy, không có gì để bàn cãi. Họ phải thấy người phụ nữ đáng yêu này, cô gái dịu dàng nhưng kiên định. Thật là một đứa trẻ biết điều ! Một đứa trẻ, và sự trẻ trung đó là rào cản duy nhất khiến anh băn khoăn. Dù vậy, anh thấy cô thật dũng cảm. Anh hình dung cô sẽ nói với bà Kennedy bằng giọng điệu vừa dịu dàng kiêu hãnh vừa ngoan ngoãn tự tin. Cô ấy sẽ thật không thể cưỡng lại được.

Anh không mở lòng với Josui về những nghi ngờ của mình. Anh không nghi ngờ cô, cũng không nghi ngờ bản thân, mà nghi ngờ cuộc sống với những trật tự đã được thiết lập mà họ đang phá vỡ. Dù sao, họ cũng đủ trẻ, đủ mạnh mẽ ; và hơn nữa, ở thời đại của họ, trật tự cũ đang lung lay trên khắp các mặt trận. Những người Mỹ khác đã đưa vợ Nhật về Mỹ. Một số cuộc hôn nhân thành công, số khác thì không. Không có lý do gì để hôn nhân của họ thất bại nếu họ đủ dũng cảm. Dù sao, anh cũng không muốn đặt thêm gánh nặng lên trái tim Josui. Cô đã phải chịu đựng quá nhiều từ gia đình mình, từ lễ đính hôn mà cô phải chấm dứt càng sớm càng tốt. Anh không thể chịu được khi biết cô đã hứa hôn với người khác.

Đóa Hoa Bí Ẩn 145

«Sao em có thể chấp nhận lấy một người đàn ông khác ? anh đột ngột hỏi.

- Tại sao không ? Josui đáp lại. Ở Nhật, phụ nữ phải lấy chồng. Anh chưa từng cầu hôn em, Allen Kennedy.»

Anh nhận ra lỗi lầm của mình và tự nhủ sẽ không bao giờ quên điều đó.

«Khi nào chúng ta có thể kết hôn ? anh hỏi với vẻ nóng lòng.

Cô thở dài :

«Làm sao bây giờ ? Trước hết, em phải nói chuyện với Kōbori. Anh ấy sẽ hành xử đúng mực.»

Anh đứng dậy.

«Anh rất không muốn để em phải làm việc này một mình, nhưng không còn cách nào khác. Anh không hiểu rõ những chuyện này bằng em.»

Tuy nhiên, một cơn ghen tuông bất chợt trào lên :

«Em có chắc là mình không muốn lấy người Nhật đó không ? Sẽ dễ dàng hơn nhiều.»

Cô đặt ngón tay lên môi chàng trai.

«Im đi. Anh đã nói em là người Mỹ. Vậy em muốn lấy một người Mỹ.»

Cô ném cho anh ánh mắt yêu thương e lệ.

«Em muốn lấy chính anh !»

Họ ôm chặt lấy nhau. Khát khao trào dâng trong Allen, mãnh liệt hơn bao giờ hết. Tim anh đập mạnh đến nghẹt thở.

«Đừng bắt anh chờ lâu quá, Josui. Về phần anh, anh sẽ bắt đầu thủ tục ngay ngày mai. Anh sẽ nói chuyện với đại tá ; ông ấy chắc chắn sẽ giúp đỡ. Có lẽ chúng ta sẽ bỏ qua được một số thủ tục. Hãy nhanh lên, em yêu. Đừng để cha em ngăn cản em.»

- Ôi, không đâu ! cô kêu lên. Cha sẽ không làm gì nếu Koberi biết chuyện.»

- Tốt. Anh phải bắt chuyến tàu năm giờ ; anh đi mà không xin phép, nhưng chỉ một ngày thôi, không ai để ý đâu.

- Hãy viết thư cho em, Allen !

- Em cũng viết cho anh nhé, em yêu.

Đóa Hoa Bí Ẩn 147

- Em viết không tốt lắm, em tiếc lắm. Nhưng em sẽ cố hết sức.»

Họ buộc phải rời xa nhau ; cô sợ cha sẽ gọi mình, còn anh sợ lỡ chuyến tàu tối. Một nụ hôn dài, rồi một nụ hôn khác.

«Em đang học hôn như một cô gái Mỹ thực thụ đấy, Josui.

- Còn anh thì sao ?

- Đồ ngốc, với điện ảnh, ai chẳng biết.

- Nhưng ở đây, họ cắt cảnh hôn trong phim.

- Ở Mỹ thì không ! Hãy viết cho anh tối nay, em nghe chưa, Josui ?

- Em sẽ cố. Nhưng anh cũng phải viết cho em nhé.

- Em sẽ không giận nếu anh đánh máy lá thư chứ ?

- Ôi, không đâu», cô trả lời trong một tiếng thở dài.

Họ chia tay. Cô ở lại một mình và nhìn hình ảnh mình trong hồ nước. Tại sao tình yêu lại mang đến nhiều đau khổ đến thế ? Cô yêu Allen quá nhiều. Đáng lẽ cô nên yêu Koberi và khiến mọi người hạnh phúc. Nếu cô

không đứng dưới giàn hoa tử đằng khi đoàn người Mỹ đi qua, Allen và cô đã không gặp nhau, và không ai phải đau khổ. Tình yêu vừa ngọt ngào vừa đau đớn khiến cha mẹ cô tuyệt vọng. Còn cha mẹ Allen, ở Virginia xa xôi, sẽ phản ứng thế nào ? Cô tự hứa sẽ trở thành một nàng dâu hoàn hảo để giành lấy tình yêu của họ.

Cuối cùng, cô trở vào nhà, ngạc nhiên vì cha không gọi mình. Cô không thấy ông đâu cả. Một lúc sau, bà Sakai bước ra từ căn phòng nơi chồng bà làm việc và ngủ, những bức vách chưa bao giờ được mở ra.

«Cha con không được khỏe, bà nói. Hôm nay là một ngày quá mệt mỏi với ông ấy. Đừng nói chuyện với cha tối nay. Nếu con có điều gì muốn nói, mẹ sẽ chuyển lời.»

Hai mẹ con đối mặt nhau, đầy do dự. Josui cố nói mà không làm tổn thương ai. Tình yêu, thứ sức mạnh khủng khiếp, buộc cô phải trở nên tàn nhẫn nhất. Cô vốn luôn dịu dàng và ghét làm người khác đau khổ, giờ lại phải làm tổn thương cả mẹ mình - người chưa từng nặng lời với cô và luôn hy sinh vì gia đình. Đôi mắt đầm lệ, Josui nhìn mẹ, không thể thốt nên lời.

Bà Sakai lên tiếng thay cô :

«Con muốn lấy người Mỹ, phải không ?

- Vâng, mẹ. Nhưng con ước gì chuyện này đừng xảy ra ! Con đã có thể lấy Kōbōri và hạnh phúc mà không biết đến điều gì khác. Con đã học cách yêu anh ấy như mẹ yêu cha. Mẹ chưa từng gặp cha trước khi kết hôn, phải không ?»

Bà Sakai không cười, khuôn mặt không xinh đẹp của bà vẫn giữ vẻ kiên nhẫn.

«Thời đó khác bây giờ. Cuộc đời mẹ hoàn toàn khác con. Mẹ nghe lời, đó là số phận của mẹ.

- Nhưng mẹ đã hạnh phúc ! Josui kêu lên.

- Có, nhưng hạnh phúc đó dễ đạt được. Mẹ không mong đợi gì hơn.»

Josui đặt tay lên cánh tay mẹ.

«Mẹ ơi, con yêu anh ấy nhiều đến mức không thể làm khác đi. Mẹ có hiểu con không ?»

Mẹ cô nhìn cô với ánh mắt đầy nỗi buồn không thể diễn tả.

«Hôm qua, mẹ đã không hiểu. Hôm nay, mẹ hiểu rồi.»

Bà quay đi ; đôi môi nhợt nhạt run rẩy.

«Ôi, mẹ ơi, Josui thốt lên, đó là chuyện từ lâu lắm rồi! Cha đã quên rồi.»

- Ông ấy không quên, bà Sakai nói với giọng nói tan vỡ.

- Chính lòng kiêu hãnh đã nhắc cha nhớ về chuyện đó.

- Không, không phải lòng kiêu hãnh, mà là tình yêu bị tổn thương. Đó là lý do ông muốn rời bỏ nước Mỹ. Tình yêu bị tổn thương... ông yêu nước Mỹ, và khi nó quay lưng lại với ông - như cô gái Mỹ năm xưa - chính tình yêu của ông đã bị tổn thương ; tình yêu thời trẻ dành cho nước Mỹ, lớn lên từ nước Mỹ, rồi bị nước Mỹ ruồng bỏ. Nước Mỹ là quê hương của cha.

- Ôi, mẹ ơi !» Josui thì thào.

Cô không biết làm sao để an ủi mẹ.

«Con yêu người Mỹ là điều bình thường, mẹ cô tiếp tục. Vậy con phải lấy anh ta, chứ không phải Kōbori. Con sẽ làm điều mà cha con chưa bao giờ làm được : trở về nước Mỹ. Mẹ thuộc về nước Nhật. Mẹ sẽ giúp con.»

Lần đầu tiên trong đời, hai mẹ con ôm lấy nhau và khóc trong vòng tay của nhau.

Sáng hôm sau, bác sĩ Sakai thức dậy, kiệt sức và vô cùng cáu kỉnh. Người vợ - người mà ông luôn nghĩ là giản dị và ngoan ngoãn - đêm qua đã hoàn toàn khác. Bà đứng về phía Josui, chống lại ông, và đổ lỗi cho ông về việc con gái bỏ đi. Bà lập luận một cách khó hiểu : vì ông không thể lấy người phụ nữ Mỹ mà ông yêu thời trẻ, nên giờ Josui phải lấy một người Mỹ.

Họ đã bàn luận về chuyện này suốt đêm, hàng giờ liền.

«Anh đảm bảo với em, Hariko, bác sĩ Sakai nói, anh biết ơn số phận đã giữ anh khỏi cuộc hôn nhân đó. Chuyện gì sẽ xảy ra với anh trong thời kỳ trại tập trung? Anh đoán là anh đã có con. Chúng sẽ bị đưa đi đâu ? Vào trại tập trung ? Anh không thể mang những đứa con lai về Nhật ; em biết người ta nghĩ gì về chúng ở đây. Chúng sẽ trở thành kẻ lưu vong, không có tổ quốc trên thế giới này. Không. Thật may mắn vì anh đã thoát khỏi sự điên rồ đó. Anh muốn cố gắng để con gái anh cũng thoát khỏi nó.»

Bà Sakai khi đó đã có một phản ứng khó hiểu. «Vậy thì, em sẽ cứu Kobori Matsui khỏi nó ! Em sẽ cứu một người đàn ông Nhật Bản lương thiện khỏi cuộc hôn nhân với một cô gái yêu người Mỹ ! Josui sẽ không trở thành vợ anh ấy ! Em sẽ đi nói với anh ấy, nếu anh không làm.»

Bác sĩ Sakai chưa bao giờ tưởng tượng rằng sinh vật dịu dàng này, người đã sống bên cạnh ông suốt bao năm, lại che giấu một sức mạnh phản kháng và quyết đoán đến vậy. Vì chưa từng thấy bà trong ánh sáng này, ông lo sợ những hậu quả có thể xảy ra từ sự tuyệt vọng của bà. Ông biết những khuynh hướng bệnh hoạn của chủng tộc mình, sự chuyển đổi dễ dàng từ tuyệt vọng sang tự sát. Người Nhật bước qua cây cầu ngăn cách sự sống và cái chết một cách dễ dàng ; họ hầu như không ngần ngại thực hiện chuyến đi ngắn ngủi đó. Cứng đầu, hẹp hòi và phục tùng, hành động theo bản năng, bà Sakai đã hoàn toàn hiểu sai ý nghĩa những tiết lộ của chồng. Bà gán cho chúng một ý nghĩa cá nhân, nữ tính ; ông biết mình không bao giờ có thể thuyết phục bà. Bà có khả năng đi gặp ông Matsui, hoặc Kobori ; và nếu chồng bà ngăn cản hoặc không cho bà rời khỏi nhà, bà sẽ tự sát như một hành động phản kháng.

Vì vậy, ông đứng dậy với tiếng rên rĩ và quyết định, trong thâm tâm, rằng hy vọng duy nhất của ông nằm ở con gái ; ít nhất, cô ấy là một người có học.

Nhưng gần trưa, bác sĩ Sakai mới cảm thấy đủ khỏe để rời giường. Ông không tìm thấy Josui. Cô đã rời đi từ mười giờ sáng, Yumi nói với ông. Người giúp việc phục vụ bữa sáng trong im lặng đầy ý nghĩa. Qua Yumi, bác sĩ Sakai cũng biết rằng vợ ông đang bận làm cho-yu. Bà Sakai từ chối mua nước tương không thể thiếu ; bà thích, theo truyền thống thời trẻ ở nông trại, mua hạt đậu nành và tự giám sát quá trình lên men. Bà không muốn bị làm phiền khi làm việc này. Không mong tìm thấy sự an ủi ở nhà, bác sĩ quyết định trở lại bệnh viện.

«Cô chủ có nói cô ấy đi đâu không ? bác sĩ Sakai hỏi Yumi.

- Cô ấy đi lấy sách ở trường đại học.»

Yumi nói dối. Josui không nói gì với ai. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt vàng vọt của chủ nhân, Yumi nói dối vì lòng trắc ẩn. Ông rời đi không một lời.

Trong lúc đó, Josui đang nói chuyện với Kabori. Cô ngủ rất ít, nhưng nằm yên trên giường, để thời gian trôi qua, cô đã quyết định : gặp Kabori càng sớm càng tốt và

nhất là trước khi gặp cha. Cô muốn nói với ông : «Cha, chuyện đã xong rồi. Trong hoàn cảnh này, Kobori không muốn cưới con nữa. Không thể thay đổi điều đó.» Sau đó, cô sẽ thông báo với Allen bằng thư, thêm rằng cô đã sẵn sàng và đang chờ chỉ dẫn của anh.

Cuối cùng, với tâm trí tỉnh táo, bình tĩnh, cô chìm vào giấc ngủ. Cô thức dậy sớm, làm vệ sinh cá nhân, cô tình mặc một chiếc váy lụa màu xanh đậm không hợp với mình, làm kiểu tóc không đẹp và không trang điểm. Yumi phục vụ bữa sáng, và Josui rời đi mà thậm chí không gặp mẹ.

Cô biết từ Kobori rằng anh ấy đến văn phòng muộn. Vì vậy, cô đi dạo trong công viên và ngồi trên một chiếc ghế gần một hồ nước nhỏ có những con cá vàng bơi lội. Một vài bông cúc sớm nở trong các luống hoa. Một chút se lạnh len lỏi trong không khí. Đó là sự kết thúc của đợt nóng. Ngồi một mình trong sự yên tĩnh này, Josui cảm thấy trái đất ngừng mọi sự phát triển và chuẩn bị chìm vào giấc ngủ. Trong cô cũng vậy, một mùa đã kết thúc : tuổi thơ. Cô đã chọn số phận của một người phụ nữ. Nhút nhát hay sợ hãi, cô đã có thể sợ sự cô đơn đột ngột này ; nhưng ngược lại, cô cảm thấy rất mạnh mẽ và có khả năng đối mặt với bất kỳ tình huống nào. Lòng dũng cảm tự nhiên cho phép cô hoàn toàn tin tưởng

không chỉ vào bản thân mà còn vào bất kỳ ai xứng đáng với sự tin tưởng đó ; và cô tin vào Allen mà không do dự. Thế giới đang thay đổi, và cả hai có thể đổi mặt với cuộc sống.

Ngay trước buổi trưa, cô đứng dậy, đi đến con phố chính của thành phố và bước vào một tòa nhà hiện đại nơi đặt văn phòng của gia đình Matsui. Cô đi thang máy lên tầng sáu. Một chàng trai Nhật Bản, ăn mặc theo phong cách phương Tây, tiến về phía cô.

«Bà muốn gì ạ ?» anh ta hỏi bằng tiếng Anh.

Cô trả lời bằng cùng ngôn ngữ :

«Làm ơn nói với anh Kobori Matsui rằng cô Sakai muốn nói chuyện với anh ấy vài phút.»

Nếu cô trả lời bằng tiếng Nhật, có lẽ cô đã không được đưa vào nhanh như vậy. Kobori bước ra từ văn phòng, rất lịch lãm trong bộ vest bằng len màu xám.

Anh biết cách thể hiện sự âm áp vừa đủ trong lời chào. Họ cúi chào nhau mà không bắt tay.

«Mời vào, Kobori nói.

- Em sợ anh đang rất bận, Josui xin lỗi bằng tiếng Nhật.

- Tôi không bao giờ bận, Kobori trả lời với nụ cười. Tôi có nên gọi cô thư ký không ?»

Qua câu hỏi tế nhị này, anh muốn biết liệu Josui có muốn ở riêng với anh không.

«Không, không cần đâu», Josui trả lời.

Anh đưa cô vào và để cửa hé mở.

«Mời ngồi.»

Anh đẩy một chiếc ghế bành thoải mái về phía cô. Căn phòng rộng rãi, đồ đạc đồ sộ, tường trống trơn, ngoại trừ hai bức *kakemono* rất đẹp.

Anh không ngồi ở bàn làm việc mà cũng ngồi vào một chiếc ghế bành. Họ có cảm giác như đang ở trong một phòng khách, hoặc thậm chí tại nhà Matsui, nơi có nhiều phòng khách, một số được trang trí theo phong cách phương Tây, số khác theo phong cách Nhật Bản. Nhìn vào khuôn mặt tươi cười đầy thiện cảm của anh, đôi mắt nâu tràn đầy tình cảm, Josui cảm thấy đau lòng vì phải làm tổn thương anh. Cô đoán được từ biểu cảm của anh sự tin tưởng vào cô, niềm vui được ở gần cô, hạnh phúc vì đã có được cô. Dễ dàng nhận thấy anh chưa từng biết đến thất vọng hay đau khổ, người con trai được yêu quý này, người thừa kế một gia tài lớn. Lẽ

ra cô đã vui vẻ chấp nhận tình yêu này, nếu Allen không xuất hiện trong cuộc đời cô !

Cô tự trách mình. Làm sao cô có thể hạnh phúc, khi ý nghĩa thực sự của cuộc sống nằm ở tình yêu và cô sẽ không bao giờ yêu Koberi ?

Cầm túi bằng cả hai tay, cô nghiêng người về phía anh :

«Koberi, chuyến thăm của em có một mục đích kỳ lạ và em sẽ làm anh đau lòng. Thật khó...»

Bất động, anh động viên cô.

«Em không có gì phải sợ từ anh, Josui.»

Cô nói ngay lập tức.

«Em không thể cưới anh, Koberi.»

Vẫn bất động, anh nhìn cô và chờ đợi.

«Ôi» cô nghĩ, anh ấy sẽ đau khổ !»

«Lỗi hoàn toàn là của em, cô nói rất nhanh. Em không nên hứa. Em đã giấu anh bí mật của mình, nhưng em nghĩ nó đã chết. Giờ đây, không ngờ tới và thậm chí không mong muốn, nó đã sống lại.»

Anh chọn từ ngữ cẩn thận và hỏi ngắn gọn :

«Em có thể nói cụ thể hơn không ?»

Cô cúi mắt nhìn túi.

«Mùa xuân năm ngoái, em đã gặp một người Mỹ. Chúng em yêu nhau rất nhanh, nhưng cả hai đều nghĩ tình yêu này là điều không tưởng nên anh ấy đã ra đi. Em tưởng mình sẽ quên. Nhưng hôm qua, anh ấy trở lại. Anh ấy không thể cưỡng lại. Giờ đây, chúng em biết mình không thể quên nhau. Sẽ thật bất công nếu em giấu anh sự thật này.»

Anh ấy liếm môi, đôi môi đã nhợt nhạt.

«Cảm ơn em vì sự thẳng thắn.»

Cô chờ đợi thêm lời nào đó, không dám nhìn anh. Nhưng dường như anh chẳng còn gì để nói.

«Thế còn cha mẹ em ? cuối cùng anh hỏi.

- Họ không đồng ý, nhưng mẹ em nghĩ cách giải quyết của em là duy nhất có thể. Cha em rất tức giận, nhưng ông không đưa ra giải pháp nào tích cực. Ông ghét nước Mỹ, như anh biết đấy. Thật kinh khủng với ông khi thấy em quay lại đó.»

- Vâng, nhưng em yêu nước Mỹ, anh nói, trầm ngâm. Anh luôn biết điều đó. Anh từng định đưa em đến đó nghỉ hè. Chúng ta có công việc với các công ty Mỹ, và anh đã lên kế hoạch cho một chuyến đi vài tháng ở California.»

Đột nhiên, anh cúi người về phía trước, che mặt trong tay.

«Em xin lỗi, thực sự xin lỗi, cô thì thầm.

- Vâng, tất nhiên. Chà, chẳng còn gì để làm nữa. Thật tốt khi em tự đến báo cho anh. Dĩ nhiên, anh sẽ cần thời gian để... sắp xếp lại suy nghĩ.

- Em hy vọng anh sẽ tìm được người khác, cô nói, ngay lập tức nhận ra sự vô lý của câu nói.

- Anh không thể nghĩ đến chuyện đó.»

Anh ngẩng đầu lên, và cô thấy nhẹ nhõm : không có nước mắt trong mắt anh, chỉ là một biểu cảm buồn bã và yêu thương.

«Anh nghĩ chúng ta sẽ không gặp lại nhau khi chỉ có hai người, Josui.

- Sẽ dễ dàng hơn nếu chúng ta không gặp nhau nữa.

Đóa Hoa Bí Ẩn 161

- Vậy thì anh phải nói với em điều này, nếu em cho phép.

- Em chắc chắn sẽ không ngăn cản anh.»

Trái tim cô nhẹ nhõm hơn, cô nóng lòng muốn rời đi. Nhưng ít nhất cô phải nghe anh nói.

Chống khuỷu tay lên đầu gối, anh nghiêng người về phía cô để nhìn rõ hơn.

- Điều này rất ngắn gọn, Josui. Chỉ vài lời thôi : nếu em cần anh, dù vì bất cứ lý do gì, hãy gọi cho anh. Đừng để lòng tự trọng ngăn cản em.

- Ôi, Koberi ! cô kêu lên. Em sẽ rất hạnh phúc và điều đó sẽ không cần thiết. Nhưng anh thật tốt !»

Anh cố gắng mỉm cười.

«Hãy để con đường rộng mở, đó là tất cả những gì anh yêu cầu, Josui.

Cô đứng dậy, nóng lòng kết thúc.

«Em hứa với anh, Koberi.»

Một lời hứa ! Cô ngay lập tức hối hận vì từ ngữ bất cẩn đó. Cô đã không giữ lời hứa trước đây. Cô đưa tay ra. Lần đầu tiên, cô cảm nhận được sự tiếp xúc từ lòng bàn tay rộng, ấm áp và mềm mại của anh, bao trọn lấy bàn tay mình.

Bối rồi, mắt ngấn lệ, Kobori cố gắng mỉm cười và cúi đầu. Cô cũng cúi đầu đáp lễ, và mọi chuyện kết thúc.

Sau khi Josui rời đi, Kobori ngồi lại rất lâu trên ghế. Anh để mình chìm đắm trong thảm họa. Khi còn là một cậu bé, cha anh đã giải thích cho anh những bí ẩn của biển cả. Họ có một ngôi nhà trên bờ biển Kyushu ; vào mùa hè, Kobori dành phần lớn thời gian trong ngày dưới nước. Anh biết bơi từ nhỏ, và cha anh đã dạy anh cách tiết kiệm sức lực :

«Con không thể đối đầu với biển cả, ông nói. Nó vô tận như vĩnh hằng và bất biến như số phận. So với biển, con người chẳng đáng giá hơn một con cá nhỏ. Đừng chiến đấu với nó. Đừng chống lại thủy triều, hãy nhường bước và đi theo sức mạnh của sóng. Chúng sẽ nâng đỡ con, và chính biển cả sẽ ủng hộ con.»

Kobori nhớ lại lời cha mình. Sự thật từ Josui khiến anh choáng váng. Anh đã để mình chìm đắm trong tình yêu chân thành dành cho cô. Anh chưa từng yêu người

Đóa Hoa Bí Ẩn 163

phụ nữ nào khác. Như hầu hết đàn ông, anh đã đến những nơi vui chơi, tiệc tùng với bạn bè, đùa giỡn với những cô gái xinh đẹp và lắng nghe âm nhạc của họ. Nhưng Josui là người duy nhất anh muốn cưới. Giờ đây, cô sẽ không bao giờ là vợ anh. Ý nghĩ đó kinh khủng đến mức anh cảm thấy chóng mặt, như thể cát lún dưới chân và sóng biển ập lên đầu. Anh nhắm mắt, dựa đầu vào chiếc ghế da và chịu đựng cơn đau một cách thụ động. Đó là cách mọi chuyện phải diễn ra.

Khoảng một giờ sau, anh mở mắt, đứng dậy, và lấy ấm trà được giữ ấm trong một chiếc khăn phủ. Anh rót trà và uống từ từ ; anh cảm thấy lạnh và mệt mỏi trong chân tay, như thể vừa bước ra từ biển. Sự lạnh lẽo đó sẽ không nhanh chóng qua đi.

Nửa giờ trôi qua. Cuối cùng, anh gọi thư ký. Anh đọc thư trong khi nghĩ rằng tối nay, anh phải báo cho cha mình. Họ phải hủy các lời mời và mọi chuẩn bị cho đám cưới. Đã quá muộn để trả lại món quà đã mua cho Josui : một chuỗi ngọc trai hồng, những viên ngọc thật từ vùng biển Ấn Độ.

Josui đợi cha cô đến tận nửa đêm. Mẹ cô biết chuyện. Hai người phụ nữ dành cả buổi tối để sắp xếp lại những món đồ trong hời môn, giờ đã trở nên vô dụng. Josui tự hỏi mẹ cô đang cảm thấy gì. Bà cẩn thận gắp những

tầm vải, không cho cô chạm vào, và cắt chúng vào một chiếc rương bằng gỗ long nảo. Bà không hỏi một câu nào về cuộc gặp với Kobori.

«Con muốn nói chuyện với cha, Josui nói khi ông trở về.

- Đã quá khuya rồi, bác sĩ phản đối.

- Con sẽ không đi ngủ nếu cha không nghe con», Josui tuyên bố.

Giấu đi nỗi đau khổ và mệt mỏi, ông ngồi xuống. Josui đứng thẳng để thông báo rằng cô quyết định kết hôn với người Mỹ.

«Cha không biết làm sao để nói với bạn cha, Takashi Matsui, hay làm sao để ông ấy thông báo với Kobori», bác sĩ Sakai nói.

Cô tiết lộ rằng Kobori đã biết tất cả.

«Con đã nói với anh ấy ? ông kêu lên, không tin nổi. Thật táo bạo ! Con thấy mình đã thay đổi thế nào rồi đây !

- Kobori tốt bụng đến mức con có thể nói chuyện với anh ấy.

Đóa Hoa Bí Ẩn 165

- Tốt bụng, tốt bụng, cha cô chế giễu, nhưng không đủ tốt để con cưới !»

- Có chứ, Josui dừng cảm đáp, nhưng con yêu người khác, và Kobori hiểu.

- Điều đó không xóa đi sự hổ thẹn của chúng ta», cha cô tuyên bố.

Josui nhận thấy sự mệt mỏi trong ánh mắt nghiêm nghị và buồn bã, trong đôi mắt sâu hoắm và khuôn mặt xanh xao như sáp.

Bác sĩ Sakai vỗ tay và khẳng định với giọng cắt ngang:

«Người Mỹ đó sẽ không bao giờ cưới con đâu !

- Có ! Josui hét lên.

- Làm sao anh ta có thể ? Ở Mỹ, phải qua nhà thờ ; hôn nhân dân sự không đủ. Và làm sao tổ chức tiệc, mời ai ? Liệu có tìm được nhân chứng không ? Với người Mỹ, nhân chứng là bắt buộc.

- Con không muốn tiệc tùng hay khách mời. Còn tôn giáo của chúng ta là gì, cha ? Chúng ta không thuộc về nhà thờ nào.

- Cha là Phật tử, ông nói. Người Mỹ có thần thánh, linh mục của họ, chúng ta có của chúng ta. Lễ cưới phải diễn ra ở chùa, trước thần thánh và các nhà sư.

- Con chắc rằng... anh ấy sẽ chấp nhận. Anh ấy sẵn sàng làm theo ý bố.

- Trừ việc để con ở nhà, cha cô nói cay đắng. Điều đó anh ta sẽ không làm. Anh ta đã đột nhập vào nhà ta, lấy trộm báu vật của ta, và từ chối trả lại nó cho ta. Phần còn lại có nghĩa lý gì với ta ?»

Josui cúi đầu. Trên khuôn mặt cô, vị bác sĩ không thấy dấu vết của sự khuất phục. Đôi môi đầy đặn của cô không run rẩy. Vị bác sĩ đột nhiên nhượng bộ. Ông đứng phắt dậy, đẩy cô ra bằng một cử chỉ giống như một cú đánh.

«Muốn làm gì thì làm, ông nói một cách gay gắt. Đi đến Mỹ đi. Nhưng khi người ta đuổi cổ con ra đường, như họ đã làm với tất cả chúng ta, thì đừng có quay về nhà này.»

Cô ngẩng đầu lên, bị thúc đẩy bởi lòng kiêu hãnh và cơn giận dữ giống như ông :

«Con sẽ không quay về nhà, con hứa với cha !»

Tại Tokyo, Allen đang trò chuyện với đại tá của mình. Hai người đàn ông ở một mình trong văn phòng. Những chồng giấy tờ chất đầy trên đồ đạc, và vị đại tá thỉnh thoảng liếc nhìn chúng. Trong trí tưởng tượng của ông, những chồng giấy tờ ấy nhô lên và tạo thành một đồng ngày càng cao, trong khi Allen nói.

«Đó là chuyện của anh, sau tất cả, vị đại tá miễn cưỡng thừa nhận. Tuy nhiên, tôi quý trọng anh, anh có nhiều thứ hơn là tư duy quân đội tầm thường. Tư duy quân đội rất tốt, nhưng những người có giá trị còn có thứ gì đó hơn thế. Nếu anh muốn, theo tôi, một ngày nào đó... anh có thể đạt được năm sao. Dĩ nhiên điều đó là không thể đối với chồng của một phụ nữ Nhật. Nếu một người đàn ông muốn thăng tiến trong sự nghiệp, việc kết hôn phù hợp là rất quan trọng.

- Tôi thừa nhận rằng ngài có lý», Allen nói.

Cynthia, chẳng hạn, sẽ là người vợ mơ ước : với vẻ đẹp vàng óng và hào phóng của cô, sự khéo léo, giọng nói dễ chịu, tâm hồn đơn giản nhưng không ngốc nghếch. Nhưng anh không yêu Cynthia !

«Anh không thể ‘sắp xếp’ được sao ?» vị đại tá hỏi. Người Nhật không xem những chuyện này như chúng ta. Có nhiều cách. Các cô gái trẻ không đòi hỏi hôn

nhân. Trong giới thượng lưu, đàn ông Nhật chọn vợ mà không cần yêu đương. Tình yêu nằm ở nơi khác.»

Là một người đàn ông sáng suốt, vị đại tá biết rằng tình yêu thể xác, dù luôn bị thúc đẩy bởi cùng một ham muốn, lại có vô số cách để thỏa mãn tùy theo từng kiểu người. Khuôn mặt đẹp đẽ, nồng nhiệt và hơi quá mỏng manh của chàng trai trẻ, ánh mắt quyết đoán trong đôi mắt xanh tiết lộ một bản chất phức tạp, khác biệt so với số đông. Ham muốn thể xác có thể thiêu đốt trong thịt da anh, nhưng cần một phần trí tưởng tượng lãng mạn để làm dịu nó. Đó không phải là nhu cầu mù quáng của con thú, mà là một khát khao, dù mãnh liệt nhưng liên quan đến tâm hồn và trí óc, và vì thế trở nên khó thỏa mãn hơn nhiều.

«Tôi đoán, Allen miễn cưỡng thừa nhận, nếu tôi là kiểu người có thể ‘sắp xếp’, mọi chuyện sẽ tốt hơn. Tiếc là tôi... tôi không thể...»

Vị đại tá gật đầu tán thành.

«Không phải đàn ông nào cũng giống nhau. Hãy để tôi suy nghĩ thêm vài ngày.»

Nhận ra rằng mình đang bị cho về, Allen đứng dậy.

«Tôi có nên...

- Tôi sẽ cho gọi anh ngay khi quyết định được đưa ra.»

Vị đại tá đã bắt đầu phân loại hồ sơ.

«Tôi muốn nói thêm một điều, thưa đại tá, Allen nhấn mạnh. Quyết định của chúng tôi đã được đưa ra. Tôi không do dự, mà chỉ thiếu hiểu biết. Nói cách khác : một người Mỹ muốn kết hôn với một phụ nữ Nhật cần làm những thủ tục gì ? Đó là tất cả những gì tôi hỏi ngài, thưa đại tá.»

Vị đại tá nổi giận :

«Hãy để tôi tự do quyết định, được không, Kennedy? Tôi không thể để sĩ quan giỏi nhất của mình đưa ra quyết định như vậy mà không suy nghĩ một chút. Làm sao suy nghĩ với cái này ?»

Ông lắc mạnh những xấp giấy.

«Vâng, thưa đại tá», Allen nói.

Và anh rời đi.

Thực ra, vị đại tá muốn xin lời khuyên từ vợ mình, nhưng làm sao giải thích điều đó với một người độc thân ? Ngay khi Allen đi khỏi, vị đại tá bỏ dở vẻ ngoài bận rộn. Ông hút vài điếu thuốc trong lúc suy nghĩ, rồi

gọi điện cho vợ.

«Anh tưởng hôm nay em chơi bài bridge ? vị đại tá ngạc nhiên khi bà nói mình rảnh.

- Ngày mai.

- À, được rồi. Vậy anh về ăn trưa với em. Anh vừa nhận được tin không vui.»

Ông rời văn phòng. Con gió mát bên ngoài khiến ông rùng mình. Không khí trong vắt một cách hoàn hảo, và những người bán hoa cúc đầu mùa đã bắt đầu dọn hàng khắp nơi. Vị đại tá chưa bao giờ thấy những bông hoa như thế ; chúng to hơn những bông hoa ông mua cho vợ ở Mỹ. Edna đã rất thành công trong vai trò một người vợ sĩ quan ; bà luôn biết cách cư xử, đối xử với vợ của các sĩ quan cấp dưới không kiêu ngạo và với vợ của sĩ quan cấp cao không quá nịnh bợ. Bà có khiếu hài hước, nhưng, ơn Chúa, không quá mức. Bà coi trọng cuộc sống quân ngũ, như một người vợ của đại tá nên làm.

Bà đang đợi ông ở nhà, mặc một bộ đồ len màu nâu nhẹ và ấm. Bà có đôi mắt và mái tóc nâu. Ông nghi ngờ bà nhuộm tóc để che đi những sợi tóc bạc, nhưng dù thế nào ông cũng không can thiệp vào chuyện riêng của bà. Không quá khắt khe, bà hiểu đàn ông. Tuy nhiên, bà

thích thay đồ khi không có ai nhìn, và ông đã học cách không làm phiền khi bà đang chuẩn bị.

Ông mỉm cười với bà.

«Váy đẹp. Mới à ?

- Anh nghĩ sao ! Ít nhất cũng mười năm rồi ! Anh không nhớ em mua nó ở London sao ?

- Anh không bao giờ biết em mua gì. Bữa trưa đã sẵn sàng chưa ?

- Em đã chuẩn bị cocktail phòng khi anh muốn dùng.

- Tốt lắm.»

Trong phòng khách rộng rãi ngập nắng của ngôi nhà, vốn được trưng dụng từ một triệu phú Nhật, ông kể cho bà nghe tin không vui.

«Kennedy đã vướng vào chuyện với một cô gái Nhật thuộc gia đình tử tế. Anh ta muốn cưới cô ấy, ông nói thẳng mà không mở đầu.

- Ôi, Robert ! bà kêu lên như thể ông có lỗi.

- Anh biết, nhưng chúng ta có thể làm gì ? Anh đã nói với anh ta tất cả những gì em đang nghĩ.

- Anh ta không thể... giữ mối quan hệ tạm thời sao ?
- Đó là điều anh đã khuyên.
- Và sau đó thì sao ?»

Vị đại tá chép miệng khi uống xong ly cocktail và lau đi bộ ria ngắn bằng chiếc khăn nhỏ.

«Kennedy không phải là người khắt khe, nói đúng hơn, ông giải thích một cách khó khăn. Anh không nghĩ anh ta sẽ phản đối về mặt đạo đức.

- Vậy thì ?

- Anh ta quá lịch sự ! Em hiểu ý anh chứ ? Anh ta không thể chọn một người phụ nữ rồi sau đó bỏ rơi cô ấy. Kiểu phụ nữ đó không hấp dẫn anh ta. Chỉ những người phụ nữ không thể đối xử như vậy mới khiến anh ta quan tâm.

- Ôi, thật lãng mạn !

- Có lẽ vậy. Em gọi nó thế nào cũng được. Nhưng anh đã gặp những người đàn ông không thể buông thả nếu thiếu không khí lãng mạn. Điều đó thật phiền phức và, nói thẳng ra, thiếu thực tế. Không thể trông cậy vào những người như vậy. Anh thích một người đàn ông chờ đến lượt mình ở nhà một cô gái giá vài đô, rồi sau

đó quay lại công việc mà không vương bận.»

Thật thoải mái khi có vợ bên cạnh ! Ông có thể nói những điều này mà không khiến bà phật ý. Bà hiểu. Hơn nữa, bà ấy hiểu rõ đàn ông và không bao giờ để mình sa vào những cuộc phiêu lưu vô bổ.

«Đừng uống quá hai ly, Robert, bà khuyên khi ông rót đầy ly của mình. Anh biết tác dụng của nó vào buổi trưa mà.

- Ủ, chết tiệt ! anh gật đầu, giọng trầm xuống.

Bà pha cocktail rất ngon, vị cay nồng và hơi chua. Ông ghét vị ngọt.

«Sao thế ? ông hỏi.

- Em đang suy nghĩ», bà đáp.

Bà uống ít, nhưng không bao giờ từ chối nâng ly cùng ông.

«Em sẽ nói cho anh biết, cuối cùng bà bắt đầu. Sao anh không cho cậu ấy một kỳ nghỉ phép ?

- Bây giờ ư ? Khi tình hình Triều Tiên đang như vậy ?

- Hãy tìm cách để cậu ấy về nhà. Để cậu ấy được sống trong không khí gia đình. Em nhớ cậu ấy sống ở Virginia, phải không ? Anh còn nhớ bức ảnh cậu ấy cho chúng ta xem về ngôi nhà trắng lớn đó chứ ? Hãy đưa cậu ấy về nhà càng sớm càng tốt. Dùng mọi mối quan hệ của anh đi, Robert ! Ở quê nhà, cậu ấy sẽ gặp một cô gái khiến cậu quên đi người này. Theo em, đây là vấn đề của sự kiềm chế hơn là lương tâm !»

Đôi mắt nâu của bà lấp lánh. Cả hai cùng cười. Thỉnh thoảng, họ cũng trêu đùa nhau những chuyện hơi táo bạo, nhưng họ không có đầu óc tục tĩu.

«Thật là một ý hay !» ông reo lên, đầy tin tưởng.

Hơi ấm của rượu và ánh mặt trời, cùng sự hài lòng với cuộc sống thoải mái và an toàn khiến lòng ông tràn đầy hạnh phúc. Ông giơ tay, ôm lấy cổ vợ và trao cho bà một nụ hôn nồng nhiệt.

«Người phụ nữ tuyệt vời nhất thế giới !» ông thì thầm bên môi bà, đón nhận sự đồng ý của bà.

Dù vô cùng chán nản, Koberi không về nhà sớm. Bề ngoài có vẻ yếu đuối, nhưng anh có sức khỏe dẻo dai và không bao giờ cảm thấy mệt mỏi về thể chất. Với anh, mệt mỏi đến từ tinh thần ; nhưng anh buộc mình phải

giữ vẻ mặt hạnh phúc và mãn nguyện bằng mọi giá. Là người con trai duy nhất còn lại, đó là trách nhiệm hiếu thảo của anh. Anh ngưỡng mộ cha mình hơn bất cứ ai trên đời và biết rằng người đàn ông già ấy đã hy sinh rất nhiều cho nguyên tắc của mình. Trước chiến tranh, cha anh gần như là người duy nhất trong giới công nghiệp hàng đầu phản đối chính sách của các nhà quân phiệt đang nắm quyền.

«Chúng ta không thể duy trì một đế chế bằng vũ lực, Takashi Matsui tuyên cha trong một phiên họp của Nghị viện.

- Nước Anh đã làm được, một vị tướng phản bác.

- Đúng, nhưng thời thế đã thay đổi. Không thể so sánh Ấn Độ ba trăm năm trước với Trung Quốc ngày nay. Người Trung Quốc sẽ không chấp nhận sự thống trị của Nhật Bản. Họ chưa bao giờ bị khuất phục bởi một dân tộc khác.

- Nếu chúng ta không xây dựng đế chế, chính chúng ta sẽ trở thành nạn nhân của chủ nghĩa thực dân. Đừng nghĩ rằng phương Tây đã từ bỏ giấc mơ đế chế. Hoa Kỳ đã trở thành một cường quốc, và người Mỹ đang mơ về một đế chế.

- Họ mơ về thương mại.

- Thương mại !»

Vị tướng cười nhạo.

«Mọi đế chế đều bắt đầu từ đó. Người Anh đến Ấn Độ để buôn bán, và họ đã kiểm soát Ấn Độ trong ba trăm năm. Nếu chúng ta không chiếm lấy Châu Á, người Mỹ sẽ làm điều đó.

- Đừng quên sự tồn tại của Nga. Họ đáng sợ hơn Mỹ.»

Vị tướng đáp lại bằng giọng lớn đến nỗi vang khắp phòng.

«Chúng ta sẽ giải quyết cả hai, lần lượt, nếu ngài muốn !»

Takashi Matsui rơi vào tình trạng bán thất sủng. Quá giàu có và xuất thân từ một gia đình quý tộc lâu đời để bị thất sủng hoàn toàn, ông đã lui về ở ẩn một cách thận trọng. Lợi ích của gia tộc Matsui bị lãng quên, và công việc kinh doanh chỉ hồi phục dưới thời Mỹ chiếm đóng. Trong khi đó, anh trai của Kōbori đã chết, và người anh khác mất tích ở Nga. Ý thức được nỗi buồn sâu sắc của cha mẹ, Kōbori cố gắng bằng mọi cách để an ủi họ và luôn tỏ ra hạnh phúc. Quen với việc che giấu nỗi lo

lắng, nhờ kỷ luật tự giác, anh đã trưởng thành và làm chủ bản thân.

Trên đường về nhà, Koberi nghĩ đến cha và cách trình bày tin buồn sao cho ông không cảm thấy quá nghiêm trọng. Phản ứng của mẹ anh sẽ phụ thuộc vào cha. Người vợ theo lối truyền thống Nhật Bản này, sau một đời ngoan ngoãn, đã trở thành cái bóng, hình ảnh phản chiếu của chồng.

Buổi tối trong lành và mát mẻ ; trên phố những giỏ hoa cúc của các tiểu thương xếp thành hàng. Koberi nhìn chúng khi đi qua và tìm kiếm những giống cúc mà cha anh chưa có. Cuối cùng, anh thấy một chậu hoa cúc dạng ống, cánh hoa màu hồng nhạt với nhụy vàng óng. Anh mua chậu cúc, bọc trong một tờ báo cũ. Trước thời kỳ chiếm đóng, một người thuộc tầng lớp của anh không bao giờ dám tự mang một gói hàng như vậy ; nhưng giờ đây, người Nhật đã chấp nhận lối sống dân chủ. Koberi trân trọng sự tự do này.

Anh vui mừng khi tặng cha món quà mới như một cách mở đầu, sau đó, vào thời điểm thích hợp, sẽ thông báo tin buồn. Anh biết mình phải kiềm chế cho đến lúc đó và sẽ nói với cha rằng mình không đau khổ như lo sợ, và dù sao cũng không muốn cưới một người phụ nữ không tự nguyện.

Như mọi tối, vào giờ này, cha anh đang dạo bước giữa vườn hoa. Giống như mọi người yêu vườn, ông không thể hoàn toàn tận hưởng vẻ đẹp của khu vườn, vì đôi mắt tinh tường luôn phát hiện ra những khiếm khuyết dù nhỏ nhất, mà người ngoài khó nhận thấy.

Kobori thấy cha đứng giữa luống hoa cúc, mím môi, ngắm nhìn một cây hoa rực rỡ đỏ và vàng.

«Kobori ! cha anh gọi. Cha nghĩ năm nay hoa không đẹp bằng năm ngoái.»

Kobori cúi đầu :

«Đề con xem. Nhưng trước hết, cha xem chúng ta đã có giống hoa cúc dạng ông này chưa ? Con không nhớ đã thấy nó.»

Ông Matsui háo hức đưa tay ra, và Kobori giật mình trước những ngón tay gầy guộc, trong suốt. Cha anh đã gầy đi nhiều đến thế sao ? Anh nhìn khuôn mặt yêu quý và thấy sự gầy gò tương tự. Ông Matsui vẫn mặc trang phục truyền thống Nhật, để lộ cổ. Kobori quan sát làn da căng trên xương đòn, thái dương lộ xương. Anh cao lớn và khỏe mạnh hơn cha ở cùng tuổi.

«Cha chưa có loại này à ? Vậy là con đã tìm được một giống cúc mới cho cha rồi !»

Khuôn mặt r ám nắng, đầy nếp nhăn của cha anh nhăn lại.

«Cha không nghĩ điều đó có thể xảy ra.»

Hoa cúc của gia tộc Matsui rất nổi tiếng.

Hai cha con cùng cúi xuống ngắm nhìn vẻ đẹp mong manh của bông hoa.

«Chúng ta sẽ đặt nó ở đâu nhỉ ? ông Matsui hỏi, lo lắng. Chắc chắn không phải cạnh những cây đỏ và vàng. Mẹ con sẽ rất thích loại cúc mới này. Nó giống bà ấy. Cha sẽ đặt nó ở đây để bà có thể nhìn thấy từ cửa sổ.»

Ông cẩn thận đặt chậu cúc giữa một nhóm hoa khác và chà tay để rũ bỏ đất. Trong không khí thơm ngát và yên bình, Koberi thấy đây là thời điểm thích hợp.

«Cha, con rất vui vì đã tìm được chậu cúc này cho cha. Nó sẽ giúp con thông báo một tin không vui. Đám cưới của con sẽ không diễn ra.»

Ông Matsui quay lại đột ngột.

«Cái gì ?

- Cô Sakai đã quyết định hủy hôn ước», Koberi bình thản giải thích.

Ông Matsui chớp mắt, không thốt nên lời.

Kobori lợi dụng sự sững sốt của cha :

«Đừng bận tâm, anh nói nhẹ nhàng. Con nghĩ bác sĩ Sakai, vì tình bạn với cha, đã ảnh hưởng quá nhiều đến con gái mình. Cha biết bác ấy ngưỡng mộ cha đến mức nào. Bác ấy sẽ rất đau lòng. Chúng ta cần cố gắng tránh làm bác ấy tổn thương. Cô Sakai thật sự rất tử tế khi thông báo cho con kịp thời.

- Cô ấy đã đến... trực tiếp ? Người cha lắp bắp.

- Vâng, Kobori bình thản thừa nhận. Cô ấy rất Mỹ, cha biết đấy. Cô ấy đơn giản đến văn phòng con để giải thích mọi chuyện. Cô ấy muốn kết hôn với một người Mỹ.

- Vậy là có một người Mỹ đang nhòm ngó ?

- Có vẻ vậy. Vì thế, mọi chuyện tốt đẹp thôi.»

Ông Matsui đã bình tĩnh lại đủ để bày tỏ sự phẫn nộ.

«Chắc chắn, mọi chuyện tốt đẹp ! Một cô gái như vậy không phù hợp với gia đình danh giá của chúng ta. Nhưng... còn con, con trai của cha ?»

Kobori mỉm cười :

«Cha xem này. Mọi thứ đều hoàn hảo với con.»

Ông Matsui đưa tay nắm lấy cánh tay con trai và cảm thấy yên lòng khi chạm vào con.

«Thật bồi rối cho con khi phải đối mặt trực tiếp với cô gái đó !

- Không hề, Kobori khẳng định với giọng nhẹ nhàng. Con ngưỡng mộ sự thẳng thắn của cô ấy. Điều đó khá hiếm. Cô ấy thông minh. Con nghĩ cô ấy sẽ hạnh phúc ở Mỹ ; sau tất cả, cô ấy đã sống ở đó mười lăm năm đầu đời. Con tin cô ấy sẽ không bao giờ thực sự là người Nhật. Chúng ta chỉ nên nghĩ đến cha cô ấy. Một người đàn ông đáng ngưỡng mộ, người đã chịu nhiều đau khổ vì mất quê hương mà không thể tái tạo cuộc sống ở nơi khác.

Tay trong tay, họ từ từ trở về nhà.

«Làm sao nói với mẹ con đây ? Ông Matsui thì thầm.

- Đừng nói với mẹ ngay bây giờ, Kobori đề xuất. Sau bữa tối, khi hai người ở riêng trong phòng, lúc đó cha có thể nói với mẹ. Ngày mai chúng ta sẽ xem xét tình hình với bác sĩ Sakai. Cần để một khoảng thời gian trôi

qua trước khi gặp lại bác ấy, để bác ấy có thể quyết định thái độ cần có. Thái độ của chúng ta sẽ phụ thuộc vào đó.

Ông Matsui dựa vào cánh tay Kobori.

«Cha chỉ nghĩ đến con thôi. Điều quan trọng là con không đau khổ.

- Không ai có thể làm con đau khổ», Kobori khẳng định, mỉm cười với cha.

Đôi mắt nâu sáng và giọng nói trầm ấm của anh đủ để ông Matsui tin tưởng.

«Vì vậy, vị đại tá tuyên bố, cậu có thể lên đường trở về vào thứ Năm tới, và nghỉ phép dài tùy ý, trong giới hạn cho phép.»

Allen mỉm cười với cấp trên :

«Đừng nghĩ tôi ngây thơ, thưa đại tá.»

Vị đại tá không ngần ngại. Ông ký tên vào các tài liệu với vẻ tập trung và tự tin.

«Ai bảo là ngây thơ ? Ông đáp. Tôi không quan tâm cậu có ngây thơ hay không. Tôi muốn cậu về nhà để suy nghĩ. Hãy hòa mình vào không khí gia đình, ngắm nhìn

những cô gái quê hương.

- Không gì thay đổi, thưa đại tá.

- Ai mà biết được. Nếu cậu không thay đổi, thì đừng quay lại đây.»

Ông thêm vào những lời đó trong cơn giận bộc phát. Sự cứng đầu của chàng trai trẻ, người ông đã đặt nhiều kỳ vọng, khiến ông phát điên. Ông đã dành thời gian, lời khuyên và tình cảm cho anh ta. Và tất cả sẽ đổ sông đổ bể vì một cô gái Nhật... Dù cô ta có đặc biệt thanh lịch... Chẳng lẽ không có cô gái Mỹ nào cũng thanh lịch như vậy ? Ông không tán thành hôn nhân khác chủng tộc. Đã có hàng ngàn đứa trẻ lai Mỹ-Trung, Mỹ-Nhật, và ở Ấn Độ, hàng ngàn đứa trẻ lai Anh-Ấn. Đó là một trong những hậu quả đáng nguyên rủa của chiến tranh, và ngay cả Lầu Năm Góc cũng không thể giải quyết vấn đề này. Trong khi người ta cố gắng giữ nước Mỹ xứng đáng với người Mỹ, thì đàn ông lại phá hoại nguyên tắc đó. Ngay cả Kennedy ! Ông còn hiểu được ham muốn thể xác, nhất là ở những người đàn ông xa quê, nhưng hôn nhân !...

«Cảm ơn, thưa đại tá, Allen lịch sự nói.

- Ô ! Cậu sẽ quay lại thôi», vị đại tá lầm bầm.

Allen bước ra. Ba ngày ! Làm gì trong ba ngày ? Anh tức điên lên khi thấy mình rơi vào cái bẫy như vậy. Vị đại tá hẳn đã có không ít cuộc điện đàm với Washington. Ai đã nghĩ ra ý tưởng này ? Vợ của đại tá, tất nhiên ! Chỉ có phụ nữ mới có thể nghĩ ra một ý tưởng quỷ quyết như vậy. Một năm trước, Allen đã vui mừng điên cuồng khi được về nhà. Giờ đây, anh chỉ mong một điều : ở lại Nhật Bản... mãi mãi nếu đó là cách duy nhất để không rời xa Josui. Sự ích kỷ trong phản ứng của anh khiến anh sửng sốt : anh sẵn sàng không bao giờ trở về nhà, không bao giờ gặp lại cha mẹ, chỉ để giữ Josui mãi mãi ! Con giận của anh chứa đựng nhiều hơn tình yêu tan vỡ : anh chưa bao giờ bị cản trở một cách ngang ngược như vậy. Cuộc sống chưa bao giờ đặt nhiều chướng ngại vật trên đường con trai một được yêu chiều như anh. Anh luôn có được những gì mình muốn.

Ba ngày !

«Chuẩn bị hành lý đi, vị đại tá nói. Tôi không yêu cầu gì cả. Tôi chỉ khuyên cậu nên rời đi mà không gặp lại cô gái đó.»

Allen quyết định không làm theo. Anh sẽ đến Kyoto bằng chuyến tàu đầu tiên. Sau đó, anh chỉ có thể rời đi. Việc từ chối tuân lệnh là quá nghiêm trọng. Nhưng anh phải thuyết phục Josui rằng anh sẽ quay lại. Nếu chỉ có

đôi thủ người Nhật của anh không ở đó, không mạnh mẽ và gần gũi như vậy ! Liệu Josui có thể chống lại ?

Nỗi nghi ngờ khiến anh đau đớn không chịu nổi. Anh sẽ không tận hưởng kỳ nghỉ nếu không chắc chắn về cô ấy ; để không còn nghi ngờ, chỉ có một cách : cưới cô ấy. Họ sẽ kết hôn trong thời gian ngắn nhất có thể. Nhưng bằng cách nào ? Giấy phép cần nhiều thủ tục, và vị đại tá có lẽ đã chặn mọi lối thoát. Người Nhật kết hôn như thế nào ? Trừ khi anh có thể thuyết phục cô ấy...

Anh gửi điện báo cho Josui rằng anh sẽ đến vào chiều mai. Anh quyết định chuẩn bị hành lý ngay lập tức và ở bên cô ấy đến phút cuối. Ôi ! Anh sẽ thuyết phục được cô ấy, người yêu dấu của anh ! Anh sẽ ôm chặt cô ấy, dùng lời ngon ngọt và bao bọc cô ấy bằng tình yêu của mình, đến mức cô ấy không thể từ chối - dù có kết hôn hay không - việc trở thành của anh.

Một khi tình yêu của họ được kết tinh bằng sự hợp nhất thể xác, anh sẽ rời đi và quay lại sớm nhất có thể.

Hoặc tốt hơn nữa. Tâm trí anh làm việc cuồng nhiệt trên đường về nhà. Anh sẽ xin chuyển công tác, xin một công việc văn phòng ở Lầu Năm Góc. Với kinh nghiệm nhiều năm ở các đảo Thái Bình Dương, Hàn Quốc và Nhật Bản, điều đó sẽ dễ dàng. Khi đó, Josui có thể đến

với anh. Là công dân Mỹ từ khi sinh ra, cô ấy sẽ không gặp khó khăn khi trở về Mỹ.

Anh thở phào nhẹ nhõm. Nào, mọi thứ sẽ ổn thôi, bất chấp vị đại tá ! Anh có lẽ sẽ phải thuyết phục cha mẹ, những người hẳn có hình ảnh kỳ quặc về người Nhật. Anh tự hào vì đã miêu tả tỉ mỉ trong thư về phong cảnh, trải nghiệm hàng ngày và niềm vui cuộc sống ở Nhật Bản. Nếu mọi thứ suôn sẻ, anh đã ở lại đất nước tuyệt vời này, nơi anh thấy cuộc sống dễ dàng và con người đáng yêu. Vâng, anh có lý do để nghĩ như vậy. Tuy nhiên, đêm khuya, đôi khi một cơn ác mộng đánh thức anh giật mình, hồi tưởng lại những trận chiến trong rừng rậm, nơi nguy hiểm rình rập dưới hình dạng những người Nhật trần truồng, cơ thể sơn màu xanh lá, tàng hình cho đến khi họ lao vào tấn công. Trong thời gian đó, anh đã học cách ngủ với một con mắt luôn cảnh giác, mọi giác quan đề cao. Một lần, nửa tỉnh nửa mê, anh đã bật dậy và đâm lưỡi dao găm vào người một lính Nhật. Anh chưa bao giờ quen với cuộc sống đó. Anh không phải là kẻ sát nhân. Khoảnh khắc kinh hoàng khi lưỡi dao xuyên qua lớp da, rồi chìm vào thịt mềm vẫn ám ảnh anh.

Anh bước vào bưu điện và viết bức điện tín gửi Josui: «Sẽ đến vào chiều mai. Nhận lệnh trở về Mỹ...» Anh dừng lại : cần tránh cho Josui một cú sốc quá mạnh. Anh cẩn nhẹ vào bút chì, rồi thêm : «Mãi mãi thuộc về em.»

Bức điện đến vào tối hôm đó. Bác sĩ Sakai đọc trước khi đưa cho Josui. Cô đã thấy người đưa thư và đoán rằng tin nhắn liên quan đến mình, nhưng cô không phản đối khi cha cô đọc trước ; dù sao cô cũng sẽ đưa cho ông xem.

Ông đưa cho cô bức điện mở mà không bình luận, nhưng với vẻ mặt nhẹ nhõm.

Cô đọc chậm rãi, hai lần liên tiếp, và hiểu chính xác ý định của Allen. Anh nhận lệnh trở về Mỹ vì cô. Anh là một sĩ quan xuất sắc, người ta cần anh. Anh buộc phải đi ; nhưng anh quyết tâm cưới cô.

Làm thế nào bây giờ ? Tâm trí nhanh nhạy của cô tóm tắt vấn đề :

«Chúng con phải kết hôn ngay lập tức, Josui tuyên cha với cha.

- Cha cấm, bác sĩ Sakai phản đối, giọng cao hơn. Hãy để anh ta về nước, rồi chúng ta sẽ xem liệu anh ta có quay lại không.

- Nếu chúng ta không kết hôn, con vẫn sẽ đi theo anh ấy.

- Cha sẽ nhốt con trong phòng.»

Tiếng cười nhạo của Josui khiến cha cô đờ người. Vẻ châm biếm làm cứng lại khuôn mặt xinh đẹp. Cô liếc nhìn bác sĩ với vẻ khinh bỉ.

«Cha nghĩ anh ấy sẽ để cha làm thế sao ? Anh ấy sẽ đập tan cửa ! Cha không thấy người Mỹ hành xử thế nào sao ? Ai có thể ngăn cản họ ? Đừng quên họ là kẻ chiến thắng của chúng ta.

- Nếu con đi theo anh ta, cha sẽ từ mặt con.

- Con vẫn sẽ đi theo.»

Bà Sakai nghe thấy tiếng cãi vã và chạy đến. Trong hành lang, bà gặp Yumi, người chỉ ra cửa chính và rên rỉ :

«Hàng xóm, hàng xóm sẽ nghe thấy...

Đóa Hoa Bí Ẩn 189

- Josui ! Josui ! bà Sakai kêu lên. Cha con !... Ôi, đừng ác nghiệt như vậy !»

Bà dang tay ngăn cách họ. Nhưng cả hai không để ý đến bà và tiếp tục đối đầu bằng ánh mắt.

«Đây là cơ hội hiếm có để thử thách người ngoại quốc này ! bác sĩ Sakai nói giọng the thé. Nhưng cô gái trẻ trên này lại muốn cưới anh ta trước khi anh ta rời đi để anh ta không thoát được ! Cha bắt đầu nghĩ rằng không phải anh ta, mà chính con đã gây ra chuyện này ! Con, người đứng ở cổng để được chú ý ! Con, người hẹn hò bí mật với anh ta !... Cha xấu hổ vì con !»

Ông giơ tay và ngược mắt lên trời.

Bà Sakai quay sang Josui :

«Không thể kết hôn nhanh như vậy. Cần thời gian. Anh ấy phải xin phép.

- Con sẽ đi cùng anh ấy.»

Cô nhìn từ cha đến mẹ và thấy họ đoàn kết chống lại mình. Điều này chưa từng xảy ra kể từ cái chết của Kensan.

«Con sẽ làm điều con muốn», cô hét lên.

Cô quay lưng và chạy vào phòng.

Hai vợ chồng nhìn nhau, bàng hoàng.

«Làm sao bây giờ ? bác sĩ Sakai hỏi với vẻ khiêm nhường đáng ngạc nhiên.

- Con bé cứng đầu lắm ! bà Sakai buồn bã nhận xét. Hãy nhớ rằng nó lớn lên ở Mỹ. Giờ không thể thay đổi được nữa.

- Tôi sẽ đến đền. Vị tu sĩ Phật giáo, *Hosshu*, sẽ cho tôi biết cách giải quyết. Có lẽ phải để họ kết hôn thôi», bác sĩ Sakai thở dài, cũng đầy u sầu.

Allen Kennedy bấm chuông. Anh lo lắng về những gì sắp xảy ra, nhưng đã quyết định. Nếu bác sĩ Sakai từ chối cho anh vào nhà, anh sẽ không lùi bước. Giá như Josui không quá trẻ !... Allen thấy khó thuyết phục một người cha rằng cô con gái hai mươi tuổi đã đủ lớn để tự quyết định. Dù vậy, anh cần kiểm tra ý chí của Josui, sự kiên định, bình tĩnh và mạnh mẽ của cô. Dù vẻ ngoài dịu dàng, Allen biết cô có thể nổi giận và anh trông chờ vào điều đó. Bản thân anh cũng nhiều lần trải qua sức mạnh của cơn giận trong đời mình. Không đại tá, không bác sĩ Sakai, không bất kỳ trở ngại nào có thể lay chuyển anh.

Allen chờ đợi. Cánh cửa mở ra và Yumi nói vài từ tiếng Nhật. Allen nghĩ mình được mời vào. Anh bước vào nhà. Yumi không tỏ vẻ hoảng hốt : vậy anh không hiểu nhầm. Với một cử chỉ, cô mời anh đi theo. Anh nghe lời, không khỏi ngạc nhiên. Không một tiếng bước chân hay giọng nói vang lên trong ngôi nhà tĩnh lặng. Một cái bầy ? Ý nghĩ thoáng qua, nhưng anh gạt đi vì quá vô lý.

Đó không phải là cái bầy. Anh được dẫn vào một căn phòng rộng rãi, đẹp đẽ với những bức vách bằng giấy lưới mở ra khung cảnh một khu vườn hài hòa tuyệt mỹ, có thác nước nhỏ chảy xuống từ ngọn đồi tạo cảm giác như một ngọn núi. Trước hốc tường, một bức tranh kakémono vẽ phong cảnh được treo trên một bình hoa với những nhánh lá mùa thu. Bác sĩ Sakai và vợ quý gồi ở đó. Khi khách bước vào, họ đứng dậy. Cả hai mặc trang phục nghi lễ. Bà Sakai khoác chiếc kimono dạ nặng màu tím thêu hoa tử đằng, bác sĩ Sakai mặc áo choàng Nhật trên chiếc kimono tối màu. Allen bị ấn tượng và tò mò trước vẻ trang trọng của họ.

«Mời ngồi, bác sĩ Sakai bắt đầu, nói tiếng Anh hoàn hảo. Ngài thích ngồi ghé hay ngồi theo cách Nhật ?

- Tôi đã quen với phong tục Nhật Bản», Allen đáp.

Với cử chỉ thoải mái, dù không được duyên dáng, anh quỳ xuống chiếu. Josui đâu ? Nếu cô bị gửi đi xa, anh sẽ tìm cô. Có lẽ toàn bộ nghi lễ này nhằm cho anh biết rằng anh không được chấp nhận.

Thật ngạc nhiên, bác sĩ Sakai nói chuyện với anh một cách thoải mái và không giận dữ :

«Tôi đã sống nhiều năm ở Mỹ, ông Kennedy, và tôi biết người Mỹ đánh giá cao sự thẳng thắn. Vậy hãy thẳng thắn.

- Hoàn toàn đồng ý, Allen gật đầu.

- Sau cuộc trò chuyện với con gái, tôi tin rằng nó có phần trách nhiệm trong tình huống đáng tiếc này. Nó khiến chúng tôi gặp khó xử với người bạn thân nhất và đáng kính nhất, vì nó đã chính thức đính hôn với con trai ông ấy. Tôi quá bối rối để hàn gắn tình bạn. Bức điện bất ngờ của ông buộc tôi hành động, vì vậy tôi tìm giải pháp tốt nhất cho con gái mình. Ông có ý định gì, ông Kennedy ?»

Bác sĩ Sakai đặt câu hỏi với vẻ cao ngạo. Allen trả lời thẳng thắn :

«Tôi muốn cưới cô ấy trước khi rời đi, thưa ông, tức là hôm nay hoặc ngày mai.

- Làm sao có thể ? Ông không có thời gian để xin phép.

- Tôi biết, thưa ông, nhưng có nhiều cách để kết hôn hợp pháp ở các nước khác nhau. Tôi nhớ một người bạn đã cưới một phụ nữ Nhật ở Đài Loan theo luật Nhật Bản ; anh ta chỉ hợp pháp hóa hôn nhân tại Pháp một năm sau đó ; tuy nhiên, lễ cưới đầu tiên vẫn được công nhận là hợp lệ. Tôi nghĩ mình hành động theo hướng này.»

Vẻ nghiêm túc, giản dị và nhất là sự lịch thiệp cùng cách nói chuyện đúng mực của Allen khiến bác sĩ Sakai bối rối. Ông chưa từng gặp người Mỹ nào thuộc tầng lớp như vậy ở Nhật. Người đàn ông này chẳng có điểm gì giống với những người lính mà ông thường gặp trên phố và luôn tránh mặt.

«Dù vậy, điều này vẫn là không đúng quy định, ông nói, giọng dao động.

- Mọi thứ ngày nay đều không theo quy tắc, Allen thừa nhận. Phong tục đã thay đổi.»

Anh nghiêng người về phía trước để thuyết phục hơn

«Thưa bác sĩ, tôi yêu con gái của ngài và mong muốn được cưới cô ấy. Tôi muốn đưa cô ấy về nhà và giới thiệu với gia đình tôi. Hiện tại, tôi không có quyền đưa

cô ấy đi, nên buộc phải để cô ấy ở lại đây và đón sau. Tôi đã quyết định sẽ không quay lại Nhật Bản, nhưng chưa nói với ai về quyết định này. Tôi sẽ cố gắng xin được điều chuyển đến Washington. Tôi muốn được tự do sống một cuộc sống bình thường cùng con gái của ngài và tin rằng điều đó sẽ dễ dàng hơn ở đất nước tôi. Tôi hy vọng bác sĩ và vợ sẽ đến thăm chúng tôi, và chúng tôi cũng sẽ quay lại thăm ngài. Nhưng trước khi rời đi, Josui phải trở thành vợ tôi. Việc cô ấy sang đó sẽ dễ dàng hơn nếu mọi chuyện đã được hoàn tất.»

Không thể biết bác sĩ Sakai sẽ trả lời thế nào ; ngay lúc đó, một bức vách đổ xuống và Josui bước vào phòng một cách đầy quyết liệt.

Cô đối mặt với cha mẹ và tuyên cha :

«Cha, mẹ, con sẽ làm theo lời Allen !»

Mặc chiếc kimono trắng bạc lấp lánh, cánh tay dang rộng, đôi mắt rực lửa, gò má ửng hồng, đầu ngẩng cao, cô hiện lên như một chú chim kỳ diệu. Allen chưa từng thấy người phụ nữ nào đẹp đến thế. Anh đứng dậy và ngắm nhìn cô với ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Cô quay lại phía anh và đưa tay ra. Anh bước tới và nắm lấy tay cô. Một thoáng do dự, rồi khi thấy trong mắt cô sự trao gửi trọn vẹn, anh ôm cô vào lòng. Bác sĩ Sakai nhìn chăm chăm vào họ, còn bà Sakai, mắt cúi xuống, vẫn đứng yên bất động.

Josui quay người trong vòng tay Allen và nói với cha mẹ.

«Cha, mẹ, chúng con đã sẵn sàng.»

Hai người đứng dậy. Bác sĩ Sakai lên tiếng :

«Ngài Kennedy, chúng tôi đã dự liệu khả năng này. Chúng tôi là Phật tử. Tôi đã chuẩn bị mọi thủ tục cần thiết cho lễ cưới tại chùa. Tôi nhắc lại rằng tất cả đều không theo quy tắc thông thường. Không có tiền lệ nào như vậy. Vị Hòa thượng sẵn lòng thấu hiểu hoàn cảnh đặc biệt của thời kỳ chiếm đóng này. Ngài sẽ cử hành lễ cưới. Về các thủ tục pháp lý tại nước ngài, chúng tôi phó thác vào danh dự của ngài.»

Ông cúi đầu và, không đợi Allen trả lời, bước ra ngoài. Bà Sakai đi theo, lướt qua Allen mà không ngược mắt.

Josui nhìn theo cha mẹ, rồi quay lại phía Allen, mắt đăm lẹ :

«Xin đừng trách họ, cô nói với giọng nài nỉ. Điều này quá khó khăn với họ ! Anh không thể tưởng tượng được đâu. Họ không có đứa con nào khác ; chồng em lẽ ra sẽ là con trai họ.

- Liệu họ có thể coi anh như con trai không ?»

Cô lắc đầu.

«Họ chưa thể chấp nhận anh... ít nhất là bây giờ», cô nói đơn giản.

Cô áp đầu vào ngực Allen và cảm nhận nhịp tim anh. Ôi, cô hoàn toàn có thể tin tưởng vào trái tim ấy !

«Có lẽ một ngày nào đó họ sẽ thay đổi», anh nói.

Và, đặt hai bàn tay lên mái tóc đen của cô, anh áp nó vào lòng ngực mình.

Ai có thể cảm nhận được khoảnh khắc đầu tiên linh hồn đứa trẻ - kết tinh từ hai con người - bắt đầu rung động ? Linh hồn ấy rung lên trong làn gió nhẹ làm lay động những bông hoa tử đằng và tỏa hương thơm ngát. Nó lấp lánh trong ánh đom đóm mùa xuân đầu tiên dưới bóng thông, trong nụ hôn đầu trao nhau nơi vườn khuya.

Nó thành hình trong nỗi đau xé lòng của những trái tim chia cách, khẳng định mình qua nụ hôn cuối cùng và chờ đợi quyết định của thần linh.

Đám cưới đơn sơ diễn ra trong ngôi chùa lớn mái tranh cỏ kính. Yumi và người làm vườn là nhân chứng. Bồi rồi và ngõ ngang, họ đứng phía sau ông bà chủ. Vị Hòa thượng, cùng các nhà sư phụ tá, đối diện với cặp đôi. Vị Hòa thượng không tán thành cuộc hôn nhân này và lương tâm ngài dần vật. Bác sĩ Sakai đã thúc giục ngài chấp nhận, nhấn mạnh sự hỗn loạn của thời cuộc: «Tôn giáo của chúng ta phải thích nghi nếu muốn tồn tại.» Vị Hòa thượng vẫn nghi ngại. Vị học giả già này, sống ẩn dật, hoàn toàn phản đối những kẻ bất chước Cơ đốc giáo và các bài thánh ca nhái lại. Ngài cũng không ưa «Hiệp hội Phật giáo Thanh niên», cho rằng cách đó không phục vụ chư thần.

«Ngài không thể hiểu nỗi đau của tôi, bác sĩ Sakai nói nghiêm túc. Lựa chọn duy nhất còn lại là mất con gái hoặc làm cho cuộc hôn nhân hợp pháp này thành hiện thực.

- Ông đã nuôi dạy cô bé quá tự do.

- Những sai lầm trong quá khứ không thay đổi được hiện tại.»

Một món quà hào phóng cho chùa, lời hứa chuyên cần lễ bái và sự thiếu kiên nhẫn ngày càng tăng của bác sĩ Sakai đã thuyết phục vị sư. Ngài đồng ý cử hành hôn lễ.

Ngài bước vào chùa với vẻ trang nghiêm, đánh lên một tiếng chuông và chờ âm thanh tan dưới mái vòm cao. Rồi ngài quay về phía bàn thờ, ra hiệu cho đoàn người tiến lên.

Vị Hòa thượng đợi, cao lớn trong bộ áo dài. Khác với phong tục, chú rể Mỹ không mặc đồ đen, nhưng như bác sĩ Sakai nói, thời chiếm đóng phải chấp nhận nhiều điều kỳ lạ. Ít nhất cô dâu cũng mặc kimono trắng.

Ngài nhìn chàng trai Mỹ đứng trước mặt lâu, rồi quay đi. Không liếc nhìn cô gái, ngài bắt đầu nghi lễ bằng tiếng Nhật.

«Tất cả chúng ta đều tụ họp dưới ánh mắt từ bi của Đức Phật để dẫn dắt đôi trẻ đến với hôn nhân viên mãn. Hôn nhân là nguồn cội linh thiêng của mọi sự sống, là nơi các thế hệ tiếp nối tồn tại và từ đó những quy tắc đạo đức được sinh ra. Không có kết quả nào không có nguyên nhân. Hãy biết rằng sự kết hợp thiêng liêng của hai con người, gắn bó trọn đời, không phải là sản phẩm của ngẫu nhiên. Nó là kết tinh của nhiều kiếp luân hồi

và là thành quả của sự quan tâm từ bi của Đức Phật.»

Ngài đột ngột cúi đầu, giọng trầm xuống như lời cầu nguyện :

«Cầu mong đôi trẻ bước vào hôn nhân không bao giờ quên nghi lễ thiêng liêng này, giữ vững lời thề, yêu thương tôn trọng nhau, cùng nhau vượt qua khó khăn và bất hạnh ; giữ gìn sự trong sạch của thể xác và tâm hồn, khuyến khích nhau trau dồi đức hạnh. Đó là nền tảng của một cuộc sống hôn nhân hạnh phúc, phù hợp với lời dạy của Đức Phật.»

Ngài ngẩng đầu lên, bao quát hai người bằng ánh mắt. Ngài hướng về Allen.

«Vì vậy, ngài nói với giọng đầy uy quyền, trước khi thốt lời thề, hãy nhớ rằng bổn phận của người chồng là chu cấp cho vợ, yêu thương, chung thủy trong suy nghĩ và hành động, giúp vợ vượt qua nỗi buồn và bệnh tật, để hỗ trợ cô ấy trong việc giáo dục con cái.»

Ông quay sang Josui và tiếp tục :

«Bổn phận của người vợ là yêu thương và giúp đỡ chồng, thể hiện sự dịu dàng, kiên nhẫn và luôn thủy chung trong mọi việc.»

Lần lượt nhìn hai người, ông nói :

«Hãy tuyên cha long trọng rằng, theo hiểu biết của các bạn, không có bất kỳ trở ngại nào đối với cuộc hôn nhân hợp pháp này.»

Josui nhìn Allen và dịch lại bằng giọng thì thầm.

- Tôi không biết có trở ngại nào», Allen trả lời bằng tiếng Anh.

- Tôi long trọng tuyên cha không biết có trở ngại nào», Josui khẳng định bằng tiếng Nhật với giọng kiên định.

Chẳng phải họ đã vượt qua mọi trở ngại rồi sao ?

Vị Hòa thượng quay sang Allen :

«Allen Kennedy, anh có nhận người phụ nữ này, Josui Sakai, hiện diện ở đây, làm vợ hợp pháp của anh không?»

Josui nhìn anh.

Allen nói «Có» theo nghi lễ với giọng run rẩy.

Vị Hòa thượng tiếp tục, hỏi Josui :

«Josui Sakai, cô có nhận người đàn ông này, Allen Kennedy, hiện diện ở đây, làm chồng hợp pháp của cô

không ?

- Có», Josui đáp bằng tiếng Nhật.

Đã được hướng dẫn trước về nghi thức, Allen tháo chiếc nhẫn từ ngón út và đưa cho vị Hòa thượng, người đeo nó vào ngón đeo nhẫn của Josui. Ông nắm tay họ và phủ lên bằng chuỗi hạt cầu nguyện thiêng liêng.

«Vì hai bạn đã chấp nhận kết hôn theo nghi thức Phật giáo, ông nói trang nghiêm, tôi tuyên cha hai bạn là vợ chồng. Cầu chúc hai bạn sống trọn đời trong tình yêu và lòng nhân ái.»

Một lúc sau, ông quay lại bàn thờ. Được hướng dẫn bằng cử chỉ, Allen đặt những nén hương vào tro của lư hương đặt dưới chân các vị thần, và Josui đốt hương.

Dưới chân tượng Phật lớn mạ vàng, uy nghi vượt lên các tượng thần phụ, vị Hòa thượng tuyên cha :

«Đây là những lời răn của Đức Phật tối thượng : ‘Hãy giúp đỡ cha mẹ, yêu thương vợ con, đi theo con đường hòa bình.’ Đó là phúc lành lớn nhất.»

Những lời này dành cho Allen. Buổi lễ kết thúc. Vị Hòa thượng quay về phía các vị thần, và bốn nhà sư đứng sau ông, tạo thành một bức tường người che chắn.

Vị Hòa thượng thì thầm với Đức Phật, giọng quá nhỏ để ai nghe được. Ông giải bày nỗi băn khoăn, cầu xin sự tha thứ và ban phúc lành cho đôi vợ chồng ; nếu thất bại, ông ít nhất cũng mong người phụ nữ trẻ có thể trở về nhà.

Bức tượng phủ lớp vàng dày đang tay trong cử chỉ ban phúc lành cho vạn vật. Trên khuôn mặt bất động, đôi mắt thâm sâu nhìn xuống nhân gian.

Allen không cúi đầu ; một cảm giác kỳ lạ về sự phi thực xâm chiếm anh. Anh nhìn vị Hòa thượng và các nhà sư, cúi mình trong bộ áo dài, và phía trên họ là bức tượng. Sự hiện diện cụ thể của bức tượng không làm Đức Phật trở nên thực hơn hay ảo hơn vị thần vô hình trong các nhà thờ Thiên Chúa giáo. Bầu không khí trong chùa trở nên thiêng liêng không phải bởi những bức tượng, mà bởi những lời cầu nguyện và nỗi đau của những người đến đây để cầu xin, tìm kiếm điều không thể nắm bắt. Bầu không khí nơi đây chạm đến điều không thể chạm, trong câu hỏi vĩnh cửu không lời đáp của nhân loại. Đứng cạnh Josui, Allen cuối cùng cũng từ từ cúi đầu. Anh đã không cầu nguyện hay tin tưởng từ nhiều năm. Nhưng khi ở nhà, anh vẫn đi lễ với cha mẹ, hát những bài thánh ca tuổi thơ và cúi đầu. Vào ngày cưới, trong nỗi xúc động tột cùng, lời cầu nguyện

lại trào dâng, với sức mạnh khiến anh run rẩy. Sự thôi thúc không lời này kéo gần hơn sự hình thành và ra đời của đứa con bằng xương bằng thịt.

Trong căn phòng con gái, Josui nằm bên cạnh Allen, chồng cô. Sau lễ cưới ở chùa và trở về nhà, bác sĩ Sakai đã có bài phát biểu ngắn chào mừng : Allen được chấp nhận trong nhà, sẽ không còn bị từ chối, anh có thể tự do đi lại.

Bác sĩ Sakai rời đi trước khi Allen kịp cảm ơn. Bà Sakai không xuất hiện. Yumi phục vụ bữa ăn cho hai vợ chồng, chỉ có họ trong phòng. Sau đó, trong im lặng và không một nụ cười, cô trải những chiếc chăn lụa trên sàn làm giường. Cúi chào sâu, Yumi rời đi, đóng cửa và tắt đèn hành lang. Cuối cùng họ cũng chỉ còn hai người, không ai ngăn cách.

Đêm đó, họ chưa nghĩ đến đứa con. Những người yêu nhau không suy nghĩ, họ bận rộn với cảm xúc ; tình yêu mãnh liệt, mạnh mẽ của họ lấp đầy thế giới ; họ chỉ thấy nó và chỉ sống vì nó. Rồi thứ mơ hồ không hình thù cuối cùng cũng hiện rõ ; nhưng đó là hình hài của chính họ, của người đàn ông và người phụ nữ, trở nên rõ nét, lớn dần theo nhịp điệu và sức mạnh trong nhịp đập gấp gáp của máu, trong đòi hỏi duy nhất của cơ thể. Đứa con đang chờ ở rìa thế giới nhận được sự sống, nhưng

cha mẹ không hề hay biết. Người mẹ trẻ và trong trắng. Không phải cô gái nào cũng dễ thụ thai như mẹ của các vị thần. Lần đầu tiên không phải lúc nào cũng đủ. Hơn nữa, không phải tất cả người cha đều là thần. Hai người yêu không nghĩ đến linh hồn đứa trẻ, làn sương đang định hình, ngày càng tiến gần điểm neo đậu, thực tại vĩnh cửu của nó.

Cha mẹ không nghĩ đến đứa con bằng xương bằng thịt, đứa trẻ đang chờ giờ khắc của mình. Họ chỉ nghĩ về bản thân, về đôi tay run rẩy, cơ thể rung động, đang hoàn thành mặc khải của tình yêu.

Họ trải qua tuần trăng mật trong sự cô lập tưởng tượng. Trong ngôi nhà lớn, cha mẹ đã rút lui. Allen chỉ thấy người hầu im lặng.

«Thật tuyệt vời khi cha mẹ em làm thế, anh nói với Josui. Nhưng anh không muốn họ cảm thấy bắt buộc phải tiếp đón chúng ta. Chúng ta có thể đến khách sạn.

- Ôi, không ! cô kêu lên. Một ngôi nhà xa lạ ? Không. Vì chúng ta chưa có nhà, cha mẹ muốn đón tiếp. Sau này chúng ta sẽ tìm cách đền đáp.»

Không ai nhắc đến đứa con có thể có. Allen sẽ đi, Josui ở lại. Họ không nên có con.

«Sẽ không lâu đâu, em yêu, Allen trấn an. Có lẽ chỉ vài tuần.»

Nhưng vài tuần dài như năm tháng khi họ chỉ có một hoặc hai ngày bên nhau. Đêm thứ hai - đêm cuối - Josui khóc ; phải rất nhiều yêu thương để an ủi cô. Cô có linh cảm kỳ lạ : sẽ không gặp lại anh, anh sẽ gặp nạn, máy bay đâm vào núi ; hoặc ai đó trong gia đình sẽ chia rẽ họ. Hai đêm này là toàn bộ cuộc sống chung của họ, sẽ không còn gì khác, cô cảm nhận được.

Anh ôm cô, nhỏ bé, đầm nước mắt, co tròn trên ngực trần của anh. Anh không thể thuyết phục cô. Cô bị nỗi sợ dày vò. Cuộc chia ly ngày mai sẽ kéo dài vô tận. Họ sẽ bị chia cắt đột ngột và không gì đoàn tụ. Cô chắc chắn như vậy.

«Nhưng Josui, anh phản đối, sao em biết được ? Trong hàng trăm hàng nghìn hành khách, sao cái chết lại chọn anh ? Và sao em nghi ngờ cha mẹ anh, những người em chưa gặp, và nghi ngờ cả anh, người em biết rõ ?»

Để khiến cô ấy tỉnh táo, anh thậm chí buộc phải làm cô đau :

«Josui, em có nghĩ mọi chuyện dễ dàng với anh không ? Nếu anh không yêu em, liệu anh có ở đây lúc

này không ?»

Trước những nỗi đau và câu hỏi ấy, chỉ có một câu trả lời duy nhất. Tình yêu, mãi mãi là tình yêu. Da thịt hòa quyện, trái tim đồng điệu. Đứa trẻ vẫn chờ đợi.

Ngày hôm sau là cuộc chia ly kinh hoàng. Allen không muốn Josui tiễn anh ra ga ; và cô cũng không muốn đi. Cha mẹ chỉ xuất hiện thoáng qua. Những người đàn ông bắt tay nhau. Cha mẹ rời đi, chỉ còn lại hai vợ chồng. Allen có thể thề rằng da thịt anh rỉ máu khi anh rời khỏi vòng tay của Josui. Khi gỡ những ngón tay mình khỏi tay cô, anh cảm nhận nỗi đau như một vết thương hở.

«Anh sẽ viết thư mỗi ngày, anh hứa.

- Em cũng vậy, cô thì thâm, khuôn mặt đầm lệ.

- Chúng ta sẽ chia sẻ mọi thứ, anh khẳng định. Em yêu, hãy nghĩ về anh, người sẽ làm việc ngày đêm để đưa em đến Mỹ. Nào, hãy cười lên vì anh, tình yêu của anh... chỉ một lần cuối thôi ! Hãy nhớ về đêm qua. À, anh lại thấy người yêu của mình rồi !»

Anh bỏ chạy, ngoảnh đầu lại, thấy cô gần như ngất đi trên bậc cửa, rồi lao về phía cô. Anh ôm chặt cô vào lòng.

Đóa Hoa Bí Ẩn 207

«Anh không được quay lại», anh rên rỉ.

Bằng tất cả ý chí, cuối cùng anh cũng rời đi mà không ngoảnh lại và nhảy lên chuyến tàu đang chuyển bánh.

PHẦN HAI

Bà Kennedy đã chuẩn bị tinh thần cho sự trở về của con trai. Người vợ của viên đại tá, người bà không quen biết, đã viết thư kể cho bà toàn bộ sự thật.

«Hãy để tôi viết thư cho mẹ cậu ấy, người vợ không ngoan của viên đại tá nói với chồng. Nếu anh làm điều này, bà ấy sẽ nghĩ anh muốn tống khứ con trai bà ấy đi vì cậu ta quấy lầy tôi.»

Người vợ viết thư cho bà Kennedy rằng bà ấy đủ tuổi để làm mẹ Allen và đang hành động vì lợi ích của cậu, với tư cách một người mẹ. Cậu là một sĩ quan trẻ đầy triển vọng - cánh tay phải của đại tá - và cần phải giải cứu cậu bằng mọi giá. Đại tá sẽ khó lòng thiếu cậu trong giai đoạn chuyển giao quan trọng này, nhưng ông sẵn sàng hy sinh.

Con trai bà có bản chất ưu tú đến mức không thể áp dụng những phương pháp thông thường, bà đại tá viết. Không thể đánh lạc hướng cậu bằng những chuyến du lịch hay giải trí. Là một người đàn ông miền Nam, thẩm nhuần tinh thần hào hiệp, con trai bà tỏ ra lịch thiệp ngay cả với một cô gái Nhật. Cậu coi cô ta như một tiểu thư đài các, người mà cậu chỉ có thể cười làm vợ.

Nhưng tôi tin cậu chưa thử cách nào khác. Trong khi đó, người Nhật chỉ mong được định cư ở Mỹ. Họ coi đất nước chúng ta là thiên đường. So với đất nước họ, họ không sai.

Là người kín đáo, bà Kennedy đã trả lời bằng cách bày tỏ lòng biết ơn và niềm tin tuyệt đối vào gu thẩm mỹ và lý trí của con trai ; tóm lại, bức thư không ràng buộc bà phải làm gì. Người vợ đại tá, vốn không kín đáo và có lẽ cũng không mấy thanh lịch, đọc thư với vẻ sửng sốt. Bà ta ném nó qua bàn cho chồng :

«Anh xem này ! Bà ấy có muốn một cô con dâu Nhật hay không ?»

Đại tá đọc kỹ bức thư.

«Quý tha ma bắt nếu tôi biết. Kệ đi ! Dù sao Kennedy cũng không định quay về. Tôi sẽ thay thế cậu ta.»

Bà Kennedy đưa thư cho chồng xem ; sau đó cho Cynthia, nhưng một cách bí mật vì chồng bà dặn không được tiết lộ với ai.

«Mọi người ở thị trấn này nhiều chuyện lắm. Vì Chúa, em yêu, hãy giữ chuyện này trong gia đình. Dù sao chúng ta cũng chưa nghe lời giải thích từ thẳng bẻ.»

Cynthia không bình luận. Cô cũng đọc kỹ bức thư trước khi trả lại cho bà Kennedy.

«Những bà vợ đại tá có tiếng là...

- Là gì ?

- Hay ngồi lê đôi mách, Cynthia cuối cùng nói, vì không tìm được từ chính xác hơn.

- Có thể lắm, bà Kennedy thừa nhận. Nhưng Allen là đàn ông. Hồi nhỏ, cậu bé rất ngoan ! Tôi tưởng cậu sẽ luôn khác biệt. Nhưng không. Cậu giống bố. Và cậu đã sống xa cách xã hội bình thường suốt nhiều năm. Tôi cần sự giúp đỡ của cháu, Cynthia.»

Cynthia mở to đôi mắt xanh :

«Dĩ nhiên rồi, thưa bà Kennedy. Cháu sẽ làm bất cứ điều gì cho Allen.»

Bà Kennedy đứng trên đầu ngón chân để hôn Cynthia. Sau khi cô gái rời đi, bà kiểm tra ngôi nhà rộng lớn và đẹp để đảm bảo mọi thứ đã hoàn hảo. Nếu có thời gian, bà đã sơn lại phòng ngủ và phòng khách của Allen. Giờ bà chỉ có thể kiểm tra căn phòng : chiếc giường với ga trải giường mới, những lọ hoa cúc trên bàn và lò sưởi. Cuối cùng, bà hái một bông hồng trà và đặt vào

chiếc bình bạc trên tủ. Bà muốn tạo lại cho cậu không khí gia đình, thấm đẫm truyền thống ngọt ngào và tình yêu đòi hỏi dành cho đứa con trai duy nhất, người thừa kế. Bà biết từ lâu rằng đối đầu trực tiếp hay chọc giận Allen đều vô ích. Bà không nhắc đến cô gái Nhật với chồng nữa và quyết định quên cô ta đi. Đơn giản, cô gái đó không tồn tại.

Khi Allen về đến nơi, bà đang đứng ở hành lang, mặc chiếc váy xám bạc buổi chiều. Allen lao vào vòng tay mẹ và ôm chặt lấy bà, áp má mình vào má bà. Anh phải cúi xuống để hôn bà, cậu con trai cao lớn của bà !

«Mẹ nghĩ con lại cao thêm rồi đây ! bà cười lớn, rồi nhẹ nhàng đẩy anh ra.

- Và mẹ, mẹ vẫn thơm như xưa», Allen nói.

Họ chẳng bao giờ nói chuyện nghiêm túc với nhau. Bà phủ lên mọi thứ bằng nét hài hước nhẹ nhàng như cánh chim ruồi.

«Ôi ! Bà Kennedy kêu lên, xoa má. Con chưa cạo râu kể từ khi rời Nhật Bản à ?»

Quả thật, một vết hồng hiện lên trên làn da mỏng manh của bà.

«Sẽ xong trong năm phút thôi», Allen hét to khi chạy lên cầu thang.

Ông Kennedy vừa bước xuống ; ông ôm chặt con trai và Allen hôn lên má cha, chưa bao giờ xem hành động này là trẻ con.

«Mẹ bảo con đi cạo râu, Allen thông báo. Con đã trở lại không khí gia đình rồi đây !

- À, vậy thì cha không giữ con lại.»

Mỗi khi Allen trở về nhà sau một thời gian xa cách dài ngắn khác nhau, anh lập tức cảm thấy như chưa từng rời đi. Anh lao vào phòng mình và ngắm nhìn khung cảnh yêu dấu : phòng khách, phòng ngủ rộng với cửa sổ hướng tây, và phòng tắm sang trọng. Ở khu vực này của ngôi nhà, Josui và anh sẽ có không gian riêng. Có lẽ cha anh đúng khi sống hạnh phúc tại nhà, không công việc hay lo âu. Trong một thế giới đầy biến động, chính ngôi nhà gia đình là nơi Allen tìm thấy hình ảnh gần gũi nhất với thiên đường. Tại sao anh không thể cùng Josui về đây sống ?

Em yêu, anh viết cho Josui tối đó, anh đang ở trong phòng mình, căn phòng em sẽ chia sẻ cùng anh. Anh sẽ miêu tả để em cảm thấy quen thuộc khi bước vào trong

vòng tay anh. (Em có biết tục lệ mê tín này không ?)

Anh kể về không gian riêng, ngôi nhà, khung cảnh đồi núi và thung lũng ngập trắng anh nhìn thấy từ cửa sổ. Anh nói về cha mẹ, vài điều lặt vặt, nhắc đến những bông cúc trong phòng, tươi sắc nhưng nhỏ hơn hoa cúc Nhật. Anh ăn tối cùng cha mẹ và Cynthia Levering, người bạn thời thơ ấu, gần như chị em, vốn là con một sau khi các anh trai cô lần lượt hy sinh ở Đức và Thái Bình Dương. Cô ấy sẽ là bạn của em, anh đảm bảo với Josui. Trước hết, cô ấy rất tốt bụng. Cô ấy chỉ hơn em hai ba tuổi.

Vẻ đẹp muộn màng của Cynthia khiến Allen ngạc nhiên. Thuở nhỏ, cô gầy gò, vụng về với mái tóc vàng thẳng, vẻ mặt nhút nhát của đứa trẻ lớn trước tuổi. Sự e thẹn biến mất khi cô trưởng thành, nhường chỗ cho sự khiêm tốn duyên dáng. Tóc cô ngắn, xoăn, làn da được chăm sóc, đôi môi mềm mại với chút son nhẹ. Dáng người thon thả, cô chấp nhận chiều cao của mình và ngẩng cao đầu tự tin.

Allen vui khi thấy cô bày tỏ niềm vui gặp lại anh mà không ngại ngùng. Anh muốn kể về Josui nhưng cảm thấy bất nhã nếu chưa nói với cha mẹ trước. Hơn nữa, Cynthia không cố tạo khoảng khắc riêng tư, nên anh không thể chủ động.

Anh kết thúc lá thư dài gửi Josui, nhắm mắt đắm chìm trong ký ức. Ôi, anh đã đứng khi giữ cô bên mình trước khi rời đi ! Giờ cô có thể sang Mỹ và không gì chia cắt họ. Anh tưởng tượng cô bước vào ngôi nhà, mặc kimono truyền thống, trang phục khiến cô tỏa sáng. Anh không muốn cô trở nên hoàn toàn Mỹ hóa. Cô sẽ mãi là báu vật phương Đông, người duy nhất anh muốn chia sẻ cuộc đời.

Anh mở cửa kính lớn, bước ra ban công ngập trăng. Những ký ức chiến tranh ủa về, quãng thời gian anh sống cách biệt với cuộc sống bình thường. Hình ảnh rừng rậm ẩm ướt, lũ rắn còn trùng ghê rợn, cái chết rình rập từ kẻ thù hay bệnh tật, sự thối rữa nơi ánh mặt trời không chạm tới. Ký ức kinh hoàng nhất là lưỡi dao của anh xuyên qua lớp da đàn hồi, đâm sâu vào thịt. Dù trong ngôi nhà yên bình này, nơi cái chết bạo lực chưa từng ghé qua, anh vẫn không thể quên.

Anh quay vào phòng tắm, mở vòi nước. Một bồn tắm sẽ giúp anh thư giãn và ngủ ngon.

«Anh thấy con thế nào ? Bà Kennedy hỏi chồng.

- Con trông khỏe, rất khỏe.»

Bà đứng ở cửa thông phòng, khoác áo choàng ren trên bộ đồ ngủ lụa. Ông đang buộc dây áo pyjama.

«Em không định nhắc chuyện đó, bà nói. Con sẽ nghĩ em không biết.

- Khôn ngoan đấy, ông gật đầu. Anh luôn ngại dùng lời nói.»

Ông hôn vợ âu yếm :

«Đi ngủ đi. Em đã mệt cả ngày rồi.»

Bà vẫn nán lại.

«Con rất đẹp trai ! Hồi nhỏ, em không nghĩ con sẽ được thế. Mừng là con giống anh.

- Đâu có, con không giống anh. Anh giống mẹ, còn con giống ông nội.»

Họ trao nhau nụ hôn rồi về phòng. Cửa thông phòng vẫn mở. Đêm nào bà cũng khép nó thật khẽ để ông không nghe thấy. Ông không hỏi tại sao. Ông ngại dùng lời nói.

Sáng hôm sau, Cynthia tình cờ gặp Allen. Cô đang mua đồ giúp mẹ, người thường xuyên quên thứ gì đó quan trọng. Từ nhỏ, Cynthia đã quen việc quay lại cửa

hàng để bù vào lỗi của mẹ. Cô vui vẻ đi bộ 15 phút từ nhà đến phố, luôn mong gặp người quen. Và thế là cô chạm mặt Allen. Họ sánh bên nhau, liên tục bị bạn bè chặn lại trò chuyện.

Anh giải bày bí mật. Anh cần tâm sự cùng ai đó. Không thể cứ im lặng mãi khi nghĩ về Josui, viết thư cho cô mỗi tối. Anh sẽ phải nói với cha mẹ sớm muộn, nhưng đang chờ thời cơ. Anh tự nhủ rằng dù con dâu là ai, mẹ anh cũng khó lòng niềm nở ngay. Allen tin rằng một khi mẹ chấp nhận cuộc hôn nhân đã rồi, Josui sẽ không bị đối xử khác biệt.

Anh cố tình không suy xét lý do mình kể với Cynthia. Anh khinh những kẻ tự cho mình được mọi phụ nữ yêu, nhưng lại nhạy cảm nhận ra, nếu không gặp Josui, Cynthia sẵn sàng đón nhận tình cảm của anh. Thái độ thân thiện, duyên dáng của cô gái có thể hiểu theo nhiều cách. Anh chưa bao giờ muốn phân tích sâu hơn, Cynthia có lẽ cũng cư xử như vậy với tất cả mọi người.

- Cha mẹ anh đã biết chuyện rồi, Cynthia nói.

- Họ biết rồi ư ? anh lặp lại, không tin nổi, đứng chôn chân tại chỗ.

- Vợ của đại tá đã viết thư cho mẹ anh.»

Cynthia nói bằng giọng bình thản, với chút âm điệu kéo dài đặc trưng của miền Nam. Cô đã cố gắng rất lâu, nhưng không thành công, để từ bỏ chất giọng này.

«Bản thân đại tá còn chẳng biết gì ! Allen thốt lên.

- Allen, đừng có chôn chân ở đó nữa. Người ta đang nhìn chúng ta kìa.»

Anh bước đi, nhanh đến mức cô phải chạy theo.

«Nghe này, đừng chạy nữa. Đại tá không biết chuyện gì vậy ?»

Anh chậm lại.

«Chúng tôi đã kết hôn. Ngoài em ra, không ai biết cả. Anh nói với em vì anh cần sự giúp đỡ. Anh đã đến Kyoto và kết hôn với cô ấy ngay lập tức để không ai có thể chia rẽ chúng tôi. Anh biết tại sao họ cho anh nghỉ phép : họ muốn tôi anh Josui ! Đại tá và vợ ông ta nghĩ rằng khi trở về đây...»

Ánh mắt anh bao quát đại lộ rợp bóng cây, những cửa hàng, những ngôi nhà trắng lớn ẩn sau những khu vườn.

«Họ nghĩ anh sẽ quên ! Thế mà cái người đàn bà đó lại viết thư cho mẹ anh !»

Trong khi đó, Cynthia quan sát khuôn mặt cau có của Allen. Một cơn giận dữ thiêu đốt cô, và cô cảm thấy xấu hổ vì điều đó. Anh ta có quyền gì mà đi kết hôn ở nước ngoài ? Những người phụ nữ như cô, già đi một mình trong những thành phố và làng quê nước Mỹ sẽ ra sao ? Đàn bà ngoại quốc chỉ nên lấy đàn ông nước họ ! Allen thuộc về cô. Nếu anh không bị ép nhập ngũ - quân dịch chẳng phải là một hành động ép buộc sao ? - thì giờ này họ đã kết hôn và cô đang sống trong nhà của gia đình Kennedy, nơi cô đã thuộc về từ lâu. Nếu anh không quá đẹp trai và cao hơn cô - cô không bao giờ lấy một người đàn ông thấp hơn và hầu hết đàn ông đều thấp hơn cô - có lẽ cô đã không đưa ra quyết định bất ngờ và theo bản năng là liên minh với mẹ Allen chống lại kẻ xâm nhập.

Anh nói bằng giọng trầm, nhanh và đều đều.

«Anh sẽ đưa cô ấy sang ngay khi có thể. May mà cô ấy là công dân Mỹ ! Cô ấy sinh ra ở Mỹ và chỉ sang Nhật khi mười lăm tuổi. Cô ấy học ở đây. Tiếng Anh của cô ấy hoàn hảo... gần như vậy. Cô ấy gọi anh là Allenn Ken-nedy khi không chú ý.

- Em tưởng kết hôn với một phụ nữ Nhật rất khó», Cynthia nói.

Anh thấy cô, dưới vành chiếc mũ nỉ, mỉm cười với những người bạn đi ngang qua.

Đột nhiên, một nhóm người chặn họ lại. Đó là những cô gái trẻ xinh đẹp đang trên đường đến buổi họp mặt chơi bridge vào thứ Sáu.

«Chào ! Allen Kennedy !... À, Cynthia, tôi đoán sáng nay sẽ không gặp cô ở câu lạc bộ ! Cũng không có gì lạ đâu.»

Giọng nói dịu dàng của họ ; những bộ trang phục mùa thu mới với màu sắc tươi sáng, váy xòe ; những chiếc mũ nhỏ xinh xắn ; mái tóc bóng bẩy ; đôi mắt lấp lánh nhưng thiếu chiều sâu ; đôi bàn tay mảnh mai không ngừng chuyển động ; tất cả tạo ra xung quanh Allen một bầu không khí ám áp của sự nữ tính, vừa ngây thơ vừa tinh quái. Những ánh mắt phụ nữ dò xét Allen, đôi môi đỏ mồi gọi. Trên những khuôn mặt xinh đẹp được tô điểm ấy, ánh mắt của người nữ săn mồi xa đàn trở nên sắc bén, sẵn sàng bỏ đàn khi gặp được người đàn ông mong đợi. Trong mắt họ là tâm lý «mạnh ai nấy sống» của kẻ săn mồi, và sự ghen tị khi thấy con mồi đã bị chiếm đoạt. Trong một tình thần trả đũa bất ngờ, Cynthia mỉm cười với họ và thông báo bằng giọng điệu duyên dáng :

«Allen vừa chia sẻ một tin vui : anh ấy vừa kết hôn với một cô gái Nhật xinh đẹp trước khi về nghỉ phép.»

Thật là một sự thay đổi biểu cảm đáng thương ! Những nỗ lực che giấu cú sốc ! Những chiếc mặt nạ vui mừng ! Những lời chúc hạnh phúc giả tạo !

«Ôi ! Allen, thật tuyệt vời !

- Kể chúng tôi nghe về cô ấy đi !

- Cho chúng tôi xem ảnh đi !»

Allen liếc Cynthia một cái nhìn giận dữ :

«Tôi không... ừm... có ý định thông báo như vậy.»

Anh có một tấm ảnh chất lượng kém của Josui, mặc váy phương Tây. Cô ấy trông nghiêm túc, ăn mặc lôi thôi, tóc tai rối bù. Họ chuyền tay nhau tấm ảnh và, nhẹ nhõm, với một sự thương hại đặc trưng, họ đồng thanh thốt lên :

«Cô ấy thật sự rất dễ thương, Allen !»

Họ đưa tấm ảnh cho Cynthia, với vô số nụ cười và cái gật đầu, rồi bỏ đi. Cynthia chăm chú nhìn tấm ảnh. Cô thấy đôi mắt của Josui thật kỳ lạ.

Đóa Hoa Bí Ẩn 221

«Đây là một tấm ảnh xấu, Allen nói. Josui rất đẹp, đặc biệt là khi mặc kimono.

- Cô ấy khó có thể mặc như vậy ở Mỹ ; mọi người sẽ nhìn chăm chăm vào cô ấy.

- Chắc vậy.»

Allen lấy lại tấm ảnh và cất vào ví.

«Anh chưa kể cho em nghe anh kết hôn như thế nào, Cynthia hỏi.

- Trong một ngôi chùa Phật giáo, Allen trả lời giọng cộc lốc. Gia đình Sakai theo đạo Phật.

- Thật là lạ ! Có giống với nghi lễ của Giáo hội Episcopal của chúng ta không ?

- Không, ừm... có. Cốt lõi có lẽ giống nhau trong tất cả các tôn giáo. Có một người chủ trì, các tu sĩ khác và các vị thần.

- Các vị thần ?

- Tượng, như của người Công giáo. Họ không thờ tượng, tất nhiên, tượng chỉ giúp tập trung tâm trí vào Chúa hoặc một vị thánh.

- Và anh đã hứa sẽ yêu thương, vân vân ?

- Anh đã hứa tất cả.»

«Tại sao lại hỏi đủ thứ», Allen tự hỏi. Liệu Cynthia có thực sự đứng về phía anh ?

«Tại sao em lại kể chuyện của anh cho lũ nhảm nhí đó ? Cả thị trấn sẽ biết mất !

- Đó là lý do em làm vậy, cô khẳng định với vẻ bình tĩnh thái quá. Càng biết sớm, càng tốt. Tạm biệt, Allen, em phải đến tiệm may. Em không nghĩ anh quan tâm đâu.»

Vậy là cô ta đứng về phe đối địch !

Josui đã nhận được lá thư đầu tiên. Cô vẫn đến trường đại học mỗi ngày và không ai biết về cuộc hôn nhân của cô. Cha cô từ chối đăng thông báo lên báo cho đến khi nhận được xác nhận từ Mỹ. Lá thư của Allen đến khi Josui vắng nhà. Bà Sakai nhận ra chữ viết và đưa cho chồng. Bác sĩ Sakai cất nó trong phòng làm việc suốt hai ngày. Ông đi lại, chăm sóc bệnh nhân và nghĩ về lá thư mà không mở nó. Tình trạng của ông Matsui đòi hỏi những cuộc thăm khám hàng ngày : ông bị viêm túi mật do ăn của quá nhiều. Dù có thói quen ăn uống rất thanh đạm, mỗi mùa thu, ông Matsui không thể cưỡng

lại việc ăn cua uống rượu. Đôi khi cua qua đi không gây hại, đôi khi chúng gây ra chứng khó tiêu nặng nhẹ khác nhau. Năm đó, cua suýt nữa đã giết chết ông Matsui. Cuối cùng, ông đã khá hơn và Kobori có thể rời khỏi giường bệnh.

Ông Matsui biết ơn bác sĩ Sakai đã cứu mình và cảm thấy xấu hổ vì sự yếu đuối hàng năm của mình đến mức sẽ không tái phạm. Một ngày, ông cảm thấy đủ khỏe để mời bác sĩ Sakai ngồi lại trò chuyện. Bác sĩ Sakai mệt mỏi sau giờ làm ở bệnh viện, nhưng ông không biết làm gì để chuộc lại lỗi lầm của con gái và để xứng đáng với lòng bao dung của gia đình Matsui. Khi ông cố gắng đề cập đến chuyện đó, ông Matsui chỉ vẫy tay: «Những chuyện đó không quan trọng.» Ông chưa bao giờ thể hiện sự tức giận hay hận thù. Chuyện thực sự không quan trọng với ông ta sao ? Dù sao, bác sĩ Sakai cũng quá tự trọng để có thể quên.

Hôm đó, ngồi bên giường người bạn, bác sĩ Sakai cảm thấy cần phải giải bày. Các cửa đều đóng, ngôi nhà chìm trong im lặng ; để xua tan cái lạnh mùa thu, than củi cháy trong lò đồng, làn gió nhẹ đưa hơi ấm lan tỏa.

Ông Matsui, đầu và vai phủ một chiếc áo lụa xám bắt chéo trước ngực, gần như đã lấy lại vẻ mặt bình thường. Da ông không còn màu vàng vì bệnh tật, nét mặt cũng

không còn co quắp vì đau đớn.

«Tôi nợ ngài mạng sống của mình, ông Matsui nói.

- Tôi chỉ làm tròn bổn phận, bác sĩ Sakai khiêm tốn đáp.

- Hơn thế nữa, ông Matsui nhấn mạnh. Giờ chúng ta đã thanh toán xong.»

Bác sĩ Sakai hiểu ý, một luồng âm áp trào dâng trong tim. Ông cúi người về phía trước, nói thầm :

«Tôi muốn xin ý kiến của ngài. Trong phòng làm việc, tôi có một bức thư gửi con gái mình. Không đưa nó cho cô ấy, liệu có phải là sai lầm không ? Tôi hy vọng vì lợi ích của con bé mà tách nó khỏi người Mỹ kia. Chỉ vì hạnh phúc của nó, ngài hiểu chứ ? Tôi chắc rằng ở Mỹ, nó sẽ khổ như tôi.»

Ông Matsui suy nghĩ như một người bạn. Ông không còn muốn cô gái trẻ này gia nhập gia đình mình, vì biết cuộc hôn nhân đã hoàn tất, và chỉ một trinh nữ mới phù hợp với con trai ông.

«Tôi nghĩ ngài nên đưa thư cho cô ấy. Dù sao, đó cũng là con gái ngài. Tôi tán thành ý định của ngài, nhưng giữa các thành viên trong gia đình, cần giữ mối

quan hệ đảng hoàng.»

Bác sĩ Sakai khẽ cúi đầu, và ông Matsui ngay lập tức đổi chủ đề :

«Tôi định mở rộng phòng chờ của quán trà.»

Tối hôm đó, khi Josui đến chúc cha mẹ ngủ ngon, bác sĩ Sakai đưa cho cô một bức thư.

«Nó đến khi con vắng nhà», ông giải thích, không nói rõ ngày nào.

Josui không hỏi gì, cúi sâu trước cha, rồi trước mẹ, và rời đi. Cô chạy vội về phòng. Ôi, bức thư ! Không thể mở ngay, cô áp nó vào má, vào ngực, vào môi, rồi xem kỹ : tên cô viết rõ ràng «Bà Allen Kennedy», kèm thêm «Josui Sakai» để phòng hờ, địa chỉ kèm «Kyoto, Nhật Bản» và những con tem sặc sỡ. Allen gửi thư bằng đường hàng không ; thật tốn kém ! Anh muốn Josui nhận được nhanh ; vậy cô phải đọc thật kỹ. Nhưng trước hết, cô phải tắm rửa. Bức thư đợi trên chiếc tủ nhỏ.

Sau khi tắm, mặc chiếc váy ngủ lụa trắng xanh, chải tóc và bện lại, Josui không thoa kem vì sợ làm bẩn thư, dùng kéo mở phong bì cẩn thận để không rách tem.

Cô đọc chăm chú, thưởng thức từng chữ. Cô cố nhìn qua đôi mắt của Allen, nhưng chỉ thấy được qua ký ức thời thơ ấu ở Los Angeles. Ở Virginia, mọi thứ đều đẹp hơn những gì cô biết. Cô gắng tưởng tượng những ngọn đồi uốn lượn, khu vườn, ngôi nhà đẹp nơi Allen sống ; với tình yêu, cô hình dung căn phòng nơi một ngày cô sẽ ở bên anh. Anh mô tả tất cả : chiếc giường lớn phủ chăn satin ánh vàng, rèm cửa và thảm cùng tông màu, điểm xuyết sắc đỏ thẫm và vàng rơm. Một căn phòng rất đơn giản, Allen nói. (Nhưng Josui thậm chí không thể tưởng tượng được sự xa xỉ đó.) Bên cạnh là phòng khách. Hai phòng - rộng như jar-fan của nhà Safari - thuộc về anh, và giờ cũng là của cô ! Trong phòng khách, có lò sưởi, cửa sổ lớn, kệ sách, ghế bành êm ái đủ rộng cho cả hai người !

Cô đọc đi đọc lại mô tả về không gian riêng của mình, vì cô sẽ sống ở đó và muốn cảm thấy như ở nhà ngay khi bước vào. Allen chưa nói với cha mẹ ; nhưng Josui đừng lo : họ sẽ đón nhận cô, ban đầu vì anh, sau đó vì chính cô. Anh dặn cô mang nhiều kimono để diện, không phải để ra đường, mà là ở nhà.

Josui cuối cùng cũng thấy ánh sáng, co mình dưới chăn, ôm bức thư vào ngực, và khóc vì hạnh phúc và nỗi nhớ thâm lặng.

Allen phải nói với cha mẹ ngay, không chần chừ. Khi anh nói cha mẹ, anh nghĩ đến mẹ. Cha anh, người đàn ông dịu dàng, dễ tiếp thu lý lẽ. Sau khi rời Cynthia, anh đi chậm rãi trên đường về. Có nên tâm sự với cha trước và nhờ ông giúp, hay nói thẳng với mẹ, hy vọng được bà ủng hộ ? Anh hiểu rõ mối quan hệ giữa cha mẹ mình. Suốt đời, với những chuyện nhỏ hơn, anh cũng từng đặt ra câu hỏi như hôm nay.

Hồi nhỏ, anh khá nhút nhát, đôi khi khao khát một món đồ đến mức không chịu nổi ý nghĩ bị từ chối ; nên anh nhờ cha giúp trước khi đối mặt với mẹ. Lớn lên, anh nhận ra qua trải nghiệm, và bằng trực giác, rằng cha không thể giúp anh. Mẹ anh không thích những yêu cầu được truyền đạt qua cha. Tốt hơn là nói chuyện trực tiếp với bà. Anh nhớ lại chuyện chiếc xe hơi. Khi là sinh viên, anh rất muốn có một chiếc xe mui trần. Ông Kennedy tỏ ý nghi ngại, nhưng vợ ông ngay lập tức ủng hộ con trai : «Mẹ nghĩ Allen nên có một chiếc xe. Con cần sự độc lập.»

Allen thở dài. Giờ đây, anh lại cần sự độc lập ! Anh phải gặp mẹ ngay, kéo điện thoại sẽ đến trước. Anh chạy lên cầu thang đá cẩm thạch trắng và gọi :

«Mẹ ơi ! Mẹ ở đâu ?»

Bà thích nghe anh gọi như vậy.

«Ồ đây... trong vườn mùa đông», giọng nói từ xa vọng lại.

Khu vườn mùa đông hình bát giác, kiểu cũ, được xây ở cuối dãy nhà trái bởi ông nội của Allen, thông với phòng ăn hiện tại.

Bà Kennedy, đeo găng tay, cầm một chiếc bay nhỏ bằng đồng, đang chăm sóc cây xanh. Ánh nắng lấp lánh trên những cây dương xỉ và hoa cúc trong chậu.

«Những bông cúc này thật tuyệt ! Allen thốt lên. Chúng gần như to bằng hoa cúc ở Nhật !»

Bà Kennedy không quan tâm đến Nhật Bản.

«Mẹ nghĩ chúng ta nên tổ chức một buổi tiếp tân. Mọi người đều muốn gặp con. Điện thoại reo suốt ngày.»

Anh nắm lấy cơ hội :

«Con muốn nói với mẹ điều này, trước cái điện thoại chết tiệt kia. Cynthia bảo mẹ đã biết rồi. Nhưng mẹ chưa biết hết, phải không ? Hình như vợ đại tá đã viết thư cho mẹ ?»

Bà Kennedy ngừng tay :

«Con đang nói về cô gái Nhật đó à ?

- Vâng.

- Ô, mẹ không coi chuyện này nghiêm túc đâu, bà nói với giọng thờ ơ nhất. Mẹ hiểu mà : con ở xa và không có cô gái Mỹ nào. Nhưng giờ con đã về nhà rồi.

- Mẹ, chờ đã !»

Bà ngẩng lên, thấy mặt anh tái đi, môi mím chặt.

«Có chuyện gì vậy, Allen ?

- Mẹ ơi, mẹ hiểu sai về Josui rồi. Cô ấy là vợ con.

- Allen Kennedy !»

Đó là tiếng kêu bà từng thốt lên khi anh làm những điều ngớ ngẩn : khi cắn vào ngực bà, ném đồ chơi xuống đất, làm bẩn quần áo, trốn học, lấy trộm tiền, hút điều thuốc đầu tiên, hay trở về nhà say xỉn sau một buổi khiêu vũ.

«Chúng con đã kết hôn rồi, mẹ. Và con muốn đưa cô ấy về nhà.»

Bà đặt dụng cụ xuống, cởi găng tay :

«Vào thư viện đi. Chúng ta sẽ nói chuyện.

- Không có gì nhiều để nói đâu. Chuyện đã rồi.»

Anh theo bà vào. Họ ngồi đối diện nhau bên lò sưởi trống.

«Kể cho mẹ nghe đi», bà nài nỉ.

Hai tay đan vào nhau, nụ cười nhẹ trên môi, nhưng ánh mắt bà không giấu nổi nỗi lo âu.

Anh nghe lời, vừa giận bà vừa giận chính mình, giận vì ở tuổi trưởng thành vẫn bị ám ảnh bởi những lỗi lầm thời trẻ mà bà đã nhiều lần trách mắng anh trong chính căn phòng này. Mỗi lần bà quở trách, anh phải xin lỗi, hứa không tái phạm và khẳng định rằng anh yêu mẹ. Nghi thức ấy bất di bất dịch : phạm lỗi, mẹ buồn, và lời hứa không tái phạm vì yêu mẹ.

Giờ anh không thể tuân theo nghi thức cũ ấy nữa. Anh sẽ kể hết, và nếu bà không muốn anh ở nhà, cứ nói thẳng ! Thế giới rộng lớn, và những chuyến đi không còn làm người lính già sợ hãi.

Phản ứng của bà Kennedy thật bất ngờ. Allen kể hết câu chuyện, trừ hai đêm thiêng liêng của đời sống vợ chồng. Anh buộc phải thừa nhận rằng mẹ anh tỏ ra rất rộng lượng. Bà lắng nghe mà không giận dữ. Dù vậy, anh đoán được sự bối rối của bà. Nhìn bà vật lộn với chính mình khiến anh phải dịu giọng. Anh mong bà nổi giận để anh có thể đáp trả cùng sắc thái.

«Con không thể ngừng yêu Josui được.»

Anh ghét chính giọng điệu gần như van nài của mình.

«Cô ấy không đặc biệt Nhật đâu, mẹ biết không ? Cô ấy nói tiếng Anh rất tốt và hiểu phong tục của chúng ta.

- Con không nói cô ấy thuần dòng máu Nhật sao ?

- Vâng, nhưng cô ấy sinh ra ở California.

- Vậy ngoại hình cô ấy vẫn là người Nhật ?

- Người Nhật không có da đen. Họ chẳng giống người da màu ở vùng ta chút nào.

- Dù sao họ cũng không phải da trắng», bà cắt ngang, giọng lạnh lùng.

Trước lập luận không thể bác bỏ ấy, anh im lặng. Bà tiếp tục, giọng vẫn sắc lạnh :

«Nói rằng người Nhật từng là kẻ thù của chúng ta, không lâu trước đây thôi, và con đã chiến đấu chống lại họ ! Giờ con lại muốn mẹ đón một cô gái Nhật vào nhà này !

- Mẹ, con hiểu cảm giác của mẹ hơn ai hết vì con cũng từng như vậy. Trước khi hiểu Josui hơn, con tự hỏi tại sao mình lại tách cô ấy khỏi những người Nhật khác. Thì ra, đơn giản là vì con tách cô ấy khỏi tất cả mọi người. Cô ấy là chính mình, người phụ nữ con yêu, người con đã cưới. Chỉ là tổ tiên cô ấy đến từ phương Đông chứ không phải phương Tây. Cô ấy cũng có thể sinh ra ở Anh.

- Tổ tiên chúng ta đến từ Anh.

- Ôi ! Dù là đảo phương Đông hay đảo phương Tây!...»

Một ý nghĩ chợt đến khiến anh mỉm cười.

«Mẹ biết không, cha cô ấy đã phản ứng y hệt mẹ? Ông ấy không muốn con làm rể vì con là người da trắng.»

Bà Kennedy bỏ qua nhận xét đó. Bà không quan tâm đến bác sĩ Sakai.

«Bà Sakai đã rất tốt với con, Allen nói tiếp, mắt dán xuống tấm thảm. Bà ấy là người Nhật chính hiệu... một

trong những ‘cô dâu qua thư’ !»

Mẹ anh ngẩng đầu lên đột ngột :

«Con muốn nói gì ?»

Anh hồi hận vì lời nói bất cần :

«Ồ, chuyện cũ rồi. Thời di cư của người Á bị cấm, những người Nhật sống ở Mỹ phải chọn vợ qua thư, dựa trên ảnh.

- Vậy bà ấy chắc không thuộc gia đình tử tế, ngay cả ở Nhật», bà Kennedy lạnh lùng nhận xét.

Bà không hứng thú với chuyện này.

Allen cúi người về phía trước, khụy tay chống lên đầu gối, cố mỉm cười, tìm kiếm chút hy vọng trên gương mặt mẹ :

«Vậy thì sao, mẹ ?»

Bà nhìn anh :

«Nếu chuyện đã rồi, như con nói...

- Chuyện đã rồi.

- Vậy chỉ còn...

- Gì nữa, mẹ ?»

Bà lảng tránh.

«Không, không có gì, một ý nghĩ ngớ ngẩn thôi...

- Nhưng mẹ ơi...»

Bà bật lên giận dữ :

«Không, Allen, để mẹ yên một lúc. Mẹ cần nói chuyện với cha con. Ông ấy sẽ sốc lắm ! Cha mẹ mong con chọn một cô gái ở đây... Cha mẹ nghĩ đến Cynthia... Và mơ thấy lũ cháu chạy nhảy trong nhà. Ngôi nhà này quá rộng ! Mẹ đã muốn có thêm con, nhưng không thể.

- Chúng con có thể sẽ có con, mẹ ạ.»

Tưởng an ủi được bà, anh lại phạm sai lầm nghiêm trọng. Bà phản ứng dữ dội. Bà hét lên :

«Ôi không, Allen ! rồi đứng phắt dậy.

- Mẹ ơi !» anh kêu lên, hoảng hốt, giơ tay ra.

Bà ngã vào ngực con trai, nức nở. Anh chưa bao giờ thấy bà khóc, và biết bà không giả vờ. Anh vỗ về bà, nắm tay bà thì thầm :

«Đừng khóc nữa, mẹ, con xin mẹ !»

Nhưng bà giật mình khỏi anh và chạy đi.

Khi trở về sau buổi đi dạo, ông Kennedy cảm nhận không khí bất thường trong nhà. Từ khi cha ông qua đời, để lại cho ông toàn bộ tài sản làm nên từ buôn bán bông vải ở Nashville (Tennessee) và nuôi ngựa ở Kentucky, ông Kennedy có thói quen đi dạo sau bữa sáng muộn. Ông đi thăm bạn bè - luân phiên để không gặp ai hai ngày liền - lắng nghe nhiều, nói ít, và nhờ vậy trở thành người am hiểu nhất vùng. Vài lần mỗi năm, ông cũng đi xa để thăm dò dư luận khắp hạt. Sự thông thái sâu sắc của ông đủ để tranh cử vào Quốc hội hay Thượng viện, nhưng ông không muốn dùng kiến thức đó. Nếu sinh ra trong gia đình khác, ông đã là giáo sư triết học, hay nhà thơ nếu diễn đạt dễ dàng hơn. Ông chỉ là một người đàn ông tử tế, sở hữu kho tàng trí tuệ mà ông tận hưởng một mình, không ai nghĩ khai thác.

Sự nhạy cảm của ông mách bảo có chuyện ngay khi bước vào nhà. Ông nhẹ nhàng đi đến phòng để áo, treo chiếc áo khoác dạ xám, mũ, và đặt cây gậy vào chiếc bình Trung Hoa bằng sứ xanh. Ngay lập tức, ông nghe tiếng con trai bước xuống cầu thang.

«Con mừng vì cha về ! Allen kêu lên, Con không biết tìm cha ở đâu. Con nghĩ con đã làm mẹ rất buồn. Mẹ đã khóa cửa phòng lại.»

Đó là dấu hiệu của thảm họa. Cả hai cha con đều hiểu. Họ nhìn nhau.

«Con không biết nói sao... Allen bắt đầu.

- Cha đoán ra rồi.»

Ông Kennedy bước vào phòng khách trống vắng và ngồi xuống.

«Cha đã nghi ngờ chuyện này sẽ xảy ra. Chúng ta biết con có người yêu ở Nhật. Đại tá...»

Allen ngắt lời ông với vẻ sốt ruột :

«Cha ơi, điều khiến mẹ chấn động là tin con kết hôn với Josui Sakai.»

Cậu ngồi lên tay ghế bành lớn bọc nhung, vi phạm một trong những điều cấm từ thời thơ ấu.

Khuôn mặt đầy đặn của ông Kennedy cùng phần da chùng dưới cằm đột nhiên ửng lên một màu hồng đồng nhất, nổi bật trên làn da trắng mỏng. Cằm ông diễm chòm râu hung nhát. Đôi mắt xám của ông lúc nào cũng khép hờ dưới hàng mi trắng bạch. Lời thú nhận của con trai khiến ông mở to mắt, biểu lộ sự xáo trộn sâu sắc.

«Con trai, ông trách nhẹ, lẽ ra con nên báo trước cho cha mẹ !

- Con không ngờ cưới sớm thế này, Allen thừa nhận. Nhưng đó là cách duy nhất và con tin mình đã đúng. Josui xuất thân từ gia đình danh giá. Dù sao, con không phải kiêu người chấp nhận thứ gì đó tầm thường hơn... hoặc ít nhất con nghĩ vậy... Có lẽ con đã chứng kiến quá nhiều trường hợp như thế và cảm thấy ghê tởm.»

Ông Kennedy không đáp. Mối quan hệ giữa ông và con trai khá thân thiết nhưng thiếu chiều sâu, không dành chỗ cho cảm xúc.

«Cô ấy thế nào ?» ông Kennedy hỏi.

Đôi bàn tay lớn màu trắng bệch của ông đặt trên thành ghế, toát lên vẻ yếu ớt và lười biếng - một ấn tượng hoàn toàn chính xác.

«Mẹ sẽ yêu quý Josui nếu mẹ chịu mở lòng, Allen nói với giọng thuyết phục. Thực lòng, con rất may mắn. Chúng con yêu nhau ngay từ cái nhìn đầu tiên. Cô ấy không chỉ xinh đẹp, mà còn hơn thế nữa.

- Con quen cô ấy bao lâu rồi ?

- Chưa lâu, nhưng đủ để hiểu rằng cô ấy còn nhiều điều để khám phá.»

Cậu đứng dậy đi quanh phòng, tránh ánh mắt cha.

«Con không thể giải thích tại sao hoặc bằng cách nào chuyện này xảy ra. Năm nay con làm việc cật lực, nhất là từ khi đơn vị thay chỉ huy. Một hôm, nhóm bạn rủ con đi Kyoto và Nara. Đã lâu con không xin phép, nên con đồng ý. Con thấy cô ấy đang vào trường đại học. Chúng con nhìn nhau đứng khoanh khắc đó. Trời ơi ! Con có thể bước qua và quên ngay. Nhưng không. Hôm sau, con quay lại và gặp lại cô ấy. Cô ấy không chỉ đẹp, mà còn có nét gì đó khác biệt cuốn hút con. Cô ấy không giống bất kỳ người phụ nữ nào. Phải chăng do gốc gác Á Đông ? Con không rõ. Ba năm sống ở đó, có lẽ con chịu ảnh hưởng từ văn hóa. Người ta bảo khi đã thế, chỉ có thể lấy người châu Á.»

Ông Kennedy há hốc miệng, trông như gục ngã, nhưng đó chỉ là bề ngoài. Ông lắng nghe và suy nghĩ. Ông hiểu rõ vợ mình, Joséphine, nữ hoàng nhỏ của ông, sẽ nghĩ gì về chuyện này, và ông thấu hiểu tâm trạng con trai. Đàn ông miền Nam nước Mỹ đã quá quen với tình huống này. Vợ họ buông lỏng dây cương đến một mức độ, nhưng không hơn. Họ kiểm soát đàn ông chặt như mặt trăng điều khiển thủy triều.

«Mẹ con sẽ không bao giờ chấp nhận đâu, ông nói giọng đều đều. Mẹ có thể không phản đối nếu là chuyện khác ; đàn bà miền ta quen rồi. Nhưng có một nàng dâu da màu dưới mái nhà này thì khác. Cha không nghĩ mẹ ấy chịu nổi. Cha sẽ lên gặp mẹ.»

Ông chống tay đứng dậy, bước nặng nề lên cầu thang, đặt chắc chân từng bậc. Trước cửa phòng vợ, ông vịn nhẹ tay nắm :

«Mở cửa cho anh nào, em yêu.»

Một lát sau, tiếng bước chân vang lên. Cửa mở. Ông ôm vợ bằng cử chỉ kiên nhẫn và thân thuộc. Bà dựa đầu lên vai ông, để ông vuốt tóc.

«Nó nói với anh rồi ? bà thì ào.

- Ừ, em yêu.

- Chúng ta sẽ làm gì ?

- Nguyên tắc của anh là không làm gì cả, để mọi thứ tự xếp vào chỗ của nó.

- Nhưng nó sẽ dẫn cô ta về đây !

- Thì phải tiếp đón thôi.

- Không bao giờ !

- Nếu em từ chối, anh nghĩ nó sẽ bỏ nhà và họ sẽ sống ở nơi khác.»

Bà đẩy ông ra, ông thở dài đứng im, trong khi bà đi quanh phòng, lấy khăn thấm nước hoa xoa thái dương.

«Em đau đầu quá.

- Anh đoán vậy.»

Ông ngồi xuống ghế bành thấp bọc lụa hồng một cách dè dặt. Ông thấy không thoải mái và quá to lớn cho chiếc ghế, nhưng biết mình không được ngồi chỗ nào khác trong phòng.

Ông chờ đợi, trong khi bà xoa thái dương ; ông yêu vợ và biết dù nhỏ nhen, độc đoán, bà là người phụ nữ đảm đang, một người vợ tốt, hiện thân của sức mạnh quốc gia. Nếu thế giới toàn đàn ông như ông, sẽ chẳng có trật tự, mọi thứ sẽ hỗn loạn. Nhà cửa thành công trường, người ta tha hồ lợi dụng. Ông tiếc vợ không yêu mình say đắm hơn ; nhưng đàn ông hiếm khi tìm được ở một người phụ nữ vừa là tình nhân, vừa là vợ hiền. Ông có thể sa ngã như bao người, nhưng tốn quá nhiều sức, và ông quý trọng sự yên ổn.

«Em yêu, ông nhẹ nhàng bắt đầu, em là người rộng lượng, đừng phản ứng thế này. Anh hiểu em mà. Anh cũng chẳng khác em mấy. Anh đã mong Cynthia là mẹ của các cháu nội. Nhưng con trai chúng ta muốn khác, và nó đã hành động. Chúng ta không thể thay đổi sự thật. Hãy chấp nhận và cố gắng biến nó thành điều tốt đẹp.»

Bà vò chiếc khăn tay trong tay, bện rồi rồi gỡ ra.

«Làm sao thành điều tốt đẹp được ?» bà hỏi.

Khuôn mặt vẫn đẹp dưới mái tóc điểm bạc đột ngột đỏ ửng.

«Hôn nhân không chỉ là chuyện hai người. Đó là xây dựng gia đình. Chúng không được có con. Anh hiểu không, Tom ? Không được !»

Ông không tưởng tượng nổi ngôi nhà mình đầy lũ trẻ lai Nhật.

«Có lẽ chúng sẽ không có con, ông yếu ớt gợi ý.

- Anh biết là có mà ! Anh chưa đọc gì về tỷ lệ sinh ở những nước đó sao ? Đàn bà Á Châu đẻ như thỏ ! Phải ngăn chặn chuyện này.»

Vì tế nhị, ông không hỏi bà định làm cách nào, chỉ im lặng. Sự mệt mỏi hiện rõ trên khuôn mặt xám xịt.

«Phải thuyết phục Allen, bà Kennedy nói. Nó phải tự nhận ra sự vô lý.

- Nhưng nó đã cưới rồi.

- Nó sẽ ly dị.»

Ánh hy vọng lóe lên. Bà buông khăn tay.

«Tom ! Nếu chúng chưa thực sự kết hôn thì sao ?

- Con trai nói là có mà, em yêu.

- Nhưng hãy xem thêm : cuộc hôn nhân này có hợp pháp không ?... Sau cùng, Phật giáo không phải là một tôn giáo thực sự, và một ngôi chùa đầy tượng thần ngoại đạo không phải là nhà thờ. Có lẽ mấy người Nhật đã lừa gạt nó.»

Thương cảm vợ, ông cố gắng kéo bà về với thực tại :

«Allen không quan tâm chuyện đó. Nó chỉ muốn tin rằng mình đã kết hôn hợp pháp.

- Ủ, nhưng chờ đã ! Khi nó nhận ra điều đó bất khả thi đến mức nào... Ôi, Tom, anh không thể tưởng tượng một người phụ nữ mắt xích sống ở đây, trong nhà chúng ta, hay ngay cả trong thị trấn này chứ ? Ai sẽ chấp nhận cô ta ? Đó sẽ là dấu chấm hết cho cuộc sống của chúng ta.»

Ông cảm nhận bà có thể làm mọi thứ.

«Em yêu, anh nghĩ với ảnh hưởng của mình, em có thể áp đặt thái độ như em muốn. Cố gắng chấp nhận điều này một cách tốt nhất, và mọi người sẽ càng kính trọng em hơn.»

Bà lắc đầu, cắn chặt đôi môi run rẩy rồi che mặt bằng hai tay.

«Em không thể, Tom. Em sẽ xóa nó khỏi ký ức và cố gắng cải biến Allen.»

Ông đứng dậy.

«Được rồi, anh đã đưa ra ý kiến của mình. Một lời khuyên cuối : hãy tự hỏi, em yêu, liệu em có hiểu chính con trai mình không.»

Cuối cùng, ông bước ra ; ông cần ngay lập tức một ly whisky nguyên chất.

Ông ngồi ở hiên nhà, ly rượu trong tay, suy nghĩ về những ràng buộc khiến bất kỳ ai bị mắc kẹt trong ham muốn, tập tục, dư luận, địa vị xã hội và mọi thứ tầm thường của con người. Nếu cô gái Nhật bé nhỏ kia dọn vào nhà, ông sẽ không thay đổi chút nào lối sống của mình và sẽ không để bị xáo trộn. Nếu không thể thấy vợ và con trai cùng hạnh phúc, thì ít nhất ông sẽ hạnh phúc. Niềm vui từ bàn ăn, mà gan ông vẫn chịu đựng tốt, và những đêm dài ngủ trên chiếc giường thoải mái mang lại cho ông hạnh phúc trọn vẹn, nâng lên tâm tinh thần. Ông biết rõ một số cảm xúc kích thích sẽ mãi xa lạ với mình, nhưng ông không còn khao khát điều đó nữa.

Ông mừng vì vợ đã biết chuyện, nhưng lo lắng về hậu quả. Với tính cách của bà, bà sẽ không nhắc lại chuyện này. Bà sẽ lập kế hoạch và thực hiện chúng, và ông chỉ biết khi đã quá muộn để hành động. Quá lịch sự để chịu đựng bầu không khí thù địch trong nhà, bà sẽ xuống ăn tối, bề ngoài vẫn bình thường. Allen, người rất giống mẹ, có lẽ cũng sẽ cư xử như vậy. Thời gian chữa lành mọi thứ ; sống trong hoàn cảnh bị áp đặt, có lẽ họ sẽ quen dần với nó suốt đời. Ai biết được, thậm chí họ sẽ quen cả với đôi mắt xéch...

Đóa Hoa Bí Ẩn 245

Khi Allen bước ra, anh thấy cha đang ngủ gà ngủ gật, chiếc ly rỗng dưới chân. Nghe tiếng bước chân, ông Kennedy tỉnh dậy và thấy con trai mình mặc áo khoác, đội mũ, tay xách vali.

«Con đi vài ngày.»

Ông Kennedy hé mắt nặng trĩu vì buồn ngủ.

«Con đi đâu ?

- Washington.

- Tại sao lại đến cái chỗ tồi tệ đó ?

- Xin việc, hoặc ít nhất là tìm hiểu cách đưa Josui sang.

- Con đã nói với mẹ chưa ?

- Chưa. Cha chuyển lời tạm biệt của con nhé ? Con sẽ không đi lâu đâu. Nhưng nếu tìm được việc, con chỉ về để lấy đồ thôi.

- Được rồi, con trai.»

Ông khép mắt lại. Allen hỏi thêm :

«Mẹ thế nào rồi ?

- Sẽ ổn thôi», ông Kennedy trả lời giọng đục vì buồn ngủ.

Whisky luôn khiến ông buồn ngủ.

Ông nhìn con trai lên chiếc xe mà họ đã cất giữ cẩn thận suốt nhiều năm. Rồi ông chìm vào giấc ngủ.

Bà Kennedy không tin vào điều không thể tránh khỏi và do đó không chấp nhận nó. Bà không có người tâm sự trong số nhiều bạn bè, dù họ đều nghĩ rằng họ hiểu bà rất thân thiết. Bà chỉ nói với chồng những gì bà muốn, và ông bằng lòng với điều đó. Nếu hiểu thấu trái tim và tâm trí của người phụ nữ cứng rắn này, ông sẽ khiếp sợ. Bà đoán rằng ông thích biết càng ít càng tốt và sự đồng cảm của ông - nếu ông cố gắng - sẽ dành cho cô gái Nhật nhỏ bé vô tội muốn sống trong nhà họ. Ông sẽ giấu cảm xúc đó như một sự phản bội ; dù sao ông cũng không hành động gì, nhưng âm thầm đứng về phía Allen. Đàn ông được định hình bởi sự nổi loạn hơn là tình yêu. Nếu sự nổi loạn mạnh hơn, bà cũng sẽ biết cách nổi loạn.

Cuộc sống tiếp diễn không thay đổi nhiều khi Allen vắng nhà. Ông Kennedy quen dần với câu trả lời mà vợ ông, với giọng điệu duyên dáng, nói qua điện thoại: «Ôi, chị yêu, chúng tôi không coi chuyện này nghiêm

trọng đâu ! Các bà mẹ như chúng tôi đã quen với những cuộc phiêu lưu kiểu này của con trai, gần như không thể tránh khỏi ; đó là một trong những hậu quả đáng buồn của chiến tranh... Không, nó không thực sự kết hôn đâu. Họ chỉ có một kiểu lễ đính hôn trong chùa Phật giáo, và tôi không nghĩ nó có giá trị gì ở đây. Dù sao, hiện tại chúng tôi tránh nhắc đến chuyện đó.»

Những ngày đẹp trời tiếp nối nhau. Những bông hoa hồng lại nở : hoa hồng mùa thu, luôn kém tươi hơn, kém rực rỡ hơn hoa mùa xuân, nhưng lại thơm hơn. Allen gửi về những tấm bưu thiếp thừa thớt, mỗi lần đều thông báo sớm trở về để lấy đồ. Nhưng anh không về. Anh vấp phải những sự trì hoãn khó hiểu. Trong mê cung ở Washington, anh cảm thấy lạc lối. Cho đến lúc đó, anh chỉ nhận được những lời hứa mơ hồ.

Trong bữa ăn, bà Kennedy đọc bưu thiếp cho chồng nghe và tỏ ra thờ ơ. Bà đã viết thư gửi máy bay cho vợ của viên đại tá, cảm ơn và nhờ bà ta giúp đỡ thêm.

Liệu có thể gửi Allen sang châu Âu không ? Bà hỏi. Đó sẽ là giải pháp lý tưởng. Nếu anh được gửi đi ngay, trước khi kịp đưa cô gái Nhật sang, mọi người sẽ nhẹ nhõm.

Đó là lý do tại Washington, những sự trì hoãn khó hiểu và đáng ngờ cứ chất chồng trước mặt Allen. Ngược lại, anh dễ dàng nhận được sự cho phép không phải quay lại Nhật Bản. Hơn nữa, anh sung sướng khi được đề nghị một công việc ở châu Âu giống hệt công việc anh đã làm ở Nhật. Người ta đánh giá cao các phân tích của anh về tình hình chính trị nước ngoài và muốn anh nghiên cứu một số quốc gia lân cận Đức.

Viên sĩ quan trả lời anh, một người đàn ông to béo gần như thất học, giải thích :

«Văn phong của anh rõ ràng, và đó là điều hiếm thấy ở hầu hết các học giả. Khi tôi đọc báo cáo của anh, tôi hiểu được.

- Cảm ơn», Allen nói, quyết định từ chối vị trí ở châu Âu, trừ khi Josui đi cùng.

Châu Âu vẫn là một thế giới khác ; nó đã chứng kiến quá nhiều.

Anh trở về nhà, vẫn lưỡng lự. Người ta cho anh thời gian suy nghĩ và kéo dài kỳ nghỉ vô hạn định. Nếu không nhận châu Âu... thì hiện tại ở Washington cũng chẳng có gì phù hợp với anh. Anh nhận câu trả lời đó với sự hoài nghi, thậm chí nghi ngờ, tự hỏi liệu có ai

đang chống lại mình. Anh không thể tin đó là vị đại tá cũ. Ông ta có lẽ chỉ muốn anh quay lại Nhật Bản. Ai khác có thể hành động chống lại anh ở Washington ?

Lái xe qua những cánh đồng màu mỡ của Virginia, anh quyết định đưa Josui về ngay lập tức. Ít nhất anh cũng đã đạt được điều đó ở Washington. Không có bất kỳ trở ngại nào : Josui sinh ra ở Mỹ. Những mảnh vụn của Kinh Thánh - vô tình khắc ghi từ thời còn là một cậu bé nghịch ngợm, bị ép nghe giọng nói của mục sư - hiện lên trong tâm trí anh. Thánh Phaolô, kẻ bị ruồng bỏ, đứng trước một viên chức La Mã kẻ tuyên cha với vẻ kiêu ngạo : «Ta đã mua quyền công dân này với giá rất đắt», đã đáp lại bằng cách ngẩng cao đầu : «Còn ta, ta có nó nhờ sinh ra.»

Josui cũng có quyền đó nhờ sinh ra, giống như anh, Allen. Cô là người Mỹ theo luật pháp. Chỉ cần cô kiên định với thực tế đó là đủ.

Anh về đến nhà vào đầu buổi tối. Trong phòng khách, cha mẹ anh đang chơi cờ vua. Cả hai đều chơi giỏi, nhưng bà Kennedy thường thắng nhờ khát khao chiến thắng, trong khi ông Kennedy không quan tâm đến điều đó.

«Chào các nhà vô địch», Allen reo lên khi bước vào.

Họ ngẩng đầu lên, ngạc nhiên và vui mừng. Allen cảm thấy có chút dè dặt từ mẹ mình ; dù vậy, bà vẫn cố gắng hết sức để chào đón anh nồng nhiệt. Bà đứng dậy, hôn lên má con trai và giữ chặt cánh tay anh bằng cả hai tay :

«Ôi ! Mẹ rất vui vì con đã về. Mẹ hy vọng con chưa tìm được việc, con yêu, ít nhất là chưa phải bây giờ ! Ngôi nhà thật trống vắng khi con vắng mặt !

- Thực ra, con chưa tìm được, hay đúng hơn là con không muốn nhận những gì người ta đề nghị. Châu Âu, con thực sự không hiểu !... Tại sao con phải đến Châu Âu, nơi mọi kiến thức con tích lũy được ở Châu Á sẽ trở nên vô dụng ?... Ai thắng vậy ? Con đoán là mẹ !

- Ngồi xuống đi, ông Kennedy nói, và cho cha lời khuyên. Hậu đang dón cha vào chân tường, như thường lệ.

- Ôi, im đi, bà Kennedy kêu lên. Allen đói rồi. Con đã ăn tối chưa, con yêu ?»

- Chưa, mẹ.»

Anh bỗng cảm thấy một niềm vui sướng. Cha mẹ sẽ không làm khó anh ; đó là điều mẹ anh đang cố gắng ám chỉ một cách gián tiếp. Bà sẽ không bao giờ chính

thức thừa nhận sai lầm, điều đó là không thể, nhưng bà dùng những cách thức gián tiếp. Anh thả lỏng và sự mệt mỏi ập đến đột ngột. Mọi thứ trên đời thật phức tạp. Nhưng ở đây, cuộc sống vẫn tiếp diễn như xưa. Cô bé Josui có thể bước qua cánh cửa hé mở ; cuộc sống sẽ không vì thế mà đảo lộn. Anh thuộc về cha mẹ, chừng nào họ còn sống, họ sẽ giữ gìn sự bình yên trong nhà ; sau này, anh sẽ thay thế vị trí của họ. Bằng ý chí, anh sẽ giữ ngôi nhà này như nó vốn có và luôn luôn như vậy, từ đời này sang đời khác, Amen.

Josui đọc lá thư của Allen như thường lệ : đầu tiên là nhanh và chỉ dừng lại ở những từ yêu thương. Đó là điều quan trọng nhất. Sau đó, cô đọc lại kỹ lưỡng để thấm nhuần mọi lời khuyên, mọi tin tức. Cô đọc đi đọc lại những lá thư của Allen nhiều lần trong ngày để cảm thấy gần anh hơn, cả về tâm trí lẫn trái tim, và để hiểu rõ hơn về anh ấy. Tại sao sự hiện diện lại cản trở việc thấu hiểu một con người ? Khi Allen ôm Josui trong vòng tay, hoặc thậm chí khi cô nhìn thấy anh từ xa, tâm trí cô như tê liệt, những suy nghĩ trôi đi mất. Khi bị ngăn cách bởi đại dương, họ lại sống gần nhau trong tâm tưởng và một sự thấu hiểu lẫn nhau đã hình thành.

Trong những tuần xa cách, cô bắt đầu nhìn thấy con người thật của anh : không mạnh mẽ như cô từng nghĩ ban đầu, và cũng phụ thuộc một phần vào cha mẹ. Cô ngạc nhiên vì tin rằng tất cả thanh niên Mỹ đều sống độc lập với gia đình, hoàn toàn tự chủ. Cô nhận ra mình đã lầm. Ở nhà cô, yêu cầu đến từ người cha ; còn với Allen, từ người mẹ. Josui suy nghĩ rất lâu về điều này và quyết định trước hết phải chinh phục mẹ của Allen. Tình huống này khá giống ở Nhật Bản, nơi hạnh phúc hay bất hạnh của một cô dâu trẻ phụ thuộc vào mẹ chồng. Trong những bức ảnh Allen gửi, Josui dùng kính lúp nghiên cứu kỹ lưỡng khuôn mặt của hai người. Cô thuộc về một chủng tộc cổ xưa, thừa hưởng một sự khôn ngoan nhất định. Những suy ngẫm thâm kín đã giúp cô hiểu rõ đáng kinh ngạc về tính cách của cha mẹ chồng tương lai. Cô nhớ đến một Cynthia nào đó, người khiến cô lo lắng. Allen nói Cynthia là người đầu tiên biết về cuộc hôn nhân của họ, và anh hy vọng Josui sẽ kết bạn với cô ta. Anh không gửi ảnh của Cynthia và cũng không nhắc đến tên cô ta nữa.

Trong thư, anh chỉ nói về việc đón cô sang. Một ngày, cuối cùng cô cũng nhận được chỉ dẫn cụ thể và một tấm vé máy bay. Cô chìm đắm trong việc ngắm nhìn báu vật này và thưởng thức từng chi tiết. Thứ đơn giản mà quý giá ấy chính là chìa khóa mở cánh cửa thiên đường

đôi với cô. Theo Allen, không có khó khăn gì đáng lo. Cô đã có hộ chiếu ; giờ chỉ cần thị thực. Cô sẽ bay từ Tokyo; anh sẽ đón cô ở San Francisco ; và hành trình xuyên lục địa bằng ô tô sẽ thay cho tuần trăng mật.

Sau khi đọc đi đọc lại bức thư hạnh phúc này, Josui tìm mẹ để kể chuyện. Cô thấy bà bên bờ ao, cho cá vàng ăn. Bà Sakai khẽ khuấy nước bằng một cành tre để đánh thức lũ cá đang ngái ngủ vì lạnh, nhưng chưa chui hẳn vào bùn để tránh đông.

Hình ảnh nhỏ nhắn của mẹ, mặc chiếc kimono bạc-xanh trong khu vườn ngập nắng mờ buổi sáng, khiến Josui bất ngờ như một bức tranh vừa được hé lộ. Cô sẽ nhớ mẹ ! Cô chưa từng nghĩ đến điều này trong khao khát mãnh liệt được gặp Allen. Xa cách người mẹ dù lặng lẽ, mờ nhạt này, Josui sẽ cảm thấy một nỗi trống vắng đau đớn trong tim. Cô quỳ xuống bên cạnh mẹ trên đám cỏ vàng, đợi một lúc rồi mới đưa bức thư ra. Những chú cá vàng bơi ra từ dưới đá, vẫy những chiếc vây lớn trong suốt, nhưng chúng thờ ơ với thức ăn.

«Chúng chỉ muốn ngủ thôi, Josui nói.

- Chúng cảm nhận được mùa đông.»

Mãi mê với công việc, bà Sakai không nhìn con gái. Rồi như đoán được ý định của Josui, bà đột ngột ngừng đầu lên :

«Con có điều gì muốn nói với mẹ không ?

- Vâng, Josui thừa nhận, lấy bức thư ra. Allen muốn đón con sang và gửi cả vé máy bay.»

Cô đưa vé cho mẹ.

Bà Sakai xoay tấm vé lại, không thể đọc được những ký tự lạ. Bà trả lại cho Josui.

«Cha sẽ nói gì đây ? Ông chưa bao giờ thực sự tin Allen sẽ đón con đi.

- Giờ thì cha sẽ phải tin thôi.»

Bà đứng dậy, đẩy nắp lọ thức ăn cho cá.

Hai người phụ nữ đứng yên, mắt dán xuống mặt nước. Lũ cá bỗng quẫy đuôi khi nếm lại hương vị bột mà chúng đã quên.

«Mẹ sẽ không gặp lại con trong nhiều năm, bà Sakai nói. Có lẽ là mãi mãi. Cha con đã nói sẽ không bao giờ quay lại Mỹ nữa.

- Con sẽ về thăm mẹ», Josui hứa.

Cô nắm tay mẹ như hồi còn bé.

«Nếu con có con...» bà Sakai bắt đầu.

Đứa bé ấy sẽ ra sao ? Chắc chắn một đứa trẻ sẽ ra đời. Nhưng liệu họ có muốn điều đó ? Mỗi người phụ nữ đều tự hỏi câu này. Khi tình yêu kết nối hai con người, chẳng phải lúc nào cũng sinh ra một đứa trẻ sao ? Bà Sakai hiểu rằng mình đang chứng kiến một dạng tình yêu xa lạ, nhưng nó đã khiến Josui say đắm. Bà cảm nhận được sức mạnh của nó, biến cô con gái thành một người phụ nữ mạnh mẽ, quyết tâm rời xa cha mẹ. Bà chưa từng trải qua điều tương tự, người từng được gửi sang Mỹ để kết hôn với một kẻ xa lạ và tuân theo số phận không một lời oán thán. Josui may mắn được đoàn tụ với người đàn ông mà cô quen biết. Nhưng liệu có thể nói rằng một người phụ nữ Nhật Bản thực sự «hiểu» một người Mỹ không ? Điều đó còn phải xem. Còn bà, vì đã kết hôn với một người Nhật, ngoại hình giống với tất cả đàn ông Nhật, ít nhất bà biết chắc con mình sẽ có mái tóc đen, đôi mắt đen và làn da vàng. Nhưng Josui, làm sao cô có thể hình dung được đứa con của mình ? Nó có thể có đôi mắt xanh như cha. Và nếu vậy, phải làm sao đây ?

Josui nhận thấy vẻ bối rối của mẹ.

«Có chuyện gì vậy, mẹ ?

- Mẹ đang nghĩ... Bà Sakai lúng túng thốt lên. Mẹ đang nghĩ...

- Nghĩ gì vậy, mẹ ?

- Những người phụ nữ Mỹ... họ không bao giờ biết trước con mình sẽ có mắt màu gì. Chẳng phải điều đó thật phiền phức sao ?

- Việc đó liên quan gì đến con ?

- Điều đó rất quan trọng. Mẹ sẽ rất bối rối nếu con không có đôi mắt đen. Liệu mẹ có thể coi mình là bà của một đứa trẻ mắt xanh không ?

- Ôi, mẹ !»

Josui muốn cười, nhưng cô cảm thấy bần khoản. Nếu đứa trẻ có mắt xanh, liệu cô có thấy khó chịu không ? Nhưng nếu đứa trẻ giống cô hoàn toàn, có lẽ Allen lại là người cảm thấy không thoải mái ? Như mẹ cô nói, điều đó thật phiền toái.

«Có lẽ con sẽ không có con», Josui nói.

Bà Sakai lắc đầu.

«Con không thể nói như vậy. Đến lúc, đứa trẻ sẽ được thụ thai và không gì có thể ngăn cản. Tinh thần chờ đợi ở ngưỡng cửa. Khi thời điểm đến, chúng ta bước vào cuộc sống và cũng sẽ ra đi khi thời gian của mình kết thúc. Không gì có thể đẩy nhanh hay ngăn cản vòng tuần hoàn này. Người thì sống ngắn ngủi, người thì trường thọ, nhưng tất cả đều tuân theo số phận của mình.»

Josui hiểu ra nguồn gốc sự kiên nhẫn, sự dịu dàng, thái độ cam chịu và sức mạnh giản dị nhưng vô cùng lớn lao của mẹ. Không thể đáp lại, cô cúi đầu trước bà Sakai với lòng kính trọng sâu sắc rồi rời đi.

Nhờ ánh sáng chợt lóe lên từ tâm hồn mẹ, Josui lần đầu tiên cảm nhận rằng việc sinh con với Allen là điều không thể tránh khỏi.

Bác sĩ Sakai không phản đối khi con gái thông báo về việc rời đi. Josui ngạc nhiên vì mình không cảm thấy bất ngờ, nhưng cảm giác về sự không thể tránh khỏi vẫn bao trùm lấy cô. Ông lo giấy tờ visa và đồng hành cùng cô trong mọi thủ tục. Ông tiết lộ rằng mình có một khoản tiền nhỏ trong ngân hàng ở San Francisco, vốn dành cho Kensan trước đây, giờ ông sẽ chuyển sang tên Josui.

Mọi việc diễn ra suôn sẻ đến mức dường như các vị thần đang dọn đường cho cô. Giấy khai sinh chứng minh cô sinh ra ở Los Angeles. Giờ đây, cô đã có hộ chiếu và visa. Khó khăn duy nhất do chính cô tạo ra : cô muốn hộ chiếu ghi tên mới : «Bà Allen Kennedy.»

Cha cô kiên quyết từ chối :

«Cha không cho phép điều đó. Con phải dùng họ của chúng ta. Con có thể cần đến nó một ngày nào đó.»

Josui tức giận phản đối :

«Cha ơi, sao cha lại nói vậy ? Cha không tin con sao ?

- Cha không tin vào cuộc đời !»

Cô đành nhượng bộ. Cuộc sống sẽ chứng minh cho cha thấy ông đã sai. Ông sẽ thấy. Cha mẹ lúc nào cũng hoài nghi !

Khi mọi thứ đã xong xuôi, họ trở về nhà. Josui xúc động trước nỗ lực tỏ ra vui vẻ của cha. Ông không nhắc đến việc cô rời đi, nhưng chỉ cho cô những điều ông thấy qua cửa sổ tàu : một người đàn ông với khối u trên cổ hay một đứa trẻ bị đau mắt. Ông mở cửa sổ và gọi người đàn ông - một người khuôn vác.

«Này anh ! Anh có khối u ở cổ đó ! Có thể cắt bỏ nó. Sao anh không đến bệnh viện ở Tokyo ? Hay anh muốn đi cùng tôi đến Kyoto ?

Người đàn ông, một kẻ thiếu hiểu biết, đáp :

«Sống chết của tôi nằm trong cục bướu này. Lẽ nào tôi lại để người ta cắt bỏ mạng sống của mình ?»

Bác sĩ Sakai thở dài và đóng cửa sổ. Công việc của người thầy thuốc thật gian nan. Chữa bệnh chỉ là phần đơn giản nhất ; khó hơn là thuyết phục bệnh nhân tin vào sự hồi phục.

Ông tranh luận với Josui về sự ngoan cố của con người, đặc biệt là những kẻ thiếu hiểu biết, nhóm người mà Josui nghĩ cha cô xếp vào đó tất cả thanh niên và phụ nữ.

Không gì có thể làm phai mờ hạnh phúc của Josui. Khi ngày giờ lên đường được ấn định, thời gian trôi qua vùn vụt. Ngày mới đến sớm, và những giờ phút bay đi trên đôi cánh của niềm vui. Hạnh phúc, cô vô tình làm tổn thương cha mẹ. Cô không nhìn thấy những chùm quả đỏ trong vườn, thứ mà hàng năm luôn mang lại niềm vui sâu sắc cho cha. Hai lần, cô quên chăm sóc góc *tokonoma*, nhưng cha mẹ không trách móc. Cô đã

mất họ rồi.

Cô cảm nhận được nỗi buồn của họ, nhưng không thể chia sẻ, vì trái tim cô tràn ngập tình yêu và sự háo hức ; nó đã vượt đại dương từ lúc nào.

Khi giây phút chia ly đến, cô chào từ biệt ngôi nhà, khu vườn, Yumi, và mẹ. Khi cùng cha ra sân bay, biết rằng chỉ vài giờ nữa sẽ gặp lại Allen, cô tê dại vì hạnh phúc. Cô không thể nghĩ về cha mẹ hay những gì mình đang rời bỏ.

Vài ngày trước khi đi, cô nhận được bức thư ngắn của Koberi Matsui, chân thành chúc cô hạnh phúc và thông báo sẽ gửi một món quà cưới nhỏ đến Mỹ. Anh có thể sang Mỹ năm sau và sẽ đến thăm Josui nếu cô đồng ý. Anh vẫn trân trọng tình bạn với cô và đảm bảo lòng trung thành. Qua những dòng chữ, cô nhận ra tấm lòng tốt của Koberi, nhưng không thể đáp lại. Không muốn giữ cũng không muốn bỏ lá thư, cô đã đốt nó trong lư hương.

Khi máy bay cất cánh, Josui chợt hiểu ra tầm quan trọng của hành động mình. Cô nhìn qua cửa sổ nhỏ và thấy cha đứng bên ngoài. Gió thổi tung vạt áo choàng ; ông chấp tay trên đầu gậy, đứng thẳng, ngẩng cao đầu, đôi chân dang rộng vững chãi trên mặt đất. Josui không

Đóa Hoa Bí Ẩn 261

chắc ông có nhìn thấy mình không, nhưng trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, cô thấy ông thật rõ ràng. Ánh nắng chói chang sau ba ngày mưa bão chiếu thẳng vào khuôn mặt khắc khổ đầy nếp nhăn. Josui đọc được trong vẻ mặt điềm nhiên ấy một nỗi buồn cao quý, một nỗi đau đầy phẩm giá, và một sự hối tiếc không nguôi. Trái tim cô thất lại.

Khoảnh khắc ấy không thể kéo dài. Đôi cánh kim loại không lồ đưa cô lên trời, và mặt đất khuất dần. Chẳng mấy chốc, cô đã bay trên biển, và những suy nghĩ, giấc mơ của cô đã vượt xa phía trước.

PHẦN THỨ BA

Tại sân bay San Francisco, Allen nhìn thấy Josui bước xuống với vẻ mặt lạc lõng, bước chân ngập ngừng. Anh lao về phía cô, cảm thấy xấu hổ vì đã thức dậy muộn sáng hôm đó và chỉ kịp đến đúng lúc.

«Josui !»

Cô nhìn thấy anh và nụ cười làm rạng rỡ khuôn mặt. Trong khoảnh khắc đầu tiên, vẻ mặt hơi lo âu của cô khuôn mặt mà anh tưởng mình đã thuộc lòng, khiến anh chợt thấy hơi thất vọng : cô không xinh đẹp như trong ký ức của anh ; hoặc có lẽ bộ trang phục màu xám không hợp với cô. Nhưng nụ cười e ấp mà đầy quyến rũ cùng vẻ duyên dáng hơi rụt rè của cô đã đưa hình ảnh Josui mà anh yêu quay trở lại. Bất chấp đám đông xung quanh, anh ôm chầm lấy cô. Ngay lập tức, anh nhận thấy những ánh nhìn tò mò : mọi người ngạc nhiên khi thấy chàng trai Mỹ cao lớn này hôn một cô gái Nhật. Không ai nói gì, mỗi người tiếp tục công việc của mình, vội vã hơn là tò mò. Anh dẫn cô đi, tay ôm eo cô, và cố gắng không để ý đến phản ứng của những người xung quanh. Nhưng Josui cũng đã nhận ra những ánh nhìn đó; cô hơi co mình lại, dù không thoát khỏi vòng tay anh.

«Đầu tiên chúng ta sẽ đến khách sạn, Allen nói. Anh đã đặt một căn hộ ở đó. Chúng ta sẽ ở lại vài ngày, em yêu. Anh muốn dành thật nhiều thời gian bên em. Sau đó, chúng ta sẽ về nhà mà không cần vội vã.»

Khi trở về, họ sẽ tìm cách giải quyết mọi chuyện. Allen sẽ kể cho Josui nghe chính xác tình hình ở nhà anh ; hoặc ít nhất là những gì anh biết. Anh đoán được nhiều điều, nhưng thực sự không biết rõ. Mẹ anh, theo như anh nhận định, đã quyết định phớt lờ sự thật. Liệu bà có thể phớt lờ Josui nếu cô xuất hiện trước cửa nhà, bên cạnh Allen ?

Anh gạt những suy nghĩ đó sang một bên. Họ sẽ chỉ có nhau trong vài tuần tới. Anh tiếc vì Cynthia đã đến New York ; cô ấy có thể giúp đỡ anh rất nhiều. Nhưng thôi, anh sẽ tự mình giải quyết !

«Em im lặng quá, em yêu !

- Em có quá nhiều thứ để ngắm nhìn !»

Họ bước lên chiếc xe của Allen.

«Đây là xe của anh à, Allen ?

- Là của *chúng ta*, em yêu. Tất cả những gì thuộc về anh đều là của em.»

Cô mỉm cười và nắm lấy tay anh.

«Đừng lái nhanh quá», cô khẽ nói sau một lúc.

Anh cười :

«Chúng ta đang ở Mỹ, Josui. Em quên rồi sao ?»

Nhưng anh vẫn giảm tốc độ để có thể vuốt ve bàn tay nhỏ nhắn của cô, bàn tay đã đeo chiếc nhẫn vàng của anh kể từ lễ cưới tại ngôi đền. Vào đêm tân hôn, khi chỉ có hai người trong căn phòng đẹp đẽ của ngôi nhà giờ đây đã xa xôi ấy, anh đã tháo chiếc nhẫn ra và đeo lại cho cô, đồng thời nói những lời theo nghi lễ :

«Với chiếc nhẫn này, anh nhận em làm vợ.»

Cô đã không hiểu lắm. Giờ đây, anh có thể giải thích cho cô.

Khi đến khách sạn, Josui vẫn im lặng. Allen nghĩ cô đang bối rối. Anh giao hành lý cho nhân viên và cùng cô lên thang máy đến tầng mười bảy, nơi căn hộ của họ có cửa sổ hướng ra biển. Anh đưa tiền tip cho nhân viên rồi khóa cửa lại. Anh cởi áo khoác của Josui, chiếc mũ nhỏ - mà anh không thấy đẹp lắm - và ôm cô vào lòng. Ôi, mùi hương làn da cô, sự mềm mại của cổ cô, cảm giác từ đôi gò bồng đảo nhỏ nhắn ! Anh không thể chờ

đợi thêm nữa. Và tại sao anh phải chờ ? Anh nhìn vào đôi mắt to, sẫm màu nhưng lấp lánh của cô. Cô biết, cô hiểu khát khao của anh. Cô là một người phụ nữ phương Đông chính hiệu, người thấu hiểu mọi nhu cầu của trái tim.

«Em còn yêu anh chứ ?»

Anh dừng lại để nghe câu trả lời của cô.

«Vâng, em yêu anh, cô trả lời, không phải bằng giọng thì thầm mà bằng một giọng nói trong trẻo. Em đã từ rất xa đến đây vì tình yêu dành cho anh, Allen !»

Cuộc sống trần thế của đứa trẻ bắt đầu từ đâu ? Trong ánh sáng ban ngày hay trong bóng tối đêm khuya ? Khi nào tâm hồn nó bước vào thế giới sống ? Phải chăng là trong căn phòng có vách giấy, nơi bên kia đại dương, hay trong căn hộ trên tầng mười bảy với cửa sổ hướng về phương Tây, hoặc trong ngôi nhà gỗ trên núi nơi đôi vợ chồng dành vài ngày giữa những đỉnh núi phủ tuyết ? Phải chăng là trong khách sạn của một thị trấn nhỏ thuộc vùng đồng bằng rộng lớn, hay giữa những ngọn đồi uốn lượn của vùng Trung Tây ? Trong những tháng ngày hạnh phúc rực rỡ, trong chuỗi ngày đêm yêu đương, đứa trẻ bằng xương bằng thịt đã chọn thời điểm của riêng mình ; nó đã sống, nhưng cha mẹ nó không hề

hay biết. Họ chỉ nghĩ đến bản thân.

«Chúng ta phải báo cho cha mẹ anh biết về việc chúng ta đến», Josui nói.

Cả hai đều nghĩ về điều này trong lòng, không muốn tin rằng một ngày chuyến đi kỳ diệu này sẽ kết thúc. Thời tiết dịu dàng, hơi ẩm mùa thu bao trùm những ngày của họ trong bầu không khí huyền ảo. Nhưng rồi nó cũng phải kết thúc, họ biết điều đó. Cuộc sống không chỉ có tình yêu ; một ngày nào đó, họ sẽ phải hòa nhập tình yêu vào cuộc sống. Thực tế, Josui cuối cùng cũng hỏi Allen về việc trở về. Nhạy cảm với từng biểu hiện của Allen, cô đã biết anh lo sợ trước thời khắc này. Trên đường họ đi có một chướng ngại mà cô không biết rõ bản chất. Nhưng cô đã chuẩn bị tinh thần. Nếu cô cẩn trọng, biết nghe lời, chu đáo, nếu cô luôn nghĩ đến cha mẹ chồng trước tiên, có lẽ Allen và cô sẽ được hạnh phúc. Hạnh phúc của họ phụ thuộc vào cô, cô biết điều đó. Ban đêm, khi Allen ngủ, cô suy nghĩ về tất cả những gì cô đã học được về người đàn ông này : chồng cô. Cô yêu anh ngày càng nhiều hơn, cô dành trọn bản thân cho anh và, tuy nhiên, cô mơ hồ hiểu rằng trong khi người phụ nữ không thể cho nhiều hơn những gì người đàn ông yêu cầu. Khả năng cho đi và khả năng nhận lại phải cân bằng. Anh ta có muốn tất cả không ? Cô không

chắc chắn về điều đó.

«Trừ khi chúng ta dừng lại trên đường, Allen nói, chúng ta chắc chắn sẽ đến vào ngày kia.

- Anh không mong muốn điều đó sao ?

- Ô ! Có, tất nhiên. Chúng ta cần ổn định. Anh phải tìm việc làm. Có lẽ anh sẽ rời quân ngũ. Anh đã hoàn thành thời gian phục vụ. Anh có thể bằng lòng với việc trở thành một quý ông thôn quê như cha anh.»

Cô theo dõi từng lời nói của anh với sự chú ý lớn ; nhưng cô không phải lúc nào cũng hiểu được những ám chỉ, những hàm ý, những sắc thái. Những từ tiếng Anh chỉ mang ý nghĩa như trong từ điển đối với cô, không hơn.

«Chúng ta cần báo cho họ biết giờ đến, cô nói với anh, bị ám ảnh bởi nghĩa vụ hiếu thảo.

- Ngày kia, khoảng sáu giờ tối.

- Vậy thì ngày mai, Allen, làm ơn gọi điện cho cha mẹ anh nhé», cô yêu cầu bằng giọng ngọt ngào.

Anh thấy những nỗ lực của Josui trong việc hướng dẫn mình thật đáng yêu như những mệnh lệnh của một đứa trẻ. Cô thật tinh tế trong mong muốn dẫn dắt người

mà cô yêu thương và vâng lời ! Cô thấy điều cần thiết là anh phải cư xử tốt, ít nhất là với người khác. Cô cười khi anh «hur» với cô : khi anh từ chối thức dậy vào buổi sáng, khi anh để bộ đồ ngủ trên sàn. Đôi khi anh trêu chọc cô để bắt đầu một cuộc tranh luận, vì anh thấy vui khi cô nghiêm túc ; nhưng ánh mắt lấp lánh của anh đã tố cáo và Josui kêu lên : «Allen hur !» trong khi đặt bàn tay nhỏ bé lên miệng để che giấu tiếng cười. Cô chiều chuộng anh quá mức, anh thừa nhận điều đó. Trong những căn phòng tạm bợ, cô không mong đợi anh giúp đỡ những công việc nhỏ trong nhà ; cô chăm sóc anh và thấy hoàn toàn tự nhiên khi giữ áo choàng cho anh khi anh ra khỏi phòng tắm hoặc lau dao cạo khi anh cạo râu xong.

Ban đầu, anh đã phản đối sự quan tâm quá mức đó.

«Này, cô bé, em là vợ anh chứ không phải nô lệ !»

Nhưng cô không thay đổi thái độ và cuối cùng anh nhượng bộ, vì đó là cách cô thể hiện tình yêu. Anh thấy điều đó rất dễ chịu. Cô thực sự là một người phụ nữ Nhật Bản, một phụ nữ Mỹ sẽ không phục vụ anh theo cách này. Anh bắt đầu hiểu những người đàn ông nói : «Sau khi biết đến phụ nữ phương Đông, không thể yêu phụ nữ Mỹ nữa.»

«Vậy sáng nay, anh gọi cho cha mẹ nhé, Josui nhẹ nhàng gợi ý vào sáng hôm sau.

- Ủ, lát nữa», anh trả lời một cách hồ hững.

Một ngày nắng đẹp nữa bắt đầu với sương mù màu đỏ tía trên dãy núi Alleghany. Anh không muốn nghĩ đến buổi tối.

Anh sớm nhận ra sự bất an của Josui. Cô ngồi bên cạnh anh trong im lặng, có chút căng thẳng.

«Đừng lo lắng, Josui, anh sẽ làm mà, anh hứa.

- Vâng. Sẽ tốt nếu làm ngay bây giờ, phải không ?»

Anh bật cười :

«Được rồi. Chúng ta sẽ dừng ở trạm điện thoại công cộng tiếp theo. Em báo anh khi thấy biển hiệu màu xanh.»

Cô sớm nhìn thấy biển hiệu đó ở một ngôi làng nhỏ.

«Kia kia !» cô kêu lên, chỉ tay.

Giờ anh chỉ cần dừng lại.

- Em đợi anh trong xe nhé», anh nói.

Giờ phút này đến, anh chỉ cảm thấy bối rối và phản kháng. Có phải anh quá trẻ con để sợ hãi không ? Nếu cần, anh sẽ đưa Josui đi và họ sẽ sống ở nơi khác. Nhưng sâu thẳm, anh không muốn rời khỏi nhà. Những năm xa cách đã làm tăng tình yêu của anh với quê hương, thành phố và ngôi nhà lớn do ông cố của anh xây dựng để che chở cho các thế hệ tiếp nối. Lối sống này có lẽ đã lỗi thời, nhưng nó sẽ tồn tại ít nhất là trong thời gian Allen còn sống, hoặc ít nhất là khi anh còn ở Mỹ. Anh muốn sống như vậy, giống cha mình, đạt được sự khôn ngoan và hạnh phúc.

Anh nghĩ về tất cả những điều này trong khi chờ kết nối. Liệu Josui có thể thay thế mẹ anh không ?

«Xin mời quý khách nói, nữ tổng đài nói.

- Chào cha, con là Allen.»

Anh đã yêu cầu nói chuyện riêng với cha, sợ rằng nếu nói chuyện với mẹ, mọi thứ sẽ quá đột ngột.

«Chào con. Con đang ở đâu ?»

Giọng cha anh vang lên rõ ràng và mạnh mẽ.

«Ở vùng núi Alleghany. Con muốn báo rằng chúng con có lẽ sẽ đến vào tối mai, hoặc sáng ngày kia nếu chúng con đi chậm.

- Ủ, này...»

Ông Kennedy do dự :

«Nghe này, Allen, con nên ở khách sạn đêm đầu tiên. Cha có chuyện cần nói với con.

- Có chuyện gì vậy ?

- Cha không thể nói bây giờ. Chúng ta sẽ nói sau. Con hãy dừng ở Richmond. Cha sẽ gặp con ở đó. Gọi cho cha ở câu lạc bộ khi đến nơi.

- Được rồi.»

Anh nóng lòng muốn biết cha muốn nói gì.

«Tạm biệt cha, mai gặp lại.

- Ủ, con trai.»

Anh gác máy và ở lại một lúc trong cửa hàng nhỏ bán đủ thứ. Anh mua vài thanh sô-cô-la và chờ tiền thừa. Anh muốn có thời gian để lấy lại bình tĩnh. Josui có đôi mắt tinh tường đến mức đọc được suy nghĩ và đoán

được tâm trạng của anh. Anh không muốn giấu cô điều gì, nhưng anh muốn tránh để cô đau khổ. Anh cũng bắt đầu hiểu cô và cảm nhận được xu hướng nguy hiểm trong cô : sự tuyệt vọng đột ngột, bi quan đến cực độ, một đặc điểm tiêu biểu của tính cách Nhật Bản. Anh không muốn thấy cô tuyệt vọng ngay khi cuộc sống của họ mới bắt đầu.

Anh quay lại, mỉm cười, và đưa cho cô sô-cô-la.

«Ồ ! Cảm ơn anh !» cô reo lên.

Anh thích tặng cô những món quà nhỏ, chỉ để nghe giọng nói dịu dàng cảm ơn anh một cách lịch sự nhưng đầy sự tự nhiên đáng yêu.

«Anh đã nói chuyện với cha mẹ chưa ?

- Rồi, với cha. Tối nay, chúng ta sẽ ở một khách sạn tốt ở Richmond. Cha sẽ đến gặp chúng ta ở đó.

-Ồ ! Cha thật tốt ! Josui kêu lên, mắt ngấn lệ. Em hy vọng ông ấy không quá già. Người ta có nhiều lo lắng quá... Còn mẹ anh ?»

Anh tránh né :

«Mẹ muốn ở nhà để chuẩn bị mọi thứ.»

Những tin tức này khiến Josui rất hạnh phúc. Cô đặt những miếng sô-cô-la nhỏ vào miệng Allen khi anh lái xe. Cô ăn rất ít và cẩn thận gói phần còn lại. Cô luôn tiết kiệm, không lãng phí thức ăn, quần áo, thậm chí cả những con tem một xu hay tờ giấy viết thư, cô cắt đôi chúng ra. Cô đã sống giữa một dân tộc quen với sự tiết kiệm và khéo léo. Allen cảm động, nhưng anh tự hỏi cô sẽ phản ứng thế nào trước sự lãng phí trong nhà : thùng rác đầy thức ăn thừa, những giỏ đồ đầy mà người giúp việc mang về nhà, tiền bạc vung tay quá trán, quần áo liên tục được thay mới, v.v. Ý nghĩ này làm anh bối rối. Anh cảm nhận được năng lượng kiên cường trong Josui. Bất chấp sự dui dằng và thuận phục của mình, cô không hề từ bỏ nguyên tắc. Lý trí sáng suốt của cô phân biệt rõ ràng giữa thiện và ác ; ngay cả tình yêu sâu đậm dành cho Allen cũng không làm cô mất đi sự minh mẫn. Trong lời nói, cử chỉ và hành động, cô luôn cố gắng thể hiện mình là một người «đúng mực». Cô không đòi hỏi sự ngay thẳng tương tự từ Allen, nhưng với bản thân, cô lại vô cùng nghiêm khắc. Anh lơ mơ nhìn thấy một tương lai nơi Josui, với nhiệt huyết của mình, sẽ chăm lo tài sản, vật dụng và hạnh phúc của chồng. Anh sẽ không thể thuyết phục cô rằng đôi khi sự bừa bãi cũng có lý do, hay những món đồ nhỏ mọn mà các gia nhân lâu năm lấy không phải là trộm cắp thực sự. Anh đoán

rằng tình yêu này, dù đậm thắm và dịu dàng, cũng sẽ có lúc trở nên vô cùng tàn nhẫn.

Anh chọn một khách sạn bình dân trên con phố yên tĩnh ở Richmond và thành thật thừa nhận rằng mình không muốn xuất hiện công khai cùng Josui. Anh cần thời gian để làm quen với những ánh nhìn tò mò và những câu hỏi không lời. Mà không hay biết, có lẽ anh đã từng gây ra phản ứng tương tự khi ở Nhật. Liệu Josui có nhận ra điều đó không ? Anh không muốn hỏi cô, vì sợ sẽ vô tình làm tổn thương cô.

Josui thích khách sạn này với vẻ yên tĩnh và cổ kính. Họ thuê một căn hộ nhỏ với cửa sổ hướng ra khu vườn, nơi vài cái cây vẫn còn giữ lại sắc vàng mùa thu. Ngay khi có thể, Allen gọi điện cho cha mình.

Ông Kennedy đã đến từ hôm trước và đi thăm một vài người bạn cũ. Những người bạn này dường như có rất nhiều thời gian rảnh và luôn vui vẻ đón tiếp ông, vì ông thường mang đến vô số tin tức mới mẻ. Tom Kennedy còn hơn cả một tờ báo.

«Cha đến ngay, con trai», ông Kennedy trả lời, vốn đang chờ cuộc gọi của con mình.

Ông cúp máy, bước qua căn phòng rộng rãi và tiện nghi mà ông thuê dài hạn tại câu lạc bộ, khoác lên mình chiếc áo khoác dài bằng len màu nâu xám rộng rãi, đội chiếc mũ nỉ màu nâu đã hơi sờn và đi bộ xuống cầu thang. Ở đây không có thang máy, và dù có, ông Kennedy cũng chẳng bao giờ dùng.

Không khí nóng ẩm. Ông Kennedy bắt taxi.

«Đến khách sạn Mansfield», ông ra lệnh.

Trên đường đi, ông giữ cho đầu óc trống rỗng. Ông sẽ không giấu con trai mình về cuộc trò chuyện dài với Josephine. Allen biết càng sớm những gì đang chờ đợi mình thì càng tốt. Chỉ có thời gian mới mang lại giải pháp. Ông Kennedy xuống xe trước khách sạn, trả tiền taxi và nói với người giữ cửa :

«Tôi đến gặp một người.»

Ngay lập tức, ông tự hỏi tại sao mình không nói : «Tôi đến gặp con trai tôi.» Phải chăng ông đang bị ảnh hưởng bởi định kiến, thứ mà ông vốn khinh thường ? Nếu vậy, ông sẽ cố gắng loại bỏ từng chút một trong mình. Trong thâm tâm, ông tin rằng một ngày nào đó - mong sao ngày ấy đến sớm ! - tất cả mọi người sẽ có cùng một màu da. Một màu nâu bản, chẳng hạn... Dù

sao cũng không quan trọng. Đến lúc đó, một nguyên nhân gây rối loạn cuối cùng sẽ biến mất. Ông nhớ lại một bữa tiệc ở New York, nơi một người phụ nữ thuộc nhóm «muốn cứu đất nước» đã hỏi ông với giọng nài nỉ :

«Ông Kennedy, chúng ta sẽ giải quyết vấn đề về người da màu như thế nào ?»

Xa quê hương miền Nam, an toàn giữa những người xa lạ, ông đã vui vẻ trả lời :

«Tẩy trắng họ đi.»

Người phụ nữ đó từ đó không bao giờ nói chuyện với ông nữa.

Ông tiến đến quầy tiếp tân.

«Làm ơn báo cho ông Kennedy biết cha của anh ấy đang lên gặp.

- Vâng, thưa ông», nhân viên trả lời, liếc nhìn ông với vẻ tò mò.

Vậy là sự hiện diện của Josui đã bắt đầu gây tò mò ! Nhưng ông sẽ không để ý đến điều đó !

«Thang máy ở phía này, thưa ông.

- Tôi đi cầu thang», ông Kennedy đáp.

Ông chỉ lên tầng một. Ông ghét tập thể dục nhưng lại tự an ủi mình bằng cách leo cầu thang. Tầm thẳm dày trên hành lang làm dịu bước chân ông. Ông dừng lại trước căn phòng được Allen chỉ định và gõ cửa. Ông nghe thấy một tiếng kêu nhỏ, giọng nữ, và câu trả lời của Allen :

«Cha của anh đấy.»

Cánh cửa mở ra ngay lập tức. Allen đứng một mình trong phòng, đón ông với nụ cười.

«Josui vào trong phòng ngủ để chải lại tóc. Cô ấy rất muốn xuất hiện thật chỉnh chu ! Mời cha vào !

- Đàn bà con gái lúc nào cũng làm quá lên với mái tóc của họ.»

Ông bước vào, để Allen cắt mũ, áo khoác và gậy cho mình, ngồi xuống chiếc ghế bành thoải mái nhất và nhìn quanh. Ông muốn nói chuyện với Allen ngay nhưng vẫn dành chút thời gian chiêm điếu xì gà.

«Trước khi vợ con đến, cha cần nói với con điều này: mẹ con không được vui. Cha không muốn nói chuyện này trước mặt vợ con, nhưng chúng ta phải tìm cách

giải quyết, con và cha.»

Allen đứng im, choáng váng trước vẻ mặt buồn và nghiêm túc của cha.

«Nói cách khác, mẹ không muốn chúng con về nhà?»

Ông Kennedy thở dài, quay đi và hít một hơi dài từ điều xì gà.

«Đúng vậy, con trai. Hoặc ít nhất, bà ấy chưa sẵn sàng tiếp đón vợ con. Dĩ nhiên, bà ấy luôn vui khi gặp con. Bà ấy còn nhắc cha bảo con cứ về nhà bất cứ lúc nào và phòng con vẫn luôn sẵn sàng.

- Chờ một chút...»

Allen vội vàng bước vào phòng bên cạnh và đóng cửa lại. Một khoảng lặng dài. Ông Kennedy vẫn hút xì gà, khói bay lên thành vòng xoáy. Ông hy vọng Allen sẽ không tiết lộ gì với cô gái. Đàn ông không nên để phụ nữ dính vào chuyện của mình ; như thế mọi việc sẽ dễ dàng hơn. Nhưng như hầu hết những người mới cưới, Allen sẽ muốn kể hết với vợ ! Về sau, đàn ông học được cách im lặng ; nhưng một người cha không thể dạy con trai mình điều đó.

Ông Kennedy nghĩ về vợ mình và buổi tối buồn bã hôm trước. Ông đã nói sự thật về chuyến đi đến Richmond : ông sẽ gặp Allen và vợ mới cưới của cậu. Thay vì cảm ơn, bà đã cay đắng trách móc ông về một tình huống mà ông không hề gây ra.

«Phải biết chấp nhận khi vận xui đến ! ông phản đối. Chúng ta làm hại ai nếu cứ khẳng khẳng như vậy ? Chỉ có chúng ta thôi. Những người trẻ có thể đi, sống ở nơi khác. Còn chúng ta sẽ ở nhà một mình. Chúng ta không thể từ bỏ đứa con trai duy nhất, em yêu.

- Em không đòi hỏi điều đó. Em chỉ nhắc lại rằng em không muốn thấy cô gái đó trong nhà.

- Nhưng cô ấy là vợ của con trai chúng ta, em yêu !» ông nhắc nhở.

Một tiếng cười khẩy nổi lên trên khuôn mặt xinh đẹp. Lần đầu tiên ông thấy nụ cười đó (trong chuyến tuần trăng mật, và ông không nhớ vì lý do gì), ông đã kinh ngạc khi thấy đôi môi xinh đẹp vốn dành cho những nụ hôn bỗng méo mó thành một nụ cười gượng gạo. Lúc đó, ông không biết rằng ngay cả tình yêu cũng không thể thay đổi người mình yêu. Từ đó, ông vẫn yêu vợ, nhưng không còn vô điều kiện. Đôi lúc, ông thà không nghĩ đến bà và giữ tình yêu của mình ở mức im lặng.

«Họ không hề kết hôn !» bà tuyên bố với giọng sắc lạnh.

Địu dàng và đáng yêu khi bà muốn, nhưng thường thì bà nói với giọng hơi lê thê ; đôi khi bà lại dùng giọng điệu sắc bén mà ông rất sợ.

«Em yêu, sao cứ nhắc điều đó ? Anh đã nói rồi, một ngôi chùa Phật giáo cũng có giá trị như một nhà thờ.

- Ngôi chùa không quan trọng với em !» bà kêu lên. Vẻ mặt đắc thắng của vợ ông khiến ông cảm thấy không ổn. Ánh mắt đó gợi nhớ ông về những cuộc tranh cãi trước đây, như khi bà đăng ký cho Allen vào một trường quân sự, bất chấp ý muốn của chồng và cả cậu bé. Vì sợ scandal, ông Kennedy đã không rút con trai mình khỏi ngôi trường đó.

«Đó không phải điều em quan tâm», ông bắt đầu.

Một tiếng thét ngắt lời ông, vang lên như một nhát roi.

«Anh nói đúng, chuyện chúng ta nghĩ gì không quan trọng. Đây là luật pháp ! Luật của tiểu bang này cấm hôn nhân giữa người da trắng và người da màu.»

Bà đối mặt với ông và buộc ông phải nhìn mình.

«Joséphine ! Em biết luật đó chỉ nhắm vào người da đen !

- Đó là luật», bà lặp lại một cách cứng nhắc.

Ông đứng dậy và bỏ đi. Nhưng ngay sau đó, ông gọi luật sư của mình, Bancroft Haynes. Người này xác nhận sự việc : luật của tiểu bang họ không công nhận cuộc hôn nhân giữa Allen và một người phụ nữ da vàng. Giờ đây, ông Kennedy chỉ còn cách thông báo điều này cho con trai mình.

Cánh cửa mở ra : Allen xuất hiện cùng Josui. Đây là khoảnh khắc mà ông Kennedy lo sợ. Ông chậm rãi đứng dậy, ánh mắt đắm đắm nhìn người phụ nữ trẻ xinh đẹp và e lệ mà con trai ông đang nắm tay. Làn da trắng ngần của cô ửng hồng, đôi mắt to đen láy ngấn lệ vì lo sợ. «Ôi ! ông nghĩ thầm, gương mặt thật duyên dáng ! Một đứa trẻ nhút nhát mong muốn được yêu thương, khẩn cầu được thấu hiểu !» Ông cảm thấy một niềm thương cảm sâu sắc dành cho cô.

«Con xin giới thiệu Josui», Allen nói.

Ông Kennedy bước về phía cô với những bước chậm chạp và đưa ra bàn tay to lớn, mềm mại của mình.

«Rất vui được gặp, thưa cô, ông nói với phong thái lịch sự của miền Nam. Từ nơi xa xôi đến đây, tôi chào đón cô.»

Ông nắm nhẹ bàn tay nhỏ nhưng chắc chắn của cô.

«Cô hẳn đã mệt và có lẽ hơi lạ lẫm.

- Ô, không, không hề», Josui thì thầm, ấn tượng bởi vóc dáng to lớn nhưng hiền từ của ông Kennedy.

Cô mỉm cười, đôi môi run rẩy, và ngược nhìn ông với đôi mắt càng mở to hơn.

Ông Kennedy nhìn cô với ánh mắt gần như trìu mến. Ông thở phào nhẹ nhõm khi thấy cô có làn da trắng. Ở miền Nam, không thiếu những cô gái có làn da sẫm màu hơn, ngay cả trong những gia đình danh giá nhất. Ông sẽ nói điều này với Joséphine.

«Cô thật nhỏ nhắn !» ông nhận xét.

Quay sang con trai, ông hỏi:

«Tất cả họ đều nhỏ bé như vậy sao ?

- Josui không nhỏ đến thế đâu, cha», Allen đáp, yên tâm bởi thái độ của cha mình.

Rõ ràng, ông Kennedy bị thu hút bởi vẻ đẹp dịu dàng và cảm động của Josui ; và Allen tự hào về cô. Cha cậu sẽ hiểu tại sao người ta có thể yêu một người phụ nữ như vậy. Ông sẽ đứng về phía họ.

Nhỏ bé giữa hai người đàn ông, Josui mỉm cười. Cô không còn sợ hãi nữa. Người đàn ông to lớn này, cha chồng cô, sẽ giúp đỡ họ ; mọi chuyện sẽ ổn. Cô đã yêu ông ngay từ đầu, ông không khiến cô sợ hãi ; cô sẽ hạnh phúc khi sống dưới mái nhà của ông. Allen thừa hưởng nhiều nét từ cha ! Cô thậm chí hứa sẽ trở thành một nàng dâu hoàn hảo.

Cô buông tay Allen.

«Mời cha ngồi. Allen, chúng ta không có trà. Hãy gọi người mang trà và bánh ngọt đến.

- Cha không muốn ăn gì cả», ông Kennedy nói với giọng điệu dịu dàng. Thật là một cô bé đáng yêu ! «Cha vừa dùng bữa sáng xong, và Allen sẽ nói với cô rằng cha ăn rất ngon miệng vào buổi sáng. Bữa trưa cha ăn ít, bữa chính là vào buổi tối.»

Ông ngồi xuống, và cô bận rộn quanh ông.

«Một ly whisky-soda ạ ? cô hỏi với giọng ngọt ngào. Hay một ly coca ?»

Cô đã học từ *coke* trong chuyến đi bằng ô tô, vì cô không uống rượu.

«Ừm, có lẽ một ly whisky-soda vậy.»

Ông đồng ý để làm cô vui.

Allen phải đi lấy. Josui không yên tâm cho đến khi chàng trai mang đến một khay với những thức uống đã gọi. Cô không để Allen động vào mà tự tay chuẩn bị mọi thứ. Khi ông Kennedy đã được phục vụ, một chiếc bàn nhỏ được đặt cạnh ông, và cô thấy ông cầm ly trên tay, cô lo lắng chờ đợi phản ứng của ông.

«Ngon không ạ ? cô hỏi.

- Tuyệt vời», ông trả lời với giọng chân thành.

Ông sẵn sàng nói bất cứ điều gì để trấn an cô.

«Giờ hãy ngồi xuống, *honey*, và nghỉ ngơi đi. Cha muốn nghe con nói chuyện. Con trai cha đối xử với con thế nào ? Cha hy vọng nó tử tế, nếu không...»

- Ngồi xuống đi, Josui», Allen ra lệnh.

Cô lập tức nghe lời mà không trả lời, thân hình nhỏ nhắn duyên dáng vẫn căng thẳng, trong khi ánh mắt cô di chuyển giữa hai người đàn ông.

«Cô ấy luôn chiều chuộng con như vậy sao ? ông Kennedy hỏi con trai.

- Đó là quan niệm của người Nhật về bốn phận của một người vợ, Allen trả lời với nụ cười.

- Thật tuyệt vời !»

Đột nhiên, ông Kennedy nhớ ra... Thói quen lâu năm cho phép ông quên đi những điều buồn bã, tổn thương hoặc đáng lo ngại, nhưng giờ đây ký ức ủa về. Không thể nói chuyện trước mặt cô bé này ; ông không muốn làm cô đau lòng vì bất cứ lý do gì. Allen và ông cần bàn bạc. Ông phải giúp con trai mình hành động đúng đắn... Nhưng đúng đắn theo cách nào ?

Khuôn mặt ông trở nên âu lo. Josui, nhạy cảm với mọi thay đổi tâm trạng, nhìn Allen, lại một lần nữa sợ hãi. Giả như Allen biết tiếng Nhật, cô đã có thể hỏi xem mình đã phạm sai lầm gì. Anh không nhìn cô. Không thể chịu đựng sự im lặng và ánh mắt gần như đau khổ của ông Kennedy - không hướng về cô, mà lần lượt nhìn ly rượu, tấm thảm và cửa sổ - cô lặng lẽ đến bên Allen và đặt tay lên vai anh.

«Em làm gì sai sao ? cô thì thầm bên tai anh.

- Không có đâu, Allen trả lời với giọng bình thường. Anh nghĩ cha muốn nói chuyện riêng với anh. Em sang phòng bên cạnh nhé ?»

Cô lập tức cảm nhận được một tai họa, nhưng vẫn nghe lời như một đứa trẻ và lặng lẽ biến mất.

Ông Kennedy không thể trì hoãn thêm nữa. Không còn cách nào khác. Ông đặt ly rượu xuống.

«Con trai, cha mang đến tin rất xấu.»

Allen đứng im chờ đợi.

«Con muốn cha nói thẳng không ?

- Tất nhiên, cha.

- Cha nghĩ vậy.»

Ông cúi người về phía trước, chống khuỷu tay lên đầu gối và buông thõng hai bàn tay to lớn nắm chặt vào nhau.

«Con trai, mẹ con nói đúng. Hôn nhân của con không được luật pháp công nhận.

- Ý cha là sao ?

- Ở tiểu bang chúng ta, có một luật cấm kết hôn giữa người da trắng và người da màu. Mẹ con đã đào ra luật này. Có lẽ một số người bạn của bà đã giúp. Liệu bà có biết từ trước không ? Cha nghi ngờ.

- Luật cũ đó được tạo ra để chống lại người da đen, Allen lạnh lùng nhận xét.

- Chính xác.»

Ông Kennedy đổ mồ hôi như tắm.

- «Nhưng có vẻ - tha lỗi cho cha, con trai - nó áp dụng cho tất cả những người không phải da trắng.

- Ai nói vậy ?

- Cha đã hỏi Bancroft Haynes.»

Ông đứng dậy và nhìn ra cửa sổ để cho Allen thời gian bình tĩnh lại.

- «Chúng con không cần phải sống ở tiểu bang này, Allen tuyên bố.

- Tất nhiên rồi.»

Ông Kennedy quay lại, nhẹ nhõm vì câu trả lời của con trai. «Giải pháp tốt nhất là hai con nên chuyển đến một tiểu bang khác và kết hôn theo luật dân sự. Như vậy sẽ yên ổn. Nếu đó thực sự là điều con muốn.

- Sao cha lại nói vậy ?» Allen giận dữ.

Cha mình dám nghi ngờ cậu sao ?

Ông Kennedy dịu giọng :

«Con biết rõ mình muốn gì, con trai. Cha chỉ nói vậy thôi...

- Vậy thì chúng con sẽ chuyển đi nơi khác, Allen khẳng định, giọng đầy tức giận. Chúng con sẽ đến New York. Con sẽ tìm việc làm. Cha có thể nói với mẹ rằng con sẽ không bao giờ trở về nhà nữa.

- Cha sẽ không nói với mẹ con như vậy», ông Kennedy phản đối.

Ông ngồi xuống và uống cạn nửa ly rượu.

«Con nghĩ như vậy là sai. Cha hy vọng con sẽ thường xuyên về thăm nhà. Con là đứa con duy nhất của mẹ mà.

- Chẳng ai nghĩ vậy đâu !

- Thôi nào, con cư xử như một đứa trẻ vậy. Mẹ yêu con quá mức, cha nghĩ vậy. Bà ấy không thể buông bỏ con, chỉ vậy thôi. Sợi dây rốn vẫn còn rỉ máu. Không chỉ con, mà cả cuộc sống mà mẹ kỳ vọng ở con cũng bị ảnh hưởng. Khi biết mình không thể có thêm con, cha tưởng mẹ sẽ gục ngã vì tuyệt vọng. Bà ấy khóc cả đêm trong vòng tay cha. Cha mẹ không thể ngủ. Cha nghĩ mẹ chưa bao giờ tha thứ cho Chúa vì nỗi thất vọng này. Mẹ vẫn đi nhà thờ vào Chúa nhật, nhưng không còn cầu nguyện buổi tối nữa. Mẹ thậm chí còn trách cả cha; nhưng cha không hiểu tại sao, vì Chúa biết đó không phải là lỗi cha.

- Mẹ muốn mọi thứ phải theo ý mình», Allen gầm gừ.

Ông Kennedy tránh trả lời.

«Mẹ là một người phụ nữ đáng ngưỡng mộ, đáng thương và trẻ con», ông nói với giọng trù ẻo.

Lần đầu tiên, ông nói chuyện với con trai như một người đàn ông trưởng thành.

«Mẹ mạnh mẽ, độc đoán đến mức đôi khi cha khó lòng chịu đựng nổi. Nhưng rồi cha nghĩ đến một khía cạnh khác trong tính cách của bà : một đứa trẻ bị tổn thương... Con có lẽ không thể hiểu được, con trai.

Nhưng cha thì hiểu. Mẹ vừa độc nhất vừa phức tạp ; đó là lý do cha thấy mẹ thú vị. Cha không thể yêu một người phụ nữ tầm thường.»

Ông liếc nhìn con trai với ánh mắt ngại ngùng, gằn như van nài, như thể xin lỗi vì những tiết lộ này.

Allen cảm thấy xúc động và bối rối, không thể tưởng tượng mẹ mình trong vai trò một người vợ, xấu hổ như thể nhìn thấy bà khỏa thân. Cậu đứng phắt dậy để chấm dứt cuộc trò chuyện.

«Cha đã làm hết sức rồi. Giờ đến lượt con. Ở lại ăn trưa với chúng con đi. Sau đó chúng con sẽ lên đường. Con sẽ nhờ người lấy đồ đạc.

- Không, hôm nay cha không ở lại.»

Ông Kennedy rất mệt và không muốn gặp lại cô con dâu xinh đẹp.

«Cha sẽ quay lại thăm khi hai con ổn định.

- Con sẽ báo cho cha biết.»

Họ bắt tay nhau. Allen muốn gục đầu lên vai cha nhưng đứng thẳng người và nói với giọng kiên quyết :

«Con cảm ơn cha vì đã nói thẳng. Giờ con biết mình đứng ở đâu rồi.»

Ông Kennedy hắng giọng và cố tìm lời nào đó để nói. Đầu gối ông run rẩy, ông chỉ muốn nằm nghỉ một chút.

«Tạm biệt con trai. Gọi cho cha nếu con cần. Cha vẫn luôn như vậy.

- Con biết.»

Câu nói quen thuộc bỗng trở nên xúc động với Allen. Cha cậu luôn nói vậy mỗi lần họ chia tay ; nhưng ông chẳng bao giờ có thể giúp được gì cho con trai.

Allen cố gắng giữ nụ cười cho đến khi cha rời đi. Sau đó, cậu ngồi xuống, ôm đầu trong tay.

Ở phòng bên, Josui đang chờ đợi. Danh dự không cho phép cô nghe lén cuộc trò chuyện giữa cha con họ. Nhưng cô cảm nhận được rằng những lời được nói ra mang đến mối nguy hiểm cho mình. Cô đứng yên giữa phòng, mệt mỏi không phải vì chuyển đi mà vì những chiếc ghế và giường phương Tây, thứ mà cô đã quên mất sau nhiều năm xa cách - ghế làm đau chân cô, nệm mềm khiến lưng cô nhức mỏi - cô cố gắng giữ bình tĩnh dù mọi thứ đều xáo trộn. Allen và cô thực sự hiểu nhau quá ít ! Yêu cầu tình yêu phải thấu hiểu là đặt lên nó

một gánh nặng quá lớn. Tình yêu của Josui có thể chịu đựng được, nhưng của Allen thì sao ? Cô tự hỏi và tự trả lời : có thể.

Cô nghe thấy tiếng cửa hành lang đóng lại, rồi im lặng. Khi Allen không gọi, cô nhẹ nhàng mở cửa và thấy cậu đang ôm đầu. Chuyện gì xảy ra vậy ?

«Allen !»

Cậu giật mình như thể đã quên cô và ngẩng đầu lên.

«Allen, có chuyện gì vậy ?»

Cô bước nhanh đến và quỳ xuống bên cạnh cậu.

«Nói với em đi, Allen, có chuyện gì vậy ?»

Allen xấu hổ khi phải tiết lộ nguyên nhân nỗi buồn của mình. Làm sao giải thích với cô rằng luật pháp này có lý do của nó ; làm sao giải thích điều không thể giải thích : một cái bẫy dành cho người khác lại đóng sập lên cô ?... Giống như giải thích rằng một chiếc lưới dành để bắt ong lại vướng vào cả những con bướm.

«Mẹ anh không khỏe, cậu nói một cách vụng về. Cha bảo chúng ta nên hoãn chuyến thăm lại. Trong lúc chờ đợi, chúng ta cần tìm một ngôi nhà.»

Cậu thấy gương mặt cô thay đổi và vội nói thêm :

«Em biết không, Pittysing (biệt danh yêu thương của cậu dành cho cô), ở Mỹ, các cặp vợ chồng không sống chung với bố mẹ. Anh đảm bảo điều đó không phổ biến. Hầu hết các bạn trẻ sẽ thấy khó chịu, và bố mẹ cũng không thích. Vào Giáng sinh, có lẽ chúng ta sẽ về vài ngày. Còn bây giờ...»

Cậu đứng dậy, cho tay vào túi quần và đi quanh phòng vừa nói. Josui vẫn quỳ gối, lắng nghe và quan sát ; gương mặt trắng bệch của cô không biểu lộ cảm xúc, đôi mắt đen không chút biểu cảm.

«New York, đó là nơi chúng ta nên đến ; một thành phố lớn với đủ loại người. Em hiểu không, Pittysing, quê anh là một thị trấn nhỏ ; một nhóm gia đình sống ở đó qua nhiều thế hệ cùng với đầy tớ và những người phụ thuộc. Anh không nghĩ họ đã từng thấy một người Nhật nào trong đời.

- Vậy là tại em», Josui thì thầm.

Cậu đã nói quá nhiều. Cậu dừng lại trước mặt cô và cố mỉm cười khi nhìn xuống gương mặt cô.

«Em có nhớ thái độ của cha em với anh không ? Đây...

- Nhưng, ở Mỹ mà !...

- Ô ! Đúng, ở Mỹ, em yêu, đặc biệt là ở Mỹ... Em đã quên rồi sao ? Em đã sống ở Los Angeles. Em không nhớ gì sao ?»

Giọng cậu đầy cay đắng.

Cô nhớ. Cô cúi đầu ; những giọt nước mắt lăn trên hàng mi dài cứng cáp.

«Em tưởng mọi thứ đã thay đổi, cô thở dài.

- Nó đang thay đổi ; em và anh là bằng chứng.»

Cô ngẩng đầu lên và nhìn anh với ánh mắt sợ hãi.

«Điều này khiến em cảm thấy cô đơn quá ! Giọng cô nghẹn ngào.

- Đúng vậy, hai ngôi sao lạc lõng, cố gắng tạo ra một vũ trụ mới... Điều đó là có thể, Pittysing.»

Cậu nắm tay cô và đỡ cô đứng dậy.

«Xin đừng quỳ nữa, thưa bà Kennedy. Và anh quyết định sẽ không gọi em là Pittysing nữa. Đó là tên thời trăng mật. Hết tuần trăng mật rồi, em yêu. Cuộc sống thực sự bắt đầu. Anh sẽ gọi em là Jo Kennedy. Nghe

hay đây. Có vẻ Mỹ, phải không ?»

Cơn giận dữ và sự phản kháng khiến anh thêm dũng khí. Quá khứ và những người già cứ mặc kệ ! Anh sẽ giải ngũ và tìm việc ở New York. Anh sẽ trở thành một người chồng tốt, lo cho gia đình và... một người cha ? Anh lảng tránh ý nghĩ đó. Nhưng nếu điều đó xảy ra, họ sẽ sống ở một nơi hẻo lánh, không hàng xóm, trong một căn hộ nhỏ, một trong những ngăn của tổ ong khổng lồ nơi chẳng ai quan tâm đến ai.

«Đến đây, Jo !» Anh ôm chặt lấy cô, nhưng chỉ có cơn giận thiêu đốt trong lòng. «Thu dọn đồ đạc đi, chúng ta sẽ đến New York.»

Bề ngoài, việc thay đổi cuộc sống có vẻ dễ dàng. Được giải ngũ với những lời giới thiệu xuất sắc, có kinh nghiệm và «ngoại hình ưa nhìn», Allen nhanh chóng tìm được vị trí biên tập viên cho một tạp chí tuần. Lương của anh đủ để họ sống trong một căn hộ nhỏ ở Riverside Drive. Josui kết bạn với một phụ nữ Trung Quốc kết hôn với một sinh viên Colombia và một cặp vợ chồng Nhật Bản đang học ngành sư phạm và tâm lý trẻ em.

Nhưng sự thay đổi trong cuộc sống cũng diễn ra trong chính họ. Họ bám lấy nhau một cách tuyệt vọng hơn và cháy bỏng với một niềm đam mê mãnh liệt, trong khi mỗi người vẫn sống một cuộc đời bí mật và cô độc.

Căn hộ nhỏ của họ có thể là thiên đường đối với những đứa trẻ ngoại ô ; nhưng Allen và Josui, vốn quen với không gian rộng rãi và sự sung túc, không hiểu thế giới của những căn hộ chông chênh, thang máy, ban công nhỏ và những mái nhà cao đen kịt khói bụi. Josui dọn dẹp căn bếp tí hon và mơ về ngôi nhà ở Kyoto, nơi những bức vách mở ra một dãy phòng dài. Allen xếp quần áo vào một cái tủ nhỏ như hộp giày và mơ về những căn phòng rộng trong ngôi nhà lớn với những cột trắng, ngôi nhà thuộc về anh mà không ai có thể tước đoạt, anh là người thừa kế hợp pháp. Họ lặng lẽ nhớ về những khu vườn và hồ nước. Đêm đến, Josui nghe thấy tiếng nước chảy từ thác nước cách xa hàng ngàn dặm trong giấc mơ. Cô cũng là người thừa kế ngôi nhà với những bức tường bằng tre, cùng những báu vật trong tokonoma và thác nước trong vườn. Cả Josui lẫn Allen đều không từ bỏ tình yêu của họ ; nhưng mỗi người đều mơ về những gì đã mất và có lẽ sẽ không bao giờ có lại.

Mỗi người cũng cảm thấy một sự căm ghét ngày càng lớn với thành phố. Ở đây, họ chỉ sống như kẻ qua đường. Ai có thể sống, theo đúng nghĩa, trong những căn phòng như tổ ong ? Có lẽ là một bào thai ; nhưng không phải một con người với suy nghĩ, chuyển động và cảm xúc. Josui nghĩ vậy trong phần đời bí mật của mình, được giấu kín đến mức Allen - chìm đắm trong những giấc mơ riêng - thậm chí không nghi ngờ gì. Anh không muốn từ bỏ hy vọng, quyết tâm giành lại ngôi nhà của mình.

Tình yêu bị dồn nén dành cho ngôi nhà, tuổi thơ và cha mẹ khiến anh trở nên cáu kỉnh. Anh luôn nghĩ về cha mẹ, về cuộc sống của họ trong ngôi nhà mà anh yêu quý ; và anh trách họ, đặc biệt là cha hơn là mẹ. Đàn ông phải áp đặt ý chí của mình lên phụ nữ, nếu không sẽ bị coi là yếu đuối. Anh không nhận ra mình khác cha đến mức nào. Quá tinh tế để hài lòng với một cô gái điếm, nhưng giống như mọi kẻ chinh phục, anh cũng chịu ảnh hưởng của sự chiếm đóng. Một số đàn ông buộc phải đòi hỏi sự phục tùng từ phụ nữ ở vùng đất bị chinh phục ; đó là giai đoạn cuối cùng của chiến thắng, phần thưởng họ tự lấy cho mình. Allen thuộc tuýp người đó; nhưng anh sẽ không thừa nhận. Khác với cha, anh hơi kiêu ngạo, tự tin vào quyền lợi của mình. Anh thuộc thể hệ thống trị bằng sức mạnh thể chất ; đó là điểm khác

biệt với cha, người không muốn thống trị hay ra lệnh.

Ngày qua ngày, Allen suy nghĩ miên man và vô thức trở nên cố chấp, đòi hỏi hơn, thậm chí bạo lực với Josui. Josui ngạc nhiên tự hỏi tại sao mình thường xuyên bị anh khiển trách. Dù vậy, cô luôn cố gắng đạt đến sự hoàn hảo trong mọi việc, đến mức dành hàng giờ để cắm hoa vào bình đặt trên bàn trong phòng khách kiêm phòng ăn nhỏ. Sự tỉ mỉ không ngăn cô hoàn thành công việc trước khi Allen về. Biết rằng người giúp việc hiếm ở Mỹ, cô không nhờ ai. Dọn dẹp cũng là cách giết thời gian. Khi mùa đông đến và cô không thể dạo chơi trong công viên nữa, cô dự định sẽ đi học. Cô nhờ người gửi tài liệu và nghiên cứu chúng vào buổi tối khi chờ Allen. Một số tối trong tuần, Allen phải ở lại tòa soạn rất muộn; đêm lên trang báo, đôi khi anh về nhà lúc rạng sáng. Josui luôn chờ anh.

Cô định dùng những buổi tối chờ đợi để học. Cô mượn sách từ thư viện gần nhà, nhưng không phải lúc nào cũng thấy chúng thú vị. Không có ai tư vấn, cô nhờ bà thủ thư già những cuốn sách về cuộc sống ở Mỹ. Đọc chúng khiến cô ngạc nhiên và bối rối. Liệu cô có tìm được chỗ đứng giữa những người phụ nữ và mối quan tâm của họ ? Cuộc sống của cô chỉ gói gọn trong căn hộ nhỏ và người đàn ông cô yêu.

Nhưng liệu cuộc sống này có thể kéo dài ? Đôi lúc cô cảm thấy bức bối, khao khát thoát khỏi căn phòng nhỏ ngột ngạt này.

«Allen, cô nói trong một lần như vậy, anh không có bạn sao, anh yêu ?»

Cô đã chuẩn bị một bữa tối ngon lành : *sukiyaki*, một trong những món anh thích, và cơm chín tới.

«Bạn bè ?

- Vâng, những người anh có thể trò chuyện. Em có thể chuẩn bị một bữa tối ngon như tối nay, nếu anh mời hai người bạn, ví dụ một cặp vợ chồng.

- Anh chưa có thời gian để kết bạn ngoài công việc, Jo, anh trả lời. Có lẽ sau này.»

Josui mời một cặp vợ chồng Nhật-Mỹ, sinh ra và lớn lên ở Seattle, cả hai đều là sinh viên tại Đại học Columbia, mà cô gặp ở công viên. Họ tỏ ra thân thiện nhưng dè dặt. Họ không thể quên những năm tháng ở vùng đất khô cằn Arizona, sau hàng rào kẽm gai, và Allen vẫn là một sĩ quan Mỹ trẻ đối với họ. Dù vậy, buổi tối đó khá vui vẻ. Trong thời gian ở trại tập trung, hai người Nhật trẻ đã dùng thời gian rảnh để chạm khắc những rễ cây ngải cứu gồ ghề của sa mạc. Theo yêu cầu

của Josui, họ mang theo những tác phẩm đẹp nhất trong bộ sưu tập.

«Chúng tôi không bán những cái này, chúng tôi giữ làm kỷ niệm», người phụ nữ trẻ giải thích.

Cả hai bên đều cố gắng duy trì cuộc trò chuyện. Khách mời khen ngợi tài nấu ăn của Josui, nhưng họ về sớm. Josui không hẹn gặp lại.

«Anh nghĩ họ không thể là bạn của anh sao, Allen ?» cô hỏi sau khi họ rời đi.

Anh trấn an cô với sự chân thành.

«Không sao. Họ rất dễ mến. Anh muốn em có bạn.»

Một ngày, sự căng thẳng của Josui đột ngột biến mất. Trên đường từ chợ về, cô cảm thấy mệt và nằm nghỉ trên giường. Đã lo lắng từ lâu, cô nhận thấy một số dấu hiệu chậm trễ và thay đổi mà cô muốn tin là do tưởng tượng. Chu kỳ của cô vốn không đều. Theo lời giải thích của một bác sĩ Nhật, điều này là do cú sốc khi rời Mỹ, sự thay đổi đột ngột làm đảo lộn cuộc sống của cô vào thời điểm quan trọng của sự hình thành. Sự đứt gãy mọi mối quan hệ tình cảm, những hoàn cảnh đã kéo cô ra khỏi môi trường gia đình, sự cần thiết mà Josui cảm thấy bị ràng buộc bởi những phong tục cổ xưa, vừa xa

lạ nhưng lại là điều bình thường đối với một người phụ nữ Nhật Bản. Những điều này đã đè nặng lên tâm trí cô và, từ đó, ảnh hưởng đến cả cơ thể.

Mấy tuần gần đây, Josui tự hỏi liệu mình có thai không, và nỗi sợ hãi khiến cô tê liệt. Cô cố gắng hết sức để gạt bỏ ý nghĩ đó. Cô sẽ mang đến cho đứa bé một cuộc sống như thế nào ? Không chỉ sống trong bốn bức tường chật hẹp, không có cả một khu vườn để chơi đùa, mà cô còn không dám dẫn con đến công viên, vì những người phụ nữ da trắng sẽ ngăn cản con cái họ chơi cùng những đứa trẻ da màu.

Một đứa trẻ !

«Không, không», cô thì thầm.

Khi nghỉ ngơi, cô cảm thấy một cử động nhẹ, khó nhận biết nhưng xa lạ với cơ thể mình. Những dấu hiệu mà cô từ chối chấp nhận bỗng trở nên rõ ràng. Một sự sống khác đang tồn tại trong cơ thể cô và đang dần chiếm lấy vị trí của nó. Quá muộn rồi ! Đứa bé đã sống! Ban đầu, Josui bất động, chờ đợi, nhưng cuối cùng cô quay người, úp mặt vào gối và khóc.

May mắn thay, đứa bé trong bụng mẹ không nghe thấy tiếng khóc của cô. Dù được mong đợi hay không, nó vẫn bắt đầu cuộc sống một cách vui vẻ, và nỗi đau của mẹ không chạm đến nó. Nó sống một mình, tách biệt, và chuẩn bị cho thế giới của những người giống mình. Tham lam trong sự phát triển, nó ngủ giấc ngủ sâu của phôi thai, chỉ có cái chết, giấc ngủ cuối cùng, mới có thể sánh được về sự yên bình và quên lãng. Nhưng mỗi ngày, nó lại thoát khỏi giấc ngủ đó một chút, duỗi chân, vươn tay và chuẩn bị cho cuộc khủng hoảng lớn đầu tiên, sự ra đời, sự chia ly đầu tiên với côi vĩnh hằng.

Đứa bé bằng xương bằng thịt, Lennie, đã sống như thế. Nó không biết đến những giọt nước mắt mà mẹ nó thường rơi. Bận rộn với sự phát triển của mình, nó chưa biết suy nghĩ. Nó không quan tâm ai sẽ là cha mẹ mình, và cũng không hề hay biết rằng trong cơ thể nhỏ bé của nó, một sự kết hợp vĩ đại đang diễn ra. Nó ngủ, dây rốn mang đến cho nó thức ăn ; thỉnh thoảng nó cử động, ngày càng mạnh mẽ hơn. Nó không biết rằng sự tồn tại của nó vẫn là một bí mật giữa mẹ nó và chính nó.

Vì Josui không muốn tiết lộ phát hiện của mình với Allen. Cô đoán rằng người Mỹ này, người mà cô đã kết hôn trong sự nhiệt thành và yêu thương say đắm, không hạnh phúc. Anh làm việc rất nhiều, đối xử tốt với cô,

yêu cô, hoặc ít nhất cô nghĩ vậy, vì trong những giây phút dịu dàng nhất, cô hoàn toàn thuộc về anh ; mọi suy nghĩ tan biến, cơ thể họ hòa quyện trong nồi nấu tình yêu. Tuy nhiên, Josui luôn cảm thấy sự hiện diện của người thứ ba mà cô đang giấu anh. Người này có tham gia vào sự hòa quyện lớn lao đó không ? Có ngạc nhiên không ? Những biến động vũ trụ từ bên ngoài có làm xáo trộn sự yên bình của biển nội tâm nó không ?

«Em có chuyện gì vậy ? Allen hỏi. Em đang nghĩ gì ? Tâm trí em ở đâu vậy ? Quay lại với anh đi.

- Em đang ở bên anh, anh thấy không», cô nói, đưa hai tay về phía anh.

Không, cô sẽ không nói với anh. Vì cô không phải là tất cả đối với anh. Cô đã biết từ lâu rằng anh giấu cô một số suy nghĩ, một số khía cạnh trong cuộc sống của mình. Không chỉ là suy nghĩ về nhà, về gia đình mà cô đang tách anh ra khỏi, về tuổi thơ mà giờ đây cô không thể chia sẻ cùng anh, mà còn rất nhiều thứ khác thuộc về thế giới mà Josui không thuộc về và không phải lúc nào cũng hiểu. Chính trị, chẳng hạn ; những cuốn sách anh đọc, quá khó đối với cô ; những cơn giận dữ đáng ngạc nhiên của anh trước một số tin tức trên báo hay đài phát thanh. Cô không quan tâm đến những điều này; nhưng nếu anh thấy chúng quan trọng, liệu cô có nên

cố gắng hiểu chúng không ? Khi cô cố gắng hỏi anh - ai khác có thể cho cô biết ? - anh trả lời với sự bực bội. Không gì làm cô tổn thương hơn sự khó chịu ngày càng khó kiềm chế của anh.

«Anh quá mệt để trả lời tất cả những câu hỏi này, cô chờ dài một ngày.

- Không, nhưng anh rất mệt khi về nhà vào buổi tối.»

Nhưng cô biết rõ sự thật. Cô tiếc những buổi học mà cô đã từ bỏ. Còn ích gì bây giờ khi đứa bé đã sống ? Cô không thể ngăn nó sống. Tuy nhiên, cô đã thử một lần. Cô tâm sự với người bạn Nhật, người đã đưa cô đến gặp bác sĩ. «Quá muộn rồi, bác sĩ nói, đứa bé phải sống.» Hơn nữa, ông không làm những việc như vậy... Josui gần như cảm thấy nhẹ nhõm. Cô thấy thật bất công khi loại bỏ đứa bé ; và nó không có lỗi. Đứa bé bằng xương bằng thịt phải theo đuổi số phận của mình.

Mùa thu qua đi, mùa đông bắt đầu. Josui gầy đi vì lo lắng và nhiều lần suýt thổ lộ với Allen. Nhưng những lời nói làm tê liệt lưỡi cô, cô không thể thốt ra chúng ; không phải vì cô sợ Allen, mà vì cô cảm nhận được sự bấp bênh trong cuộc sống của họ. Ngay cả căn hộ cũng chỉ cho thuê theo tháng ! Làm sao có thể sống trong tình trạng tạm bợ như vậy ?

«Một ngày nào đó, anh nói, chúng ta sẽ về nhà. Ngày đó sẽ đến. Ngay cả nếu mẹ anh, khi còn sống, phản đối đến phút cuối, bà ấy rồi cũng sẽ chết. Nhưng bà ấy sẽ không phản đối đâu.

«Allen ! cô kêu lên, kinh hãi, đừng nói như vậy về mẹ anh, anh sẽ bị trừng phạt đấy !»

Allen tỏ ra lạnh lùng một cách kỳ lạ :

«Cái chết là một hiện tượng tự nhiên. Người già chết là chuyện bình thường. Nếu không, mọi tiến bộ sẽ không thể xảy ra.

- Allen, bà ấy là mẹ anh mà !»

Josui đặt lòng bàn tay mềm mại lên môi chồng.

«Bà ấy là một người phụ nữ cứng nhắc, anh đáp, gạt tay cô ra. Bà ấy đã sống cả đời trong thị trấn nhỏ này. Bà ấy không muốn, hoặc không thể hiểu rằng mọi thứ đều thay đổi.

- Thị trấn nhỏ đó, anh yêu nó.

- Đúng vậy, và anh giận mẹ vì bà ấy ngăn cản anh sống ở đó.

- Em không mong bà ấy chết, Josui nói với giọng kiên quyết. Em không thể mong ai chết cả.»

Vẫn với giọng điệu khó hiểu, Allen đáp :

«Vì em chưa từng giết ai. Nghe này, Josui : anh đã được dạy cách giết người. Không khó đâu. Đôi khi, khi nghe tổng biên tập nói, anh lại mơ màng nghĩ về cách anh sẽ giết ông ta nếu ông ta là kẻ thù. Anh lập tức nhận ra những điểm yếu trong thân hình đồ sộ của ông ta. Anh sẽ biết cách tự vệ khi đánh tay đôi và sẽ đánh vào cổ hoặc dưới xương sườn. Lưỡi lê sẽ đâm sâu vào lớp mỡ của ông ta.»

Josui đứng hình vì kinh hãi, hai tay bám chặt vào chiếc đĩa cô đang lau.

Anh cười.

«Đừng sợ, Jo, anh sẽ không làm đâu. Chỉ là anh đã học được bài học đó trong chiến tranh. Điều này giúp em hiểu tại sao cái chết không còn là điều kinh khủng với anh nữa.»

Cô không nói gì. Cô quay lại bồn rửa, thắt chiếc tạp dề hồng nhỏ, và tiếp tục rửa bát.

Anh yêu mẹ mình, tất nhiên. Nếu không yêu, anh đã không giận bà ấy đến thế.

«Em nên đi, Josui tự nhủ, khiêm nhường. Chính em là người đang tách anh khỏi tất cả những gì anh yêu quý.»

Nhưng đi đâu ? Cô có một ít tiền trong ngân hàng ở San Francisco, nhưng sẽ đến đâu ? Nếu viết thư cho cha, có lẽ ông sẽ gửi thêm tiền ; nhưng ông đã bảo cô đừng quay về. Cuộc sống nào đang chờ đợi cô trong nhà cha? Và đứa bé ? Ai sẽ muốn nó, ngoài cô ? Đứa bé không thể sống dưới cùng một mái nhà với cha của Josui. Cô sẽ luôn phải làm người đệm giữa hai cha con. Đứa bé tội nghiệp có lẽ sẽ giống Allen : người ta không nói rằng máu của người da trắng luôn chiếm ưu thế sao? Liệu đứa trẻ ấy có thể sống hạnh phúc ở một đất nước mà mọi người đều có mắt và tóc đen, làn da nâu vàng ? Không, nó phải ở lại giữa những người giống mình. Vậy thì làm sao để rời đi ?

Ngay cả việc gặp gỡ những người bạn Nhật cũng dần trở thành gánh nặng, và cô ngừng liên lạc với họ. Cô không thể tâm sự nỗi lo lắng mình ; cô viện cớ mệt mỏi, cần nghỉ ngơi, và dần dần, cô trở nên cô độc.

Một ngày, Allen gọi điện thông báo về chuyến thăm của Cynthia, người bạn thời thơ ấu mà anh đã từng nhắc đến. Cô ấy đã đến văn phòng gặp anh và muốn làm quen với Josui. Allen đã mời Cynthia đến dùng bữa tối hôm đó và nhờ Josui chuẩn bị món *sukiyaki* ngon lành. Giọng anh vang lên vui vẻ qua điện thoại ; Josui mừng rỡ khi nghe lại âm điệu ấy sau nhiều tháng xa cách.

Cô dọn dẹp căn hộ, rồi xuống phố mua một bó hoa cúc nhỏ. Bị cảm sốt, cô thêm vào ba bông cúc vàng lớn, giống hết những bông hoa mọc hàng trăm trong vườn cha cô vào mùa thu. Cô dành hai giờ để cắm hoa, cố tạo ra ảo giác về không gian giữa bốn bức tường chật hẹp. Cuối cùng, cô chọn khung cửa sổ với mảng trời nhỏ và những ống khói trên mái nhà làm phong nền.

Và cả những món ăn ! Cô vo gạo nhiều lần với sự cẩn thận vô hạn để tránh tinh bột khiến cơm bị dính khi hấp. Cô tĩa củ cải thành hình hoa một cách tinh tế. Cô cắt lá cải xoong và rau diếp vào nước dùng gà.

Cô mua nguyên con cá, không thể chịu được thói quen của người Mỹ khi phục vụ cá mà không có đầu. Cô đánh bóng bát đĩa và sắp xếp nhà bếp ngăn nắp cho đến khi đưa bé trong bụng phản đối. Thế là cô phải nằm xuống để trấn an nó.

Người ta thường tìm tên cho con trước khi sinh. Josui đã suy nghĩ rất nhiều về điều này. Nên đặt tên gì cho đứa trẻ bằng xương bằng thịt này ? Một cái tên riêng biệt ; không phải tên cha, cũng không phải tên mẹ. Joseph ? Đó là tên Mỹ, nhưng Josui không thích. Tên của người anh trai đã khuất : Kensan ? Nhưng đứa trẻ có xứng đáng với nó không ? Cô không muốn dùng mà không được phép, và không ai có thể cho phép cô. Cô tưởng tượng khuôn mặt nhỏ bé của đứa trẻ : nó chẳng giống ai mà cũng giống tất cả mọi người, đứa trẻ bằng xương bằng thịt này ! Cô sẽ không gọi nó là Allen, vì mẹ Allen không muốn thừa nhận sự tồn tại của nó. Allenn! Allenn! Vậy tại sao không phải là Lennie ? Đó sẽ là một phần tên của cha nó. Khi cô thăm thì cái tên ấy, nó đã trở thành tên của đứa trẻ. Cô thấy một khuôn mặt nhỏ sinh động, đôi mắt to - màu sắc còn mơ hồ - nhưng đó là khuôn mặt phù hợp với cái tên Lennie. Cô trò chuyện với nó, gọi nó là Lennie. Khi cô dọn dẹp và nó khó chịu, hoặc phản đối vì cô đứng lâu để thái rau cho món *sukiyaki*, cô nhẹ nhàng mắng nó.

«Mẹ có thể ngồi xuống, Lennie. Đúng vậy, mẹ có thể ngồi. Nhưng mẹ chưa bao giờ thấy phụ nữ ngồi mà thái rau. Chúng ta luôn đứng. Vì vậy, hãy ngoan ngoãn, con nhé.»

Nhưng Lennie không chịu nghe lời ; và Josui buộc phải nằm xuống.

Liệu người phụ nữ này, Cynthia, có nhận ra điều mà Allen không thấy không ? Cô ấy sẽ là bạn hay kẻ thù ?

Khi nhìn thấy Cynthia, Josui biết ngay cô ấy sẽ là một người bạn. Một cô gái cao ráo, xinh đẹp, tóc vàng óng ả, dáng điệu thanh lịch ! Khi cô ấy bước vào, theo sau là Allen, Josui ngược nhìn lên với ánh mắt ngưỡng mộ đầy khiêm nhường. Đây chính là cô gái mà Allen đáng lẽ nên kết hôn ! Điều đó quá rõ ràng ; Josui hiểu được nỗi thất vọng của bà Kennedy. Ôi ! Dĩ nhiên, đó phải là Cynthia mà anh cần ! Nếu Josui biết trước, vì yêu Allen, cô đã từ chối kết hôn với anh.

Không thể nói nên lời, cô đưa tay ra. Cynthia nắm lấy tay cô.

«Tôi rất mong được gặp cô, Cynthia nói với giọng ấm áp. Tôi biết Allen từ thuở nhỏ. Chúng tôi gần như là anh em. Tôi hy vọng anh ấy đã kể với cô.

- Anh ấy có nói.»

Cô ngậm ngừng. Không thể rời mắt khỏi vẻ đẹp rực rỡ tóc vàng, đôi môi xinh xắn, làn da trắng ngần, đôi mắt xanh biếc của Cynthia.

«Cởi mũ ra đi, Cynthia, Allen nói.

Giọng anh tỏ vẻ thờ ơ, nhưng anh rất vui khi gặp cô.

«Cứ tự nhiên như ở nhà, Cynthia. Nơi này không tuyệt vời lắm, nhưng chúng tôi coi đây là nhà. Nào, Josui, em quên phép lịch sự rồi à ?

- Em quá bất ngờ, Josui thì thầm, bối rối.

- Bất ngờ vì điều gì ?

- Cô ấy đẹp quá !... Em không ngờ... Anh không nói với em...»

Họ bật cười và trao nhau ánh mắt hiểu ý.

«Ôi, cô ấy thật tuyệt vời ! Cynthia xúc động kêu lên. Allen, anh không nói với em rằng cô ấy đáng yêu đến thế. Em có thể gắn cô ấy lên ngực như một bông hoa !»

Josui bật cười và ngay lập tức cảm thấy quý mến Cynthia. Cô vui mừng khi thấy cô ấy vừa tốt bụng vừa xinh đẹp !

«Xin mời ngồi, cô nói, cuối cùng cũng lấy lại bình tĩnh. Em sẽ pha trà. Allen nói tối nay mọi thứ phải theo phong cách Nhật. Xin lỗi cô nhé.»

Cô cúi chào rồi bước ra, đóng cửa nhà bếp nhỏ và ngồi xuống ghế đầu.

«Lennie, cô lắm bầm trách móc, đừng nhảy lung tung như vậy ! Táp dề không che hết được con. Con không phải là khách mời. Hãy giúp mẹ, con nhé.»

Nó ngoan ngoãn nghe lời, và trái tim Josui cũng dần trở lại nhịp đập bình thường. Cô đứng dậy và pha trà.

Đằng sau cánh cửa đóng kín, Josui nghe thấy tiếng nói của họ nhưng không phân biệt được lời nào. Có lẽ họ đang nói về nhà của Allen, về mẹ anh, về những điều họ sẽ giấu cô. Điều đó tự nhiên, nhưng Josui vẫn cảm thấy một nỗi cô đơn nhói lên. Cô cố ý trì hoãn để cho họ thêm thời gian.

«Allen, cô ấy thật đáng yêu ! Cynthia nói. Giá như mẹ anh có thể gặp cô ấy dù chỉ một lần, mọi chuyện sẽ khác.

- Anh nghĩ, có lẽ, vào Giáng sinh...

- Vâng, em cũng nghĩ vậy», Cynthia đồng tình.

Mọi thứ về cô đều toát lên sự đồng cảm : đôi mắt, nụ cười, thái độ. Cô không hề tỏ ra ngượng ngùng.

Nếu không gặp Josui, Allen tự hỏi, liệu Cynthia có yêu anh không ? Câu trả lời chắc chắn là không, và anh cần thuyết phục bà Kennedy điều này để giảm bớt sự phản đối của bà.

«Anh có cảm giác có thể nói với em mọi điều, Allen nói với Cynthia.

- Đúng vậy, Allen.

- Em có biết hy vọng thầm kín của mẹ anh về chúng ta không ?

- Ô, có, cô trả lời, không đỏ mặt hay bối rối.

- Ngay cả khi anh chưa từng gặp Josui ?

- Ô, em chưa bao giờ nghĩ về anh theo cách đó. Em quý anh rất nhiều, Allen, anh biết mà. Trời ơi, em thậm chí không thể tưởng tượng cuộc sống thiếu anh. Nhưng em không nghĩ tình cảm đó dẫn đến tình yêu và hôn nhân. Đúng không ?

- Không, có lẽ là không, anh thừa nhận, gần như miễn cưỡng.

- Sao anh lại hỏi vậy ?

- Nếu em có thể thuyết phục mẹ anh... Mọi chuyện có lẽ sẽ tốt hơn.»

Cynthia trầm ngâm.

«Vâng, em hiểu.»

Cô đồng ý giúp.

«Tại sao không nhỉ ? Em sẽ cố gắng hết sức. Em sẽ thử thuyết phục mẹ anh. Em sẽ miêu tả cho bà ấy nghe về sự quyến rũ của cô bé này... Josui, phải không ?... Và chúng ta sẽ xem, sẽ xem...

- Cynthia, nếu cô muốn...

- Hứa rồi nhé. Đôi mắt cô ấy, Allen ! To thế, đẹp thế với hàng lông mi thẳng. Có phải tất cả phụ nữ Nhật đều như vậy không ?

- Anh chưa từng thấy ai xinh đẹp như Josui, anh nói với vẻ tự hào của một người chồng.

- Còn em thì chưa từng thấy cô gái Mỹ nào xinh đến thế, Cynthia hào phóng khẳng định. Em hiểu tại sao anh yêu cô ấy. Em sẽ đứng dưới lá cờ của anh và tuyên chiến với phe đối lập.

- Em đúng là cừ lắm, Cynthia !»

Trần đầy nhiệt huyết, anh hy vọng Cynthia, khi đã ủng hộ mình, sẽ thành công nơi cha anh và bản thân anh đã thất bại.

«Nếu mẹ anh không nhượng bộ, em sẽ mời Josui đến nhà và tổ chức một buổi tiếp tân lớn. Rồi chúng ta sẽ xem.

- Ôi ! Anh không biết nữa... Allen lo lắng phản đối.

- Mạnh dạn lên, Allen ! Chúng ta sẽ ép bà phải chấp nhận. Anh sẽ về vào Giáng sinh.»

Sự lạc quan, năng lượng truyền cảm và tinh thần quyết đoán của cô khiến anh choáng ngợp. Có lẽ...

Josui bước vào, mang theo trà. Cynthia hỏi cô ấy về nghi lễ trà đạo, thứ mà những gì cô đọc được chỉ mô tả sơ sài. Josui trả lời không chút e ngại. Chưa ai từng hỏi cô về Nhật Bản, và cô vui vẻ kể về cha mẹ mình, về hoa cỏ, về góc *tokonoma*. Cynthia tỏ ra đáng yêu trong sự tò mò, thể hiện sự quan tâm chân thành khiến Allen ngạc nhiên. Anh suy nghĩ về cách Josui trả lời ; cô ấy có lý : người Mỹ nói, nhưng không hỏi, điều đó thậm chí không nảy ra trong đầu họ. Allen lắng nghe giọng nói dịu dàng của Josui, đôi khi ngập ngừng trên một từ. Cô đã quên đi sự hiện diện của chồng mình. Cô chỉ nói

chuyện với Cynthia và thích trò chuyện với cô ấy. Allen bỗng tự hỏi liệu cô có từng chịu đựng sự cô đơn không. Anh nhìn cô với ánh mắt trù mến, đầy hối hận, khi nghĩ về những lúc tâm trạng u ám thường xuyên của mình. Liệu cô có hiểu được nỗi nghi ngờ đang dày vò anh không ? Cynthia có đến để giúp đỡ cả hai người không? Trải nghiệm của họ có thể, và phải kết thúc tốt đẹp.

Chuyến thăm của Cynthia có hiệu quả lâu dài. Sự chân thành rộng lượng của cô đã khơi lại trong trái tim Allen hơi ấm của tình yêu thương. Và lần đầu tiên sau nhiều tuần dài, anh quay sang Josui với một cảm xúc gần như khiêm nhường nhất mà anh có thể cảm nhận được.

«Em thật tuyệt vời, anh nói với cô. Món *sukiyaki* của em ngon hơn bao giờ hết. Cynthia thấy những bình hoa trang trí rất đẹp và anh đã nói với cô ấy rằng không ai có thể làm được như em. Em thật xinh đẹp, Jo bé nhỏ của anh !... Cynthia cũng nghĩ vậy.»

Nỗi nghi ngờ không còn che mắt anh nữa ; anh lại nhìn thấy cô qua con mắt thật, qua đôi mắt của Cynthia. Josui xinh đẹp, đáng yêu như một chú mèo con ; đáng người mảnh mai, đôi bàn tay nhỏ nhắn, chính xác trong từng cử động, sự chăm chỉ đáng yêu, mọi thứ ở cô lại trở nên quyến rũ. Anh tin tưởng vào Cynthia. Mọi chuyện

rồi sẽ ổn. Cô sẽ vượt qua sự phản đối của bà Kennedy.

Họ gần như tìm lại được hạnh phúc trọn vẹn. Allen tốt bụng đến mức Josui suýt nói với anh về Lennie. Nhưng cô cảm thấy hạnh phúc của Allen vẫn còn phụ thuộc quá nhiều vào ngôi nhà, gia đình, thành phố, và thế giới bảo bọc thời thơ ấu của anh. Hạnh phúc thực sự sẽ chỉ đến khi Allen biết tạo ra một thế giới riêng cho hai người. Khi cô chắc chắn rằng anh đã chuyển hạnh phúc từ quá khứ vào hiện tại, khi họ có thể rời khỏi căn phòng chật hẹp và chuyển đến một ngôi nhà nhỏ có vườn, mà anh coi là của mình, lúc đó cô sẽ nói với anh. Nhưng liệu tất cả có kịp thời không ?

«Em ăn quá nhiều, cô nói, cố cười. Em đang béo lên. Không khí nước Mỹ quá tốt cho em.»

Josui che giấu sự thật như vậy. Nhưng đến bao giờ...

Một ngày, một bức thư từ Cynthia gửi cho Allen đến. Josui không dám đọc nó và đặt lên bàn, gần cửa. Cô không cảm thấy mình có quyền chia sẻ tình bạn này, được gắn kết bởi những kỷ niệm thời thơ ấu. Cô hoàn toàn tin tưởng Cynthia, nhưng không thể xóa đi những kỷ niệm đó. Khi Allen về, cô đưa cho anh bức thư.

«Nó đến hôm nay, dành cho anh, Allen.»

Anh ngay lập tức xé phong bì. Cô quan sát khuôn mặt anh khi anh đọc một cách háo hức, và hiểu rằng đó là một lá thư quan trọng. Bỗng nhiên, anh vò nó lại, ném vào thùng rác và đi về phòng ngủ.

«Em không thể đọc nó sao ? Josui hỏi.

- Em muốn thì cứ đọc», anh trả lời mà không quay lại. «Sẽ phải nói với bà ấy một ngày nào đó», anh nghĩ một cách cay đắng.

Josui lấy lá thư từ thùng rác và vuốt phẳng tờ giấy màu kem bằng tay. Với mực tím, viết đầy trang bằng những dòng chữ lớn không liền mạch, Cynthia viết :

Allen thân mến,

Em đã đến gặp mẹ anh như đã hứa. Em đã nói với bà về Josui yêu quý của chúng ta ; em miêu tả cô ấy mà không giấu cảm xúc và không để bà chen lời. Anh biết bà mà : bà bao trùm anh bằng một dòng hùng biện và thế là xong. Em đã nói, bà buộc phải nghe. Em nghĩ sẽ lay chuyển bà và đã lên kế hoạch cho bữa tiệc Giáng sinh của chúng ta. Bà để em nói xong mà không ngắt lời. Nhưng em nên đoán rằng bà giữ quân bài chót. Anh biết cái vẻ cứng rắn, sự khắc nghiệt như kim cương khi

bà chắc chắn mình đúng chứ ?

Allen, sao anh không nói với Em về luật đó ? Vì có một đạo luật : đó là quân bài của bà ! «Con yêu, bà nói, dù tôi có muốn nghe con, luật pháp vẫn không thay đổi...»

Em không muốn tin cho đến khi nói chuyện với cha anh. Có kỳ lạ không khi lớn lên mà không quan tâm đến luật pháp ? Nhưng luật đó có thật, Allen ! Anh không thể cười Josui ở bang của chúng ta. Theo cha cậu, không thể làm gì với luật này ; phải đợi người ta thay đổi nó. Dư luận tạo ra luật, dư luận phải thay đổi ! Nhưng không gì thay đổi ở thành phố của chúng ta, từ hai trăm năm nay...

Em luôn nghĩ về Josui. Anh là đàn ông và anh có quyền. Theo em, anh chỉ còn cách xây dựng lại cuộc sống ở nơi khác. Thật là một mớ hỗn độn trên thế giới này !

*Luôn bên anh,
Cynthia.*

Josui đọc từng chữ ; ý nghĩ thấm dần vào tâm trí cô và lan tỏa trong huyết quản như chất độc. Nước Mỹ lại một lần nữa đóng cửa biên giới với cô. Cô không kết

hôn với Allen. Luật pháp không cho phép. Cô sẽ không bao giờ có thể cưới anh. Lennie, ôi Lennie !...

Cô đặt lá thư vào ngăn kéo của chiếc bàn nhỏ. Trong bếp, cô tưới nước cho món thịt quay và canh chùng rau củ. Tại sao Allen không nói gì với cô ? Ôi, anh không đủ can đảm, cô đoán vậy. Anh cũng có một bí mật, một bí mật khủng khiếp ? Giờ đây mọi thứ trở nên rõ ràng ; cô hiểu lý do cho những nỗi buồn, sự thiếu kiên nhẫn, và cái kính của anh. Cô từng tự hỏi liệu tất cả người Mỹ có đều căng thẳng như vậy không. Buổi tối, anh không thể ngồi yên bên cô. Sự thiếu kiên nhẫn của anh luôn kết thúc bằng một cơn bão đam mê gần như dữ dội. Anh ngủ thiếp đi, kiệt sức ; rồi chu kỳ lại bắt đầu. Josui buồn bã vì tình yêu không mang lại bình yên cho cô. Nước mắt chảy dài trên má. Tình yêu của cô trở nên đầy lo âu. Họ sẽ ra sao ?

Anh bước ra khỏi phòng, đi dép, mặc bộ đồ ở nhà. Cô chạy đến ôm lấy anh.

«Ôi, Allen tội nghiệp, cô nức nở. Em rất xin lỗi ! Là lỗi của em, người đã cưới anh. Em khiến anh khổ sở, trong khi em chỉ mong anh hạnh phúc ! Em phải làm sao đây ?»

Anh ôm chặt lấy cô và trả lời đầy quyết tâm :

«Chúng ta sẽ sống ở một nơi khác, Pittysing.»

Ồi ! Biệt danh thân thương mà ngớ ngẩn ấy, anh đã lâu không dùng đến !

«Chúng ta sẽ xây một ngôi nhà mới, và quên đi ngôi nhà cũ ở Virginia.

- Nhưng tổ tiên đã xây nó cho anh !» cô thỏn thức.

Tổ tiên như những vị thần, làm sao có thể quên được thần linh ?

Anh vuốt ve lưng, vai cô bằng những cử chỉ gấp gáp, ngắt quãng.

«Không, họ xây nó cho chính họ. Chúng ta cũng có thể làm như vậy. Anh sẽ kiếm tiền và ngôi nhà của chúng ta sẽ còn lớn hơn nữa. Anh sẽ khiến tất cả họ phải xấu hổ !»

Josui cảm nhận được nhịp tim của Allen đập dưới má mình. Bị tổn thương bởi hận thù, bởi cơn giận, trái tim sục sôi ấy đập vì chính anh, chứ không phải vì cô. Nước mắt cô khô cạn ; cô bình tâm lại. Cô sẽ giữ bí mật của mình. Không thể xây dựng một thế giới bình yên và an toàn trên nền tảng của sự giận dữ. Cô sẽ suy nghĩ, sẽ quyết định cách hành xử. Đứa con sinh ra sẽ vì

phạm luật pháp. Dù vô tội, luật pháp vẫn biến nó thành một tội nhân nhỏ bé. Tất cả họ đều vô tội ; nhưng đứa trẻ phải gánh chịu hình phạt. Họ có thể chia tay, có thể quên nhau ; nhưng Lennie sẽ không có nơi nào để gói đầu. Ôi ! Cô phải suy nghĩ thấu đáo về tất cả những điều này !

«Đến đây», cô nói.

Cô thoát khỏi vòng tay của trái tim đang sục sôi cơn giận và lau khô mắt bằng chiếc tạp dề nhỏ. Dạo gần đây, cô luôn đeo một trong những chiếc tạp dề xinh xắn viền ren, trông như đồ trang trí hơn là đồ dùng.

«Em có một món thịt bò nướng ngon lắm, Allen. Mọi chuyện sẽ tốt hơn sau bữa trưa. Đến đây... đến đây.»

Cô đan ngón tay vào tay Allen và đưa anh đến bàn ăn, rồi bày những món ăn nóng hổi lên bàn. Josui thích nấu nướng và trình bày món ăn một cách tinh tế : điểm xuyết bằng trái cây hoặc rau củ, những nét chấm phá màu sắc, những chi tiết vui mắt. Allen không phải lúc nào cũng để ý đến nỗ lực của cô ; nhưng hôm nay, anh nhận ra và ôm vợ vào lòng.

«Josui, anh thề với em điều này sẽ không thay đổi gì giữa chúng ta.»

Josui nhẹ nhàng phản đối và đặt bàn tay dịu dàng lên miệng Allen.

«Đừng thề, làm ơn ! Chúng ta sẽ tiếp tục sống, thề thôi.»

Josui khiến Allen ngạc nhiên vì sự bình tĩnh của mình. Liệu cô có hiểu được ý nghĩa của bức thư đó không ? Không thể đoán được mức độ thiếu hiểu biết của cô về cuộc sống Mỹ, anh không bao giờ biết chính xác cô hiểu được bao nhiêu. Cô dường như biết tất cả, chấp nhận tất cả, cho đến ngày anh nhận ra một điểm quan trọng đã lọt khỏi tầm mắt cô. Với bản năng sống mạnh mẽ, có lẽ cô không coi trọng luật lệ này quá mức. Bỗng nhiên thư giãn, vui vẻ vì đã chia sẻ bí mật, anh quyết định chờ đợi (sống, như Josui nói), làm việc ; và cuộc sống có lẽ sẽ mang đến giải pháp. Anh ăn trưa ngon miệng ; cơn buồn ngủ ập đến sau bữa ăn.

«Bữa trưa tuyệt vời, Pittysing !» anh thì thầm.

Anh nằm vật ra ghế sofa và thiếp đi.

Josui không hỏi anh về ý định của mình và không bao giờ nhắc đến bức thư của Cynthia. Cô tiếp tục sống, bề ngoài bình thản, chăm chút làm hài lòng anh ; cô thậm chí không còn tỏ ra ngạc nhiên về bất cứ điều gì và luôn

bình yên. Allen cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm. Cô hiểu tình huống theo cách của người Nhật. Biết ơn anh, cô không đòi hỏi gì. Khi Giáng sinh đến gần, ông Kennedy viết thư cho con trai rằng ông sẽ rất vui nếu anh đến thăm một mình, dù chỉ một ngày.

Cha đoán vợ con theo đạo Phật nên không coi trọng ngày lễ này như chúng ta, ông Kennedy viết, như thể để biện minh. Nếu chỉ có một mình cha, cha sẽ đến thăm con. Nhưng chuyến đi của con sẽ là niềm an ủi lớn cho mẹ con ! Đây là lời cha yêu cầu, không phải mẹ.

Allen đưa lá thư cho Josui, cô đọc mà không thay đổi sắc mặt.

«Đương nhiên rồi, cô nói ngay. Đó là trách nhiệm của anh. Anh phải đi. Em sẽ ổn một mình. Có lẽ em sẽ nhờ nhà Sato mời em ăn tối. Em xin anh, Allen, hãy làm em vui : vâng lời cha anh.»

Anh vắng nhà nhiều ngày, nhưng Josui không đến nhà Sato. Không ai đến thăm cô. Một mình với Lennie, cô nói chuyện dài với con, giải thích tình hình. Cô quỳ xuống xin lỗi con như thể con đang đứng trước mặt cô, đã lớn, đã trưởng thành.

«Con hiểu không, Lennie của mẹ, đây không phải là điều mẹ mong muốn.»

Cô nói với con trong im lặng của trái tim, giao cảm trực tiếp với con, và lời nói của cô thấm vào bộ não đang hình thành.

«Con có quyền được sinh ra trong hai ngôi nhà tốt đẹp : nhà của ông ngoại và nhà của ông nội. Nhưng mẹ không thể giải thích tại sao cả hai đều không có chỗ cho con. Ở Nhật, ông ngoại Sakai của con đang giận mẹ. Con giận của ông sẽ lớn khi biết ở đây người ta không coi trọng đạo Phật. Mẹ sẽ không có gì để đáp lại vì ông đúng còn mẹ sai. Mẹ tưởng rằng việc sinh ra ở đất nước này cho mẹ quyền lợi ; nhưng có một đạo luật chống lại con và mẹ, Lennie. Mẹ không thể làm gì với luật này và cha con cũng vậy. Đó là lý do mẹ không thể nói với cha về con. Đừng hỏi mẹ lý do. Làm ơn, hãy tha thứ cho mẹ.»

Hầu như ngày nào cô cũng lặp lại những lời thì thầm này. Đạo luật, tảng đá lớn chắn giữa đường, trở ngại không thể vượt qua !... Ngay cả tình yêu cũng không thể vượt qua nó. Giờ cô hiểu rằng Allen yêu không chỉ vợ mình, mà còn tổ tiên, cha mẹ, ngôi nhà, nơi chôn rau cắt rốn của anh. Cô không thể trách anh vì những gán bó tự nhiên ấy. Nhưng chúng chia cách cô, kẻ vẫn

là người xa lạ với họ. Đáng lẽ anh phải yêu môi trường tự nhiên của mình, nơi Josui không thuộc về. Cô nhận ra anh không đủ mạnh mẽ để đoạn tuyệt với quá khứ, để chỉ gắn bó với cô và cùng cô xây dựng một thế giới mới. Cô có thể, nhưng anh thì không. Đừng trách anh, cô giải thích với Lennie.

Sự cô đơn không làm cô nặng lòng. Cô ăn uống đầy đủ vì Lennie cần lớn lên và phát triển. Cô sẽ làm gì khi Allen trở về ? Cô không thể che giấu mãi. Khi không tìm được câu trả lời, cô đơn giản tiếp tục sống.

Đêm Giao thừa, Allen vẫn chưa về. Cô nghe tiếng gõ cửa. Hơi lo lắng, cô bước ra mở cửa, nghĩ rằng có lẽ nhà Sato mang quà đến cho mình. Khi hé cửa, cô thấy... Kobori ! Cao lớn, khỏe mạnh, ăn mặc theo phong cách Tây phương, với mũ, găng tay, cây gậy, anh nở nụ cười rạng rỡ và đưa cho Josui một hộp hoa.

«Kobori ! cô reo lên, vừa vui vừa ngạc nhiên.

- Tôi đã nói sẽ đến New York vì công việc.

- Ôi ! Mời vào, mời vào !»

Cô mừng vì mình đang mặc kimono chứ không phải váy. Vì một lý do mơ hồ, cô đã mặc chiếc kimono này từ khi Allen rời đi. Cô vừa chải tóc sau giấc ngủ trưa

Đóa Hoa Bí Ẩn 327

dài. Cô chợt nhớ mình không có gì để mời Kobori, ngay cả một viên kẹo !

Anh cởi áo khoác, bỏ mũ, gậy và găng tay.

«Cô đang một mình à ? anh hỏi.

- Allen về nhà cha mẹ vài ngày, cô trả lời không chút ngại ngùng.

- Còn cô ?

- Ô, tôi khỏe, rất khỏe.

- Vâng, nhưng cô không đi cùng anh ấy về nhà cha mẹ sao ?

- Chưa.

- À !

Anh ngồi xuống, còn cô nửa nằm trên chiếc đi-văng nhỏ.

«Đây rồi ! anh thì thầm, nhìn cô với vẻ tử tế. Nói thật với tôi đi, Josui. Chúng ta là bạn cũ mà.»

- Tôi sẽ cắm hoa vào bình trước đã.»

Cô mở hộp giấy và phát hiện những bông huệ Trung Quốc tỏa hương thơm ngát. Vào mùa này, ở Kyoto, người ta bán khắp nơi những củ huệ đã nhú những mầm non trắng ngần, đầu điểm màu ngọc lục.

«Tôi đã sợ anh mang hoa hồng đỏ đến», cô thú nhận.
Anh lắc đầu.

«Tôi lại ngốc đến thế sao ?»

Rồi anh thấy điều mà Allen đã không nhận ra. Anh đoán được sự tồn tại của đứa bé.

«Đây rồi, anh lại thì thào. Vậy là cô không ở đây một mình ; có một đứa bé, người thứ ba nữa.»

Cô cúi đầu xuống những bông hoa đang được cắm vào bình.

«Allen không biết.»

Kobori ngạc nhiên, mở to mắt ; đôi môi đầy đặn của anh chúm lại.

«Sao một người chồng lại có thể không biết ? Anh ta không muốn có con sao ?»

Cô ngồi xuống cạnh bàn và hít thở hương thơm của hoa. Rồi cô giải thích tình hình với anh bằng vài lời ngắn gọn, thẳng thắn và không khoan nhượng. Cô nhận ra mình có thể nói ra tất cả mà không khóc. Anh hiểu và không ngắt lời. Thỉnh thoảng, khuôn mặt rộng và điềm tĩnh của anh co giật. Khi Josui im lặng, anh thở dài và ngả người vào lưng ghế.

«Cô không nên nói sự thật với chồng mình sao ? Đứa bé có thể thay đổi tình hình.

- Ô, không, cô nhanh chóng đính chính, anh không hiểu đâu ! Một đứa trẻ không quan trọng ở đây. Sự ra đời của nó không tạo ra thay đổi sâu sắc như ở quê nhà chúng ta. Ở đây, các thể hệ không gắn kết theo cách giống nhau.

- Nhưng mà...

- Không !» cô kêu lên, kiên quyết và không lay chuyển.

Cô đã quyết định. Allen sẽ không bao giờ biết đến sự tồn tại của Lennie.

«Josui, cô định làm gì ?» Koberi hỏi nhẹ nhàng.

Anh sửng sốt, bàng hoàng trước những gì mình vừa khám phá.

Anh đã yêu Josui theo cách bình lặng của mình và đau khổ khi mất cô, nhưng không hề oán giận và không kéo dài. Nỗi đau đã biến thành sự chán ghét hôn nhân. Cảm giác này rồi cũng qua đi, và anh hy vọng sau khi thấy Josui hạnh phúc, anh có thể quyết định kết hôn một cách hợp lý với một người phụ nữ do bố mẹ chọn, để cho họ có cháu và lập gia đình. Một người đàn ông phải có con cái.

Tình trạng của Josui đảo lộn tất cả kế hoạch của anh. Koberi, điều kỳ lạ, gần như tỏ ra bối rối.

«Tôi không biết mình muốn làm gì, Josui thì thầm, cúi đầu xuống những bông hoa. Tôi chỉ biết điều mình không muốn làm.»

Koberi thở dài :

«Cô nên trở về nhà cha cô. Đứa bé sẽ sinh ra ở Nhật. Các trại trẻ mồ côi nhận những đứa trẻ như thế, cô biết đấy. Người Mỹ đã để lại rất nhiều đứa sau lưng. Đứa của cô sẽ chỉ làm tăng thêm số lượng đó.

- Không.

- Giải pháp đó cũng không làm cô hài lòng ?»

Sự im lặng bao trùm họ với sức nặng của việc sinh nở không thể tránh khỏi. Josui đoán được cuộc đấu tranh trong tâm hồn và trái tim Kobori.

«Còn cô, Josui thân mến ? anh hỏi khế. Cô có còn yêu người Mỹ đó không ?»

Cô ngẩng đầu lên đột ngột. Kobori đã đặt ra câu hỏi mà cô thường tự hỏi chính mình. Vâng, cô yêu Allen, nhưng là một tình yêu đã chết. Cô sẽ luôn yêu anh, nhưng không có hy vọng. Họ đáng lẽ không nên gặp nhau. Sinh ra ở những thế giới khác nhau, họ đáng lẽ phải sống và chết cách biệt. Allen không phải là bạn đồng hành của cô, cũng như cô không phải của anh. Họ đã không tuân theo luật lệ vĩnh hằng của thần linh, những người không định sẵn họ kết hợp với nhau. Josui không cảm thấy chút nào muốn nổi loạn, và hầu như không có tuyệt vọng. Một nỗi buồn thấm sâu khiến cô gục xuống.

«Yêu anh ấy chẳng ích gì cho tôi», cô nói đơn giản.

Chìm đắm trong suy nghĩ, họ để sự im lặng kéo dài. Cuối cùng, Kobori lên tiếng, ngập ngừng nhưng rất tế nhị.

«Tôi muốn nói với cô điều này... Tôi không biết chọn từ ngữ nào. Xin lỗi nếu cô nghĩ tôi nên im lặng thì hơn.

- Xin anh cứ nói.»

Josui khuyến khích mà không quay đầu lại.

Anh liếm môi.

«Nếu cô quyết định trở về Nhật một mình, tôi sẽ đợi cô.»

Hương hoa huệ bỗng trở nên quá nồng với Josui. Cô đẩy lọ hoa ra xa. Cô hiểu ngay ý nghĩa trong lời Kobori: anh muốn cưới cô nếu cô không giữ đứa bé.

«Tôi có con», cô nói.

Anh không ngược nhìn cô, mà giữ ánh mắt hướng về đôi bàn tay to lớn đang siết chặt trên đầu gối.

«Tôi muốn nhận đứa bé, thực sự muốn. Nếu tôi chỉ có một mình, nếu không phải nghĩ đến cha mẹ, tổ tiên, tôi sẽ nhận nó. Ít nhất, tôi nghĩ vậy.»

Chân thành, xúc động, anh muốn tỏ ra hào hiệp. Cô hiểu, nhưng nỗi buồn của cô không vì thế mà vơi đi.

«Cảm ơn anh, cô nói. Một ngày nào đó, tôi có thể nhớ lại lời anh. Tôi không biết nữa.»

Cô đứng lên quyết đoán. Một lời nữa sẽ khiến nỗi tuyệt vọng trong tim trào ra ; cô không thể chịu đựng thêm.

«Tôi sẽ pha trà cho anh, cô đề nghị với vẻ vui vẻ gương gạo, đi về phía nhà bếp. Ít nhất tôi cũng có trà ở nhà. Tôi lười đến mức không ra ngoài mua bánh quy.

Anh nhìn cô chuẩn bị trà mà chẳng nghĩ đến việc giúp đỡ. Anh đã quen được hầu hạ ; Josui thấy thái độ đó hoàn toàn bình thường. Cô mang đến ấm trà sơn mài cùng hai chén trà xanh, một chút xa xỉ mà cô thường tự cho phép mình, bởi trà Nhật giàu vitamin. Khi đã rót trà cho Kobori, cô mới uống, chiếc chén sơn mài đen và vàng lọt thỏm trong lòng bàn tay.

«Xin hãy kể cho tôi nghe về bố mẹ tôi, cô yêu cầu. Họ không trả lời hai bức thư tôi gửi.

- Tôi biết. Tôi đã đến gặp cha cô trước khi đi và thấy ông vẫn rất giận. Ông cho rằng cô không nên cãi lời ông.»

Cô đặt chén trà xuống.

«Xin hãy, cô nói một cách can đảm, nói với ông rằng ông đã đúng.»

Kinh ngạc, anh thốt lên :

«Josui, cô vốn kiêu hãnh lắm mà !

- Tôi không còn như vậy nữa, cô thừa nhận một cách khiêm nhường. Tôi không thể làm gì trước luật pháp Mỹ. Nó phản ánh một tình cảm đã ăn sâu vào lòng người. Tôi có thể làm gì được ? Hay đi đâu để đưa bé chào đời ? Nó không có nơi nào để gôi đầu.»

Vừa dứt lời, cô bỗng mất hết bình tĩnh và gục xuống. Sự tĩnh lặng chết chóc của những ngày qua bong ra khỏi trái tim cô như một lớp vỏ, và cô bật khóc nức nở, mặt chôn trong hai tay, thân thể run rẩy.

Kobori vô cùng xúc động. Anh đặt chén trà xuống và đứng dậy. Anh vò tay, nhưng không một giây nào nghĩ đến việc chạm vào cô.

«Thôi nào, điều đó rất không tốt cho cô, Josui. Làm ơn đi, Josui, thật nguy hiểm đấy.»

Anh thì thầm những lời lộn xộn và thở dài. Bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ, Josui lấy lại bình tĩnh. Cô lau nước mắt bằng tay áo kimono và, khiến Kobori nhẹ

nhôm, cô nói bằng giọng bình thường :

«Anh sẽ ở lại Mỹ chứ ?

- Vài tháng nữa. Dù sao cũng đến khi cô đưa ra quyết định. Tôi mong cô sẽ thông báo cho tôi. Làm ơn nhé. Đây là địa chỉ của tôi. Tôi chỉ vắng nhà trong những chuyến công tác ngắn đến các thành phố lân cận và sẽ luôn để lại địa chỉ để cô biết tìm tôi ở đâu.»

Josui nhận tấm danh thiếp Kobori đưa và đặt nó lên bàn, dưới một chiếc hộp rỗng.

«Nếu anh không nhận được gì từ tôi, cô nói, nghĩa là không có gì để viết.

- Ôi, không, Kobori kiên quyết, cô phải nói cho tôi biết tất cả.»

Thấy anh quyết tâm muốn nhận lời hứa, cô đành nhượng bộ.

«Được rồi, Kobori. Tôi sẽ viết thư cho anh về quyết định của mình. Có lẽ không phải sớm đâu.

- Tôi chỉ cần lời hứa của cô.»

Anh đứng dậy và thu dọn đồ đạc. Họ cúi chào nhau rất thấp trước cửa. Josui đợi thang máy cùng anh, và họ lại chào nhau vài lần dưới ánh mắt tò mò của người phục vụ. Cô trở về phòng và khóa cửa. Quyết định với cô lúc này thật rõ ràng, là lựa chọn duy nhất vì lợi ích của Lennie. Không có chỗ cho cậu bé trong thế giới này.

Đỏ mặt vì ngại ngùng, Josui nói :

«Allen, em sẽ không viết thư khi anh ở nhà.

- Tại sao không ?

- Em cảm thấy như thế là không vâng lời mẹ anh. Giống như em lén vào ngôi nhà mà bà đã đóng cửa với em vậy.»

Anh phản đối :

«Josui, thật vô lý. Em không giận vì anh đi chứ ?»

- Ôi, không, Allen. Chỉ là em sẽ không viết thư, để tỏ lễ phép với mẹ anh. Em muốn nghe lời bà.»

Allen không mong đợi thư từ Josui. Khi bước vào đại sảnh rộng lớn tràn ngập tiếng chào đón, anh lại tìm thấy niềm vui rộn ràng của tuổi thơ, cảm giác nhẹ nhõm khi trở về nhà, và sự chắc chắn rằng mọi thứ ở đây đều tốt

đẹp. Anh nhớ lại cảm giác thư thái hạnh phúc mỗi khi từ trường quân sự về nhà nghỉ lễ Giáng sinh. Nơi đây, anh tìm thấy sự bình yên, tự tin và tất cả những gì mình yêu thích.

Chuyến trở về này giống hệt những lần trước đến nỗi khi nhìn thấy mẹ, bước về phía mình với dáng đi nhanh nhẹn và duyên dáng, trái tim anh trào dâng tình yêu dành cho bà. Bà giang tay về phía anh ; tấm vải mỏng màu xám bạc của chiếc váy bay lượn quanh cánh tay và xòe ra dưới chân.

«Con trai bé bỏng, con trai yêu quý của mẹ !»

Anh cảm nhận vòng tay mẹ ôm lấy mình và hít hà hương thơm dịu nhẹ quen thuộc.

«Ồ, mẹ !...»

Giọng nói trầm ấm của người đàn ông không lộ chút run rẩy của tâm hồn cậu bé ngày nào.

«Chào mừng con về nhà !

- Mẹ biết con về à ? Con tưởng sẽ là bất ngờ đấy.»

Bà giữ anh ở khoảng cách vừa phải, cười vang. Khuôn mặt xinh đẹp, trẻ trung dưới mái tóc bạc, rạng rỡ với nụ cười đầy chiến thắng.

«Cha con không thể giấu mẹ điều gì ! Hơn nữa, mẹ đã biết. Giáng sinh mà !... Ôi, con yêu !»

Tám màn xám lại bao phủ anh như một mạng nhện mềm mại. Những ngón tay mảnh mai nhưng mạnh mẽ đan vào tay anh.

«Đến đây, lại gần lửa đi. Chúng ta chưa trang trí xong cây thông. Cha mẹ đợi con để gắn ngôi sao lên đỉnh, vì đó là nhiệm vụ của con. Những năm con vắng nhà, chúng ta không treo ngôi sao. Cynthia đến uống trà đây.»

Bà nhắc đến Cynthia một cách thoải mái, không vì lý do rõ ràng.

«Cynthia, con trai đây ! Tôi đã bảo với con là anh ấy sẽ về mà. Tôi biết mà.»

Cynthia mặc bộ vest đen, áo len đỏ và cài những quả holly trên tóc.

Dù xa nhau bao lâu, Allen và Cynthia vẫn gặp lại nhau như thể mới chia tay ngày hôm qua.

«Ngồi đi, Cynthia nói. Em sẽ pha trà. Mẹ anh đang lười biếng đấy.

- Vì mẹ quá vui !» bà Kennedy kêu lên.

Họ nghe tiếng cửa thư viện nặng nề kéo kẹt và tiếng dép da của ông Kennedy bước vào.

«Ai nói đến trà vậy ? ông hỏi khi bước vào. Nước lã!... Bảo Harry pha cho tôi ly Martini. Allen, con uống cùng cha. Để trà cho các quý cô.

- Vâng, cha.»

Họ bắt tay nhau ngắn gọn và mạnh mẽ.

Harry nhanh chóng tuân lệnh : những ly cocktail của ông phải được chuẩn bị sẵn. Ông chào cậu chủ trẻ bằng giọng nhỏ.

«Chào cậu Allen, thật vui khi thấy cậu về nhà. Giáng sinh vui vẻ, cậu chủ.»

Vậy là, khi sự hoàn hảo như thế vẫn tồn tại trong thị trấn nhỏ Virginia này, Allen thề sẽ bảo vệ sự hoàn hảo đó trong một thế giới đầy khiếm khuyết. Sự hoàn hảo là thứ hiếm có, quý giá ; đó là hòn đảo bình yên giữa biển cả cuồng nộ, là điểm tựa an toàn giữa vòng xoáy thảm họa ; nó phải được gìn giữ bằng mọi giá. Đột nhiên, anh nhạy cảm hơn với vẻ đẹp xung quanh : những đóa hồng vàng mẹ anh trồng trong nhà kính - hoa hồng trong một thế giới cũng tạo ra bom nguyên tử - những tấm rèm xanh nhạt viền quanh cửa sổ, nơi ánh nắng mùa đông

cuối cùng chiếu rọi ; những khúc củi lách tách trên giá đồng đánh bóng ; những ghế bành và sofa bọc satin ; sàn nhà đánh bóng và thảm dày ; hàng loạt căn phòng, tất cả đều đẹp đẽ, được chăm sóc kỹ lưỡng (dường như không cần nỗ lực hay chi phí... nhưng Allen biết rõ giá trị của chúng). Vâng, anh có quyền thừa hưởng tất cả ! Trừ khi anh tự nguyện từ bỏ... Thật là điên rồ !

Cynthia ngồi cạnh chiếc bàn nhỏ bằng gỗ hồng mộc, nơi đặt bộ ấm trà bằng bạc - một báu vật gia đình, sẽ thuộc về anh như mọi thứ khác. Cynthia sẽ giữ được nét duyên dáng ngay cả khi về già, vì cô ấy xinh đẹp và hoàn toàn phù hợp với khung cảnh này. Luật pháp tồn tại, thứ luật nghiêm khắc và bảo vệ ; anh sẽ tìm sự che chở sau luật pháp nếu cần.

Những ngày trôi qua trong những nghi thức trang trọng và thiêng liêng. Allen đặt ngôi sao lên đỉnh cây thông và sống lại những thói quen thời thơ ấu. Anh và bố mẹ treo những chiếc tất lên lò sưởi đá cẩm thạch trắng, mua từ Pháp bởi cụ cố của Allen. Và việc khám phá những món quà kỳ lạ - một chú khỉ nhồi bông, một chú gấu Bern nhỏ - khiến mọi người cười vang. Nhưng dưới đáy tất, Allen tìm thấy viên ngọc trai đen được gắn trên chiếc cài cravate của ông nội. Thật là một báu vật !

Trước ánh mắt trách móc của Allen, mẹ anh mỉm cười :

«Con sẽ có nó sau này, vậy tại sao không phải bây giờ? Mẹ đã nói với cha rằng mẹ muốn trao cho con ngay bây giờ tất cả những gì sẽ thuộc về con. Chúng ta sẽ nói chuyện này vào một ngày khác.»

«Một ngày khác» luôn là ngày mai, rồi lại ngày mai; cuối cùng, họ phải đợi người luật sư trở về từ kỳ nghỉ ở Miami. Dù sao, đêm Giao thừa cũng quan trọng như đêm Giáng sinh, theo bà Kennedy, vì một buổi tiếp tân tại nhà Cynthia.

Allen khiêu vũ với cô gái trẻ : Cynthia bắt đầu cuộc trò chuyện.

«Chúng tôi đã sắp xếp để không nói chuyện gì cả.

- Còn anh, anh đã sắp xếp để thậm chí không nghĩ gì.

- Vẫn chưa có dự định gì sao ?

- Không.

- Và tất cả những chuyện này trong khi mẹ anh đang giăng lưới !

- À, bà ấy đang giăng lưới ư ?

- Đương nhiên ! Khi một người phụ nữ yêu một người đàn ông, dù là con trai - mẹ cậu yêu anh vì anh là con trai bà ấy, tất nhiên, nhưng bà ấy chưa từng yêu ai nhiều như anh - bà ấy giữ chặt anh trong lưới của mình.

- Còn em, em cũng chơi trò này sao ?

- Em cố gắng không làm vậy», cô ấy đáp lại với giọng hơi gắt.

Trong đôi mắt xanh của cô gái, anh như đọc được một sự thù địch kỳ lạ. Cô nhìn anh không chút sợ hãi hay ngại ngùng, nhưng cũng không có sự dịu dàng.

Trong khi họ nhảy, với sự thoải mái đến từ thói quen lâu năm, nỗi hối hận len lỏi vào lòng anh. Lẽ ra anh nên quay lại New York, không cần chờ đợi khoản thừa kế này. Tuy nhiên, một sự tham lam thầm kín thúc đẩy anh: giàu hơn, anh sẽ mạnh mẽ hơn ; anh có thể ép buộc việc hợp pháp hóa hôn nhân, có thể xây một ngôi nhà khác ở nơi khác, thay đổi những ràng buộc, tự cấy mình vào một thế giới do chính anh tạo ra. Như vậy, anh cố gắng biện minh cho sự chậm trễ của mình. Ngay tối hôm đó, anh viết thư cho Josui. Anh chân thành hối hận vì sự xáo trộn anh cảm thấy khi ôm Cynthia trong vòng tay, một sự cảm dỗ được kích thích bởi sự dè dặt khác thường của cô gái, sự xa cách của cô với người đàn ông

đã kết hôn mà anh đã trở thành.

Josui không trả lời ; nhưng Allen không mong đợi câu trả lời. Chỉ vài ngày nữa, anh sẽ ở bên cô. Ngày đầu năm trôi qua trong một loạt những cuộc viếng thăm vội vã. Không ai hỏi Allen về Josui, về cuộc sống của cô ở New York. Anh nhận thấy khắp nơi cùng một sự đón tiếp nồng nhiệt, cùng những lời reo vui : «Ồi ! Allen, anh bạn cũ của tôi ! Đã lâu lắm rồi chúng ta không gặp!», cùng những tiếng la hét của phụ nữ, những tiếng chuông bạc lạnh lót vô giá trị, vì chúng vang lên như thể với bất kỳ ai, nhưng lại quý giá vì sự chân thành của chúng.

Lối sống này, anh biết rõ, anh yêu thích nó ; ngay cả tình yêu cũng không thể đẩy anh khỏi nó. Nhưng anh có thể quyết định gì ?

Ngày hôm sau, vẫn không có tin tức gì từ Josui. Anh thậm chí không gọi điện cho cô. Dù điều đó thật dễ dàng, nhưng theo cô, đó cũng là bất tuân. Đêm đó, trên chiếc giường trẻ con của mình, Allen tuyệt vọng tìm kiếm một giải pháp. Giờ đây, việc van nài mẹ hay thúc giục cha đều vô ích ! Mẹ anh có luật pháp đứng về phía bà, khắc nghiệt, nằm ngoài tầm với. Luật pháp là một cái có tốt, bà Kennedy có thể che giấu sau đó sự không thiện chí của mình. Anh tưởng tượng ra biểu cảm của

bà, đôi mắt to mở tròn ; anh thậm chí nghe thấy giọng nói của bà : «Nhưng Allen, con yêu, không phải mẹ đã bỏ phiếu cho luật này !» Nhưng những người khác, những người giống bà, đã bỏ phiếu cho nó !

Anh chọn nơi trú ẩn duy nhất có thể : không nghĩ gì cả. Anh thư giãn trong ánh sáng ấm áp và vẻ đẹp của ngôi nhà vững chãi và cũ kỹ.

Khi người luật sư trở về từ Miami, Allen được triệu tập vào thư viện, và quyết định của mẹ anh được tiết lộ. Bà ngồi ở cuối chiếc bàn gỗ gụ, trong tư thế căng thẳng. Ánh nắng mùa đông lọt vào phòng qua những tấm rèm màu vàng.

Người luật sư, một người đàn ông nhỏ bé với khuôn mặt đầy đặn, chiếc mũi đỏ lên vì nắng Florida, nói như đang nhai rom :

«Allen, mẹ cậu đã rất hào phóng. Bà ấy đứng tên ngôi nhà cho cậu. Từ giờ, cậu là chủ nhân.»

Choáng váng, anh lắp bắp :

«Nhưng, cha, con tưởng ngôi nhà thuộc về cha ?»

Ngồi gần cửa sổ, một bóng người xám trong căn phòng ngập tràn ánh sáng, ông Kennedy trả lời bằng giọng ngắn gọn :

«Cha đã tặng ngôi nhà này cho mẹ con khi chúng ta kết hôn. Dĩ nhiên, cả hai chúng ta đều nghĩ rằng nó sẽ thuộc về con trai cả, như nó đã đến với cha từ ông nội. Cha cho rằng một người phụ nữ nên sở hữu một ngôi nhà, đó là sự đảm bảo cho cô ấy trước cuộc sống.

- Con yêu, con sẽ để cho mẹ một góc chứ ? Bà Kennedy nói. Mẹ tin tưởng vào con.

- Cha không tán thành biện pháp này, ông Kennedy tuyên bố.

- Và con phản đối, Allen kêu lên.

- Ôi, mẹ xin con ! Mẹ anh van nài. Hãy chấp nhận đi, mẹ yêu cầu con.

- Ý tưởng này chẳng làm con hài lòng chút nào», Allen phản đối.

Nhưng nó làm anh hài lòng một cách khủng khiếp.

Anh liếc nhìn căn phòng rộng lớn này, giờ đây thuộc về anh. Anh dĩ nhiên có thể nghi ngờ mẹ mình vẫn đang giăng lưới, nhưng dù sao luật pháp vẫn hiện diện và

bảo vệ bằng quyền lực tối cao những hành động của bà Kennedy.

«Con không thể sống ở đây, anh đột ngột tuyên bố.

- Một ngày nào đó, có lẽ con sẽ có thể», mẹ anh vui vẻ nói.

Như vậy, bất chấp sự miễn cưỡng của cha và con trai, mọi việc lại một lần nữa diễn ra theo ý muốn của người mẹ. Khi mọi chuyện kết thúc, Allen bị ám ảnh bởi một cảm giác kỳ lạ và đáng ghét : niềm vui sở hữu. Anh cố gắng kiềm chế nó bằng cách tự nhủ rằng ngôi nhà cuối cùng cũng sẽ thuộc về anh. Thời hạn chỉ được đẩy lên sớm hơn. Ngôi nhà này đã thuộc về anh, ngay cả khi anh xây một ngôi nhà khác ở nơi khác, và anh sẽ phải lựa chọn.

Buổi chiều, anh lên đường đến New York. Anh đến trước ngôi nhà bằng taxi, khi trời đã tối. Người thang máy, một nhân viên mới, không nói chuyện với anh. Anh bấm chuông, nghĩ rằng Josui sẽ mở cửa ngay lập tức ; và nỗi hồi hận khiến tim anh đập nhanh. Anh có rất nhiều điều để xin tha thứ.

Cánh cửa vẫn đóng im ỉm. Anh bấm chuông lần nữa ; có lẽ Josui đang ngủ. Như một chú mèo con, cô có

khả năng ngủ bất cứ lúc nào, cuộn tròn trên đi văng, hoặc nằm dài trên sàn với những chiếc gối. Cánh cửa vẫn không mở. Cuối cùng, anh lục túi và tìm thấy chìa khóa. Không có ánh đèn trong căn hộ. Không khí có mùi ngọt ngào và hệ thống sưởi. Một sự im lặng tuyệt đối bao trùm các phòng.

«Josui !» anh gọi.

Không có trả lời. Anh bật đèn và lao vào phòng ngủ. Cô không ở đó. Chỉ một cái nhìn, anh thấy chiếc giường được dọn gọn gàng, sàn nhà được quét sạch sẽ. Anh mở tủ quần áo rộng hai cánh : chỉ còn lại quần áo của anh. Josui đã bỏ đi...

Sự thật này khiến anh choáng váng. Bỏ đi ! Làm sao anh có thể tìm lại cô ?... Anh biết rõ khả năng tuyệt vọng ẩn chứa trong trái tim người phụ nữ Nhật Bản này! Cô đã đạt đến điểm cực hạn, trong khi chỉ cho Allen thấy những vẻ ngoài dễ chịu, sự ân cần dịu dàng của cô. Cô đã đoán ra điều gì ? Cô hiểu được bao nhiêu? Anh sẽ không bao giờ biết. Anh ngồi thụp xuống mép giường, đột nhiên kiệt sức vì đau khổ và hối hận. Rồi anh che mặt bằng tay và tự nguyện rửa mình từ tận đáy lòng ; không phải vì Josui đã bỏ đi, mà vì, bất chấp sự xấu hổ, hối tiếc và bàng hoàng, anh vẫn vui mừng khi cô đã ra đi.

PHẦN THỨ TƯ

Trong những tháng cuối trước khi Lennie chào đời, Josui buộc mình phải đi bộ hàng giờ mỗi ngày. Một mình, cô bước đều đặn, nhận ra một số con phố quen thuộc và ngạc nhiên khi thấy Los Angeles vẫn còn lưu giữ nhiều kỷ niệm đến vậy. Khung cảnh thân thuộc không gọi lại tuổi thơ của cô nhiều bằng nỗi đau buộc phải rời đi, cùng cơn thịnh nộ khủng khiếp của cha khi ông bị buộc phải rời thành phố. Josui đến thăm ngôi nhà cũ, nơi vẫn sống động trong ký ức cô. Cô thấy nó đang được một gia đình người da đen sạch sẽ và yên tĩnh thuê lại. Josui không vào, nhưng cô nhìn thấy những đứa trẻ trong sân nhỏ, nơi cô từng chơi cùng Kensan. Chiếc xích đu cũ do cha họ lắp đặt bằng những sợi cáp kim loại chắc chắn vẫn còn đó. Những đứa trẻ da đen đang tranh nhau chơi, tiếng cười vui vẻ vang lên.

Một ngày nọ, Josui chuẩn bị cho một nhiệm vụ không thể trốn tránh. Cô dậy sớm, ăn mặc chỉnh chu và mặc bộ đồng phục hải quân mới màu xanh đậm, chiếc áo khoác rộng che đi vòng eo đã đầy đặn của cô. Số tiền cha cô gửi trong ngân hàng ở San Francisco đủ để cô mặc đẹp, trả tiền phòng và bữa ăn tại một nhà trọ nhỏ do một người phụ nữ Mexico hầu như không biết tiếng

Anh quản lý. Với mọi thứ khác, cô phải dựa vào lòng từ thiện. Liệu lòng từ thiện có thể bù đắp cho sự thiếu thốn tình yêu ? Liệu nó có thể cho phép điều mà pháp luật cấm đoán ? Cô đã hỏi một người lạ địa chỉ của tổ chức «Bảo vệ Trẻ em». Đó là nơi cô tìm đến, một ngôi nhà nằm trong khu phố nghèo. Cửa mở ; Josui bước vào và ngồi trong phòng chờ, nơi đã có hai cô gái trẻ khác. Một người chưa đầy mười bốn tuổi : mặt tái mét, mắt thâm quầng, môi trắng bệch, cơ thể biến dạng vì thai kỳ đã lớn... Không có nét duyên dáng hay xinh đẹp, cô ấy chẳng có gì hấp dẫn ngoài sự nữ tính đơn thuần mà có lẽ đã đổi lấy một buổi tối đi xem phim, hay thậm chí, ai biết được, là một cây kem vani. Quần áo rách nát của cô ấy trông thảm hại. Một mảnh ren bản và sờn thò ra từ chiếc váy bằng vải rayon.

Cô gái kia đang khóc : tóc nhuộm phai màu, son môi nhòe vì nước mắt. Đôi tất nylon rẻ tiền lủng phồng trên đôi chân gầy guộc. Gầy gò và bị những cơn ho khan làm run rẩy, cô ấy đeo đầy trang sức giả nhưng không có chiếc nhẫn cưới nào.

Josui ngồi xuống, khoanh tay lịch sự và chờ đợi. Cô gái trẻ hơn được gọi vào văn phòng và trở ra với vẻ mặt đỡ lo lắng hơn. Cô gái tóc vàng bước vào và Josui nghe thấy tiếng khóc nức nở của cô ấy. Rất lâu sau, cô

ấy bước ra, kéo tấm voan che khuôn mặt sưng húp rồi bỏ đi. Người thư ký liếc nhìn Josui với ánh mắt ngập ngừng : «Xin cho biết tên của cô ?»

- Cô Sakai.

- Mời vào.»

Josui nghe theo. Cô đứng trước một người phụ nữ trung niên với khuôn mặt hiền hậu, ngồi sau chiếc bàn làm việc đơn sơ.

«Cô Sakai ?

- Vâng, thưa bà.

- Tôi có thể giúp gì cho cô ?

- Tôi nghe nói rằng quý vị chăm sóc trẻ em... Josui bắt đầu, không biết diễn đạt thế nào.

- Cô đang mang thai ?

- Vâng, nhưng chưa phải lúc sinh. Nhưng tôi cần chuẩn bị trước.

- Cô không có gia đình sao ?

- Không.»

Người phụ nữ ghi chép.

«Cô có muốn giữ đứa bé không ?

- Không, tôi một mình, tôi không thể giữ nó.»

Cô đã luyện tập câu nói này và đã thốt ra gần như không chút khó khăn.

Ôi ! Lennie, Lennie, đứa con mà cô âm thầm ôm ấp trong lòng !... Nó ngoan ngoãn biết bao ! Như thể nó đang lắng nghe cô vậy.

«Tôi là cô Bray, người phụ nữ nói nhẹ nhàng. Cô có thể kể cho tôi nghe một chút về mình không ?

- Tôi một mình. Tôi không có gì để kể.

- Cô có thể cho tôi biết tên của người cha không ? Tôi chỉ muốn giúp cô thôi.

- Anh ấy là người Mỹ da trắng, còn tôi là người Mỹ gốc Nhật.

- Tôi hiểu rồi», cô Bray nói với giọng dè dặt.

Cô dành thời gian quan sát cô gái trẻ xinh đẹp này, người tỏ ra kín đáo đến mức lạnh lùng. Hoàn cảnh của cô thật đáng buồn, vì không ai muốn nhận một đứa

trẻ lai. Than ôi ! Trường hợp này xảy ra quá thường xuyên, với những cuộc chiến đưa đàn ông đến đủ mọi nơi xa lạ ! Hai ngày trước, cô buộc phải nhận một đứa bé hai tháng tuổi gốc Hàn. Ai muốn nhận một đứa bé Hàn Quốc chứ? Ngay cả những bà vú cũng từ chối. Bà Kisch, một trong những bà vú tốt nhất của họ, phàn nàn rằng đứa bé Hàn Quốc với đôi mắt kỳ lạ khiến bà ớn lạnh. Cô Bray đã gửi nó vào một trại trẻ mồ côi da đen ; nhưng lương tâm cô không yên, vì một người Hàn không phải là người da đen, xét cho cùng.

«Người cha có chịu trách nhiệm không ?

- Tôi không muốn anh ấy biết.»

Cô Bray phản đối :

«Ôi, cô bé, điều đó không tốt đâu ! Đàn ông không được phép không biết chuyện này. Họ đã dễ dàng thoát tội quá rồi ; điều đó không công bằng. Làm ơn đi ! Tôi có thể nói chuyện với anh ấy nếu cô muốn.

- Không, cảm ơn bà.»

Giọng của Josui dứt khoát.

Cô Bray mất kiên nhẫn. Cô chưa từng có người yêu và không hiểu tại sao phụ nữ lại tha thứ cho đàn ông về hậu quả hành động của họ. Cô cầm lại cây bút chì được gọt sắc và chỉnh lại cặp kính trên chiếc mũi gầy.

«Vậy thì, cô...

- Sakai.

- À, vâng. Những cái tên nước ngoài thật khó nhớ ! Cô Sakai, việc tìm chỗ cho con của cô sẽ rất khó khăn. Việc nhận nuôi gần như không thể, vì không ai muốn nhận một đứa trẻ lai. Tôi đã thử rồi, nhưng không thành công. Không ai muốn đứa bé, dù là từ phía nào.

- Tôi biết, Josui thừa nhận với giọng nghẹn ngào.

- Chắc chắn cô có người thân, nào !

- Không.»

Giọng Josui ngày càng yếu đi.

«Nói cách khác, gia đình cô không muốn nhận nó phải không ?»

Không thể trả lời, Josui dồn hết sức để kìm nén những tiếng nấc trong cổ họng đang thắt lại.

Cô Bray thở dài.

«Thôi được, chúng ta sẽ xem. Có lẽ nó sẽ không trông quá kỳ lạ, vì nó có một nửa là da trắng. Tôi có thể sẽ tìm được một bà vú cho nó.

- Một bà vú ?

- Vâng, một người sẽ nhận nuôi nó với một khoản phí. Cô có thể đóng góp không ?

- Vâng, tôi nghĩ vậy.»

Josui choáng váng vì cú sốc này. Cô chưa từng nghĩ về số phận của Lennie ; cô tưởng tượng một trại trẻ mồ côi nơi những đứa trẻ chơi đùa trên cỏ dưới những tán cây lớn. Cô đã nhìn thấy một nơi như vậy ở ngoại ô Los Angeles. Những đứa trẻ trông có vẻ hạnh phúc, nhưng cô chưa từng nhìn chúng gần.

«Đó sẽ là một sự giúp đỡ đáng kể nếu cô có thể chi trả.»

Cô Bray lại cầm bút lên và ghi chép một vài thông tin.

«Cô dự định sinh con ở đâu ?

- Tôi không biết.»

Đóa Hoa Bí Ẩn 355

Josui đã tìm được nước mắt ; cổ họng cô thư thái hơn.

«Ở nơi nào cô khuyên tôi.

- Vậy thì, hãy đến một phòng khám. Đây là địa chỉ. Hãy hỏi bác sĩ Steiner. Đó là một nữ bác sĩ, một người tị nạn, rất tốt bụng và dịu dàng. Chúng tôi sẽ nhận đứa bé tại phòng khám. Tôi nghĩ cô không muốn nhìn thấy nó.

- Ô, có chứ.»

Cô Bray ngẩng đầu lên :

«Nếu cô đã quyết định từ bỏ nó, tôi khuyên cô đừng nhìn thấy nó.

- Tôi muốn nhìn thấy nó.»

Cô Bray nhún vai và hoàn thành ghi chép.

«Ngày dự sinh ?

- Tháng Sáu, tôi nghĩ vậy.

- Địa chỉ của cô ?»

Josui cung cấp địa chỉ của mình.

«Hãy đến gặp bác sĩ Steiner thỉnh thoảng, cô Bray khuyên. Cô cần được kiểm tra định kỳ. Nếu cô thay đổi quyết định, hãy báo cho tôi.»

Cuộc gặp mà cô lo sợ nhất đã kết thúc. Lennie có thể chào đời, người ta sẽ chăm sóc nó. Josui đứng dậy và cúi đầu lịch sự :

«Cảm ơn, cô Bray.

- Không có gì», cô Bray trả lời lịch sự. Cô Bray, đã bận tâm với một vấn đề khác.

Trong phòng chờ, ba người phụ nữ khác đang chờ đến lượt : trẻ tuổi, bẽn lẽn, tránh nhìn nhau. Josui đi nhanh qua và bước ra ngoài. Cô vẫn cần gặp bác sĩ Steiner. Nhưng không phải hôm nay. Cô mệt mỏi và sự yên lặng tuyệt đối của Lennie khiến cô lo lắng. Liệu nó có cảm nhận được rằng sự chia ly giữa hai người là không thể tránh khỏi ?

Cô ngồi xuống một công viên nhỏ và nhìn xung quanh. Những người mẹ và con cái họ có làn da trắng, vì vậy họ có may mắn được sống cùng nhau. Josui không cho phép mình nghĩ đến Allen ; cô cố tình xua đuổi hình ảnh của anh. Anh giờ đã biết rằng mình sẽ không gặp lại Josui. Cô không để lại gì, thậm chí không một lá thư.

Cô chỉ đơn giản ra đi, mang theo tất cả đồ đạc, những món đồ nhỏ, những thứ ít ỏi cô có. Allen hẳn đã trả lại căn hộ và trở về với bố mẹ. Chỉ Kobori biết địa chỉ của Josui, nhưng cô đã cảm anh đến gặp cô cho đến khi mọi chuyện kết thúc và cô quyết định được số phận của mình.

Tôi muốn sống một mình cho đến khi nhìn thấy khuôn mặt con trai mình, Josui viết cho Kobori.

Cô lại xem xét những giải pháp tuyệt vọng để có thể giữ lại Lennie. Liệu cô có thể sống không gia đình, không nhà cửa, một mình với đứa con ? Cô hiểu rõ mâu thuẫn đã khiến Allen đau khổ. Cô không lên án anh. Những gì anh muốn chỉ là tự nhiên và tốt đẹp. Nhưng Lennie bị loại khỏi những giấc mơ đó, cũng như bị loại khỏi ngôi nhà của ông ngoại người Nhật. Không thể trách ai ; chỉ có thể trách luật lệ đã ngăn cản Lennie được sinh ra.

Luật lệ đó đã bắt lực trong việc ngăn chặn tình yêu, nguồn gốc sự sống của nó. Luật lệ không bao giờ tính đến tình yêu. Josui vẫn yêu Allen. Cô vẫn yêu anh, như yêu một người đã khuất mà không ai có thể thay thế.

Bác sĩ Steiner nhìn cô gái Nhật xinh đẹp với vẻ tò mò. Khuôn mặt trắng trẻo và trẻ trung, hoàn toàn vô cảm như một chiếc mặt nạ *Noh* ; đôi mắt giống như những lỗ đen trên mặt nạ... Khuôn mặt toát lên sức mạnh, bất chấp những đường nét thanh tú và làn da mỏng đặc trưng của người phương Đông. Sức mạnh có lẽ nằm ở sự bình tĩnh chủ động của cô gái trẻ, rõ ràng đã chuẩn bị cho bi kịch mà cô đang trải qua. Cô Bray đã thông báo về chuyến thăm của Josui với nữ bác sĩ, người đang chờ đợi trải nghiệm này với sự tò mò. Bà chưa từng quen người Nhật nào ; mặc dù trong chiến tranh, quê hương Đức của bà đã đặt nhiều hy vọng vào đồng minh Viễn Đông.

«VẬY, cô không muốn nói gì với tôi sao ? bác sĩ Steiner hỏi lần thứ năm.

- Không, làm ơn, tôi không muốn.»

Josui nói không gay gắt nhưng kiên quyết.

Nhỏ nhắn và mập mạp, nữ bác sĩ ý thức rõ về sự xấu xí của mình. Bà không trách ai về điều đó, đã chấp nhận từ lâu. Trông như một sinh vật nguyên thủy được đeo gọt thô sơ từ đá xám, làm sao bà có thể hy vọng thu hút ánh nhìn của đàn ông ? Bà từ bỏ tình yêu, nhưng không cay đắng ; và vì ít nhất bà có trí tuệ, bà cố gắng hiến cho

khoa học. Dấu vết cuối cùng của sự nuôi tiếc trong trái tim bà thể hiện qua sự khiêm nhường và ngưỡng mộ trước vẻ đẹp con người. Đó là cách bà nhìn Josui.

Sau những tuần dài, Josui không còn nhạy cảm với sự ngưỡng mộ hay lòng thương hại. Cô liên tục chịu đựng một sự lạnh lẽo về tinh thần ; cảm giác lạnh thấu sâu đến mức khiến máu cô như đóng băng. Nữ bác sĩ cảm nhận được dưới tấm drape phủ lên người cô gái trẻ, những đầu chi lạnh giá.

«Cô lạnh sao, cô gái ! bà kêu lên. Nhưng hôm nay trời ấm, ít nhất theo tôi.

- Tôi luôn cảm thấy lạnh.

- Hãy thư giãn, tôi không thể khám cho cô : tất cả cơ bắp của cô đều căng cứng.»

Josui không thể thư giãn. Cô cứng như một bức tượng đá cẩm thạch, mà cô cũng giống như vậy. Cô căng thẳng trong chờ đợi. Cô không nghĩ, không cảm nhận gì và đẩy lùi mọi ký ức. Mỗi tuần một lần, cô nhận được từ Kobori một lá thư vui vẻ và động viên. Anh không thúc ép cô quyết định, nhưng cô biết hy vọng của chàng trai trẻ và tạm thời từ chối trả lời. Trước hết, cô phải tập trung vào nhiệm vụ quan trọng : sự ra đời

của Lennie. Chừng nào cô chưa xa con, cô không thể quyết định gì. Cô cố tránh suy nghĩ. Tuy nhiên, ban đêm khi không ngủ được - cô không dám uống thuốc ngủ vì sợ hại Lennie - nằm trên chiếc giường hẹp với tấm nệm mỏng và cứng, ký ức đột ngột trở lại, như máu chảy từ vết thương mở. Cô đau đớn tột cùng ; không phải vì quá khứ, mà vì nghĩ rằng cô sẽ không nhìn thấy Lennie, không sống cùng nó, không thấy nó lớn lên, không nghe nó nói, không tận hưởng nụ cười đầu tiên, không bao giờ tắm cho cơ thể nhỏ bé ngộ nghĩnh của nó, không bao giờ biết nó.

Vì sau những suy nghĩ dài, cô đã chấp nhận lời khuyên của cô Bray. Nếu cô nhìn Lennie dù chỉ một lần, cô sẽ không thể rời xa nó. Vì vậy, cô tuyệt vọng. Nỗi đau của cô vượt qua mọi nỗi đau mà phụ nữ có thể chịu đựng. Trái tim cô tan vỡ, và tan vỡ bởi lỗi của chính cô, cô tự trách mình vì đã làm hại Lennie. Quá nhỏ bé, bất lực, vô tội, dễ tổn thương... cô bỏ rơi nó.

Ngay cả nếu nó ở bên cô, nó cũng sẽ đau khổ. Nó đã làm gì nên tội ?... Nó đến với cuộc sống theo mọi quy luật tự nhiên ; tình yêu đã làm phần việc của mình, Lennie vui vẻ bước ra từ bóng tối. Vì đó là một đứa trẻ vui vẻ, Josui cảm nhận được. Những cử động của nó thể hiện niềm vui sống mãnh liệt. Vào lúc bình minh, khi

những ngọn núi rung động trong ánh nắng đầu ngày, nó bơi như một chú cá nhỏ. Sau một đêm khóc lóc, nó đánh thức cô và cô cảm thấy nó đang cười khi chờ được giải thoát. Giữa nỗi đau, cô thấy đặc biệt khủng khiếp khi biết mình sẽ không bao giờ nghe tiếng cười của nó.

«Sức khỏe của cô rất tốt, bà bác sĩ trấn an cô. Tất cả đều bình thường. Cô hoàn toàn khỏe mạnh, và cơ thể cô đang làm tốt nhiệm vụ của nó bất chấp mọi chuyện.

- Cảm ơn bác sĩ», Josui nói.

Cô bước xuống bàn khám và mặc lại quần áo. Vì e thẹn, cô quay lưng lại ; bác sĩ Steiner ngắm nhìn đường cong tuyệt đẹp của cơ thể cô, làn da ngà trắng, mái tóc dày mượt như lụa.

«Hãy đến gặp tôi mỗi tháng nhé, bà đột ngột nói với chất giọng Đức đậm đặc. Tôi sẽ là người đỡ đẻ cho cô. Mọi chuyện sẽ diễn ra suôn sẻ.

- Cảm ơn bác sĩ», Josui lặp lại nhẹ nhàng.

Cô mặc xong quần áo, búi lại tóc và rời đi.

Ngay khi cô bước ra ngoài, vị bác sĩ gọi điện cho cô Bray :

«Tôi vừa khám cho cô gái Nhật Bản, bà nói với giọng lớn mà bà cho là cần thiết khi nói chuyện điện thoại. Cô ấy thật phi thường, rất đẹp và rất khỏe mạnh. Chắc hẳn sẽ có gia đình nhận nuôi đứa bé. Cô gái này rõ ràng thuộc tầng lớp quý tộc. Một người phụ nữ như cô ấy không chọn một kẻ ngốc nghếch ; vì vậy, đứa trẻ sẽ xinh đẹp, thông minh và khỏe mạnh. Trên danh sách của cô, không có ai đánh giá cao một báu vật như thế sao ?

- Nếu bác sĩ biết !»

Giọng nói khàn khàn và khô khan của cô Bray thường mang đầy vẻ bi quan.

«Chúng tôi có 370 cặp đôi cần được đáp ứng. Họ liên tục làm phiền tôi để có được những đứa trẻ như ý, và mọi lỗi lầm đều đổ lên đầu tôi vì tôi không thể cung cấp cho họ những đứa trẻ trong mơ. Vâng, tôi cá với bác sĩ một đô la rằng không một cặp đôi nào trong số đó sẽ muốn nhận đứa bé này.»

Vị nữ bác sĩ gầm lên :

«Ah ! Nền dân chủ của cô làm tôi nghĩ đến tên Hitler đáng nguyên rủa đó ! Tôi chỉ có một phần tám dòng máu Do Thái, nhưng trong mắt Hitler, tôi hoàn toàn là

người Do Thái.»

Cô Bray không đáp lại. Là người thận trọng, từ lâu đã quen với việc luôn mong đợi điều tồi tệ nhất từ con người, nhưng cô lại rất quý vị bác sĩ béo tốt thẳng thắn này, và biết rằng bác sĩ cũng quý mình theo cách trù tượng của bà. Hai người phụ nữ thường xuyên làm việc cùng nhau. Bác sĩ Steiner thường phản đối dữ dội khi những đứa trẻ Mexico và da đen bị bỏ rơi trong các trại trẻ mồ côi chật chội.

«Không ai muốn chúng, cô Bray kiên nhẫn giải thích. Người da trắng thậm chí không nghĩ đến việc nhận chúng. Còn người Mexico và da đen, họ đã có quá nhiều con rồi. Bác sĩ không hiểu điều đó sao ?

- Không, vị bác sĩ gầm gừ. Một đứa trẻ là một đứa trẻ, không phải sao ?»

Bà nhăn mặt như một nụ cười. Nhưng cô Bray chưa bao giờ nghe nói đến Gertrude Stein nên cô cho rằng đó là một trong những lỗi khó hiểu mà người Đức thường mắc phải.

Một ngày nọ, vị bác sĩ bất ngờ hỏi cô Bray :

«Cô chưa bao giờ có con, phải không, Bray ?»

Cô Bray đỏ mặt, tái đi và trả lời :

«Sau tất cả những gì tôi đã chứng kiến, tôi sẽ không bao giờ nghĩ đến việc sinh con, ngay cả khi tôi có thể. Tôi muốn ngừng việc tái sinh sản trong một trăm năm.

- Và sau đó ?... Bắt đầu lại chứ ?»

Bác sĩ tỏ vẻ quan tâm.

«Chỉ với giấy phép chính thức và bằng chứng rằng cha mẹ có thể đáp ứng nhu cầu của con cái họ», cô Bray tuyên bố, chưa bao giờ thể hiện sự thông minh đến thế.

Nữ bác sĩ bật cười :

«Sau một trăm năm, có lẽ sẽ không còn cha mẹ nữa.

- Ôi ! Sẽ luôn có những người gian lận và có con thôi!» cô Bray nói, với sự thù địch thường thấy dành cho việc sinh sản.

«Thế nào ? nữ bác sĩ hỏi qua điện thoại, Cô không nói gì sao ?

- Tôi đang suy nghĩ. Tôi không nghĩ ra ý tưởng nào. Chúng ta sẽ phải đưa đứa bé vào viện mồ côi «west-end.»

- Họ không còn chỗ để nhận thêm một đứa trẻ nào nữa.

- Vậy tôi có thể làm gì ?

- Đó là việc của cô, Bray ! nữ bác sĩ quát lên. Tôi chỉ đỡ đẻ cho đứa bé, sống và khỏe mạnh. Đó là việc của tôi.»

Bà gác máy đột ngột và lấy tay áo lau trán. Con giận luôn khiến bà đổ mồ hôi, và bà tự trách mình hay nóng nảy. Với thân hình đầy đặn, những con giận dữ như vậy có thể nguy hiểm. Nước Mỹ tràn ngập những điều tốt đẹp, và bác sĩ Steiner không từ chối chúng, vì bà đã từng chịu đói trong các trại tập trung ở Đức. Không ai quan tâm đến vóc dáng của bà ! Bà cũng chẳng bận tâm. Hơn nữa, bà không mong sống lâu, ngay cả ở Mỹ.

Trước mặt cô y tá nhút nhát, bà quát lớn :

«Tiếp tục đi... nhanh lên !»

Tháng ngày trôi qua thật kỳ lạ. Những ngày trống rỗng, những đêm tối đen và trống vắng. Khi thời khắc đến gần, Josui khóc ngày càng ít. Tâm trí và trái tim cô sống chậm lại, và cơ thể chuẩn bị cho thử thách. Sinh nở là một cuộc chiến giữa người mẹ và đứa trẻ. Đứa trẻ chiến đấu để tự giải thoát, người mẹ bảo vệ mạng sống

của mình. Cô tự vệ để có thể sinh sản lại sau này hoặc đơn giản là để tiếp tục sống. Khi công việc kết thúc, nhiệm vụ của cơ thể hoàn thành, cô thu mình lại, buông xuôi và mất đi ý thức.

«A ! A !» bác sĩ Steiner reo vui.

Bà đón đứa trẻ mà bà mong đợi, đã đến muộn vài ngày ; một cậu bé nhỏ nhắn, mũm mĩm, hoàn hảo đến từng chi tiết nhỏ nhất. Bà đã chờ đợi đứa trẻ này với sự quan tâm, thậm chí là nóng lòng. Suốt mùa xuân, bà đã nghĩ về đứa trẻ mà không ai muốn, đầu tiên là tự chế giễu mình, sau đó là với niềm say mê. Đứa trẻ bằng xương bằng thịt này sẽ thật phi thường : một kẻ phiêu lưu, sinh ra bất chấp mọi luật lệ và hận thù ; một đứa trẻ táo bạo, người sáng tạo ra một thế giới mới.

«A !» nữ bác sĩ lặp lại nhẹ nhàng hơn, đưa mắt nhìn đứa bé. Nó chưa thể nhìn thấy, bà biết rõ điều đó, nhưng nó dường như đang nhìn bà. Nó có đôi mắt to đen nhánh và khuôn mặt nhỏ vui tươi.

«Một cậu bé, bà thông báo với Josui, người đang trong cơn mê và không thể nghe thấy.

- Đừng mang đứa bé đi, bà bác sĩ ra lệnh cho y tá. Tôi muốn tự mình chăm sóc nó.»

Y tá quần đưa bé trong một tấm ga sạch cũ và đặt nó lên một chiếc giường trống. Bà bác sĩ dừng lại ở cuối giường và ngắm nhìn Lennie. Người mẹ trẻ không nói nhiều, nhưng trước khi chìm vào giấc ngủ, cô đã gạt mặt nạ ether sang một bên trong vài giây để nói rõ ràng với nữ bác sĩ :

«Tôi xin gửi gắm hai điều quan trọng. Tôi không muốn nhìn thấy đứa bé. Nó phải được đặt tên là Lennie.

- Không có họ sao ?

- Không.»

Bị dày vò bởi cơn đau, cô kiên quyết đặt mặt nạ lên mặt.

«Lennie», bà bác sĩ thì thầm. Cái tên này rất hợp với đứa bé. Nó có khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng trẻo và mịn màng, một cơ thể hoàn hảo. Chỉ nặng năm pound, nó được sinh ra một cách dễ dàng. Thậm chí, nó đã rời khỏi nơi giam giữ mình với niềm vui và sự vô tư, gần như đùa nghịch.

Nó nhìn bà, háo hức được vui đùa : hoặc ít nhất bà tưởng tượng như vậy. Nó khiến bà ngạc nhiên, vì trẻ sơ sinh thường tiếp tục giấc ngủ dài của chúng. Nhưng Lennie thì không. Nó đã sẵn sàng cho cuộc sống. Một

cảm xúc, một khao khát mãnh liệt rung động trong trái tim dịu dàng của người phụ nữ không may mắn này. Bà chưa bao giờ cảm nhận được sợi dây tình mẫu tử trong mình, có lẽ vì bà coi việc làm mẹ là một lĩnh vực không dành cho mình. Đối với bà, những đứa trẻ sơ sinh là những sinh linh bé nhỏ mà bà tôn trọng và muốn chuẩn bị cho chúng một cuộc sống lâu dài, khỏe mạnh với tất cả sự chăm sóc tận tâm nhất. Công việc của bà chỉ liên quan đến thể chất. Bà dừng lại ở đó, không cho phép sự tò mò của mình đi xa hơn. Nhưng Lennie là một đứa trẻ đặc biệt, khác biệt với tất cả những đứa trẻ khác. Được quấn trong tấm khăn trắng, hai nắm tay nhỏ xíu siết chặt dưới cằm, đôi mắt đen to đã mở rõ nhìn bà, như thể đang đánh giá và nói :

«Vây ra, bà là một con người !»

Thật đáng tiếc khi người mẹ trẻ không tỉnh táo để đón nhận ánh nhìn ấy ! Bác sĩ quay sang bệnh nhân của mình và theo dõi những thao tác chăm sóc thông thường mà y tá dành cho các sản phụ. Josui đang ngủ, thư giãn, như thể cô ấy mong muốn không bao giờ thức dậy. Bác sĩ thấy cô ấy xanh xao và bắt mạch. Nhịp tim bình thường, trẻ trung và mạnh mẽ. Thuốc gây mê phát huy tác dụng tốt hơn vì người phụ nữ trẻ muốn ngủ.

«Đưa cô ấy đi, bà bác sĩ nói. Cô ấy không muốn nhìn thấy đứa trẻ.»

Hai y tá đang đợi ở cửa ; họ đẩy chiếc giường di động ra. Bác sĩ gọi y tá đang định bế đứa trẻ :

«Tôi muốn kiểm tra kỹ đứa bé này và tự tay tắm cho nó.»

Y tá không phản đối. Tại phòng khám, mọi người đều biết tính kiên định của bác sĩ ; cách hành xử khó hiểu của người Đức này cùng những yêu cầu của bà thường gây phản ứng, nhưng năng lực hoàn hảo của bà khiến người khác phải nể phục và vâng lời. Vừa mỉm cười vừa thấu hiểu, cô y tá người Mỹ trẻ mang đến một chậu nước ấm, xà phòng, gạc và một chiếc khăn vô trùng. Không hề vội vã, bỏ quên những bệnh nhân khác, bác sĩ Steiner tỉ mỉ tắm rửa cho cậu bé và kiểm tra từng chi tiết trên cơ thể cậu : khung xương chắc khỏe, đôi vai vuông vức, cái đầu thông minh và cân đối, đường nét của đôi môi nhỏ xíu và nhất là đôi mắt, đôi mắt phi thường ấy.

«Một đứa trẻ thực sự đặc biệt, bác sĩ nói với y tá. Cậu bé này không chỉ là một cá nhân, cô hiểu không. Cậu ấy mang trong mình sự phong phú của những tài năng, kết quả thường thấy của sự pha trộn chủng tộc. Đó là điều mà Hitler chưa bao giờ hiểu được. Khi những chủng tộc

cổ xưa hòa quyện, chúng tạo ra một điều gì đó mới mẻ. Ôi đúng vậy !»

Y tá hầu như không nghe. Cô gái tóc đỏ xinh đẹp với làn da hồng hào đang nghĩ về chuyện riêng của mình. Chỉ còn một tiếng nữa, tiếng thứ tám và cuối cùng trong ca trực, cô sẽ được ra về. Cô đã lên kế hoạch cho một buổi tối hấp dẫn cùng chàng trai trẻ, người đang theo đuổi cô, và có lẽ sẽ là chồng cô. Anh ta không phải người Nhật, người Do Thái, người Đức hay bất cứ thứ gì kỳ lạ, mà là một người Mỹ chính hiệu.

Cô không phải người xấu : khi bác sĩ Steiner đặt đứa bé vào tay cô, cô đón lấy nó với chút âu yếm được dạy trong các khóa học chăm sóc trẻ sơ sinh. Người ta đã chấp nhận rằng trẻ sơ sinh sẽ phát triển tốt hơn nếu ngay từ đầu đời, chúng nhận được ít nhất một chút yêu thương.

Tại phòng khám, các y tá lần lượt bế những đứa trẻ trong vòng mười lăm phút, và những sinh linh bé nhỏ này có được cảm giác ấm áp như tình mẹ.

«Đặt đứa bé này vào chiếc nôi ở góc, bác sĩ Steiner ra lệnh. Tôi sẽ đến thăm nó mỗi ngày.

- Vâng, thưa bác sĩ.»

Y tá vâng lời. Cô nhắc một bé gái, con thứ bảy của một cảnh sát người Ireland, ra khỏi nôi và đặt Lennie vào chỗ đó. Lẽ ra cô phải thay ga trải giường, nhưng đứa trẻ Nhật Bản mới sinh chắc chắn có sức sống mãnh liệt, còn bé gái Ireland thì khỏe mạnh. Thời gian trôi nhanh, và cô còn rất nhiều việc nhỏ phải hoàn thành để chuẩn bị cho buổi kiểm tra của y tá trưởng. Cô nhanh chóng mặc quần áo cho Lennie, đắp lên người cậu bé tấm chăn len hồng của bé gái và để cậu ngủ. Cô sẽ báo cáo sự thay đổi này với y tá ca đêm và nhắc nhở rằng chính bác sĩ đang đích thân chăm sóc đứa trẻ, để không có chi tiết nào có thể khiến người phụ nữ Đức này nổi giận. Bà ta không sợ ai cả ; trong những cơn thịnh nộ, bà gào lên những lời lẽ khó hiểu bằng tiếng Đức mà không ai hiểu được.

Tối hôm đó, trước khi về nhà, bác sĩ bước vào phòng trẻ sơ sinh và đi thẳng đến chiếc nôi ở góc. Đứa trẻ phi thường ấy đang ở đó ; nó ngủ yên bình. Nó không co tròn như hầu hết trẻ sơ sinh, mà nằm duỗi thẳng như để đo kích thước cơ thể nhỏ bé của mình. Bác sĩ Steiner cầm lấy bàn tay nhỏ xíu, hoàn hảo của cậu bé. Bà biết rằng trẻ sơ sinh châu Á không nắm chặt tay như trẻ phương Tây. Lennie mở rộng bàn tay. Những ngón tay mảnh mai, thon dài của cậu thả lỏng mềm mại như những cánh hoa. Những đứa trẻ như thế này có lẽ sinh

ra đã chấp nhận số phận, giàu có với trí tuệ được thừa hưởng từ một dân tộc cổ xưa. Bác sĩ Steiner chìm đắm trong những suy nghĩ say mê. Lĩnh vực siêu hình vẫn là một ẩn số, một sự hấp dẫn đối với trí tưởng tượng ; nhưng một ngày nào đó, khi con người quan tâm đến sự sống hơn cái chết, tâm trí họ sẽ khám phá nó. Mắt vẫn dán vào Lennie, bác sĩ đột nhiên nghĩ đến sự cô đơn của đứa trẻ mà không ai quan tâm đến sự sống hay cái chết, và không có một mái nhà nào chờ đợi nó. Nó sẽ đi đâu sau thời gian ngắn ngủi ở phòng khám ?

Bác sĩ đột ngột quay lưng khỏi nôi và về nhà theo lộ trình hàng ngày. Bà phải bắt hai chuyến xe buýt để đến căn biệt thự hiện đại xấu xí ở ngoại ô. Bà đã thử sống trong căn hộ nhưng không thành công. Dù là một người nội trợ tồi, bà nhất định phải có một ngôi nhà. Bà tra chìa khóa vào ổ khóa và, như thường lệ, phải ấn mạnh để mở. Bà luôn dậy sớm để dọn dẹp nhà cửa tạm ổn trước khi đi làm. Bà thấy mọi thứ trong nhà y nguyên như lúc bà rời đi : thiếu thôn sức hấp dẫn đối với bất kỳ ai khác ngoài bà. Trên bàn chất đống sách, tài liệu xung quanh một bộ đồ ăn đặt trên tấm khăn trải bằng sợi đay. Căn hộ nhỏ gồm hai phòng, một góc bếp và một phòng tắm mà người phụ nữ to lớn này chỉ có thể đi vào nghiêng người. Bác sĩ bận rộn, vừa làm việc vừa nói to bằng tiếng Đức. Bà tắm rửa và mặc vào chiếc áo

choàng cũ bằng cotton ; sau đó, bà chuẩn bị bữa tối : một bát súp hâm nóng và những lát bánh mì lúa mạch dày phết bơ. Vừa lẩm bẩm bằng thứ tiếng guttural của mình, bà tự hỏi liệu mình có điên không : bà sẽ làm gì với một đứa trẻ ? Làm sao bà có thể trả tiền cho một người đáng tin cậy để chăm sóc đứa trẻ, một người hiểu được giá trị của phép màu nhân sinh này ? Bà ngồi vào bàn và cẩn thận tháo hàm răng giả ra. Thoải mái hơn, bà nhai bánh mì nhúng súp bằng lợi. Tất cả răng của bà đã rụng trong trại tập trung, sự yếu đuối đã lấy đi những chiếc răng còn sót lại sau những trận đòn. Bà đeo hàm răng giả vì lịch sự với người khác, nhưng bà tháo nó ra khi muốn thư giãn, là chính mình. Đôi khi, trước một ca phẫu thuật phức tạp, bà khiến các y tá kinh ngạc bằng cách tháo hàm răng ra.

«Hãy cẩn thận ! Bà nghiêm khắc nhắc nhở - và đưa nó cho y tá gần nhất - Nó đã tốn của tôi một gia tài.»

Sau bữa tối, bà chải rửa hàm răng giả và đặt vào ly nước có pha chất khử trùng. Bà rửa bát, đặt lại tấm khăn trải bàn cho ngày hôm sau và ngồi vào chiếc ghế bành lớn bọc nhung đỏ đã phai. Bên cạnh là chiếc bàn vuông nhỏ đặt điện thoại, báo, sách, bản thảo, hộp xì gà, đĩa đựng diêm và chiếc gạt tàn bằng đĩa vỡ. Bà mở hộp, chọn một điếu xì gà và hút. Dù bề ngoài bình thản,

nhưng suy nghĩ của bà cuộn xoáy như một cơn lốc điên cuồng.

Sau khoảng mười phút, bà nhắc điện thoại, quay số và, đẩy điều xì gà vào một góc miệng nơi đôi môi dày của bà giữ nó thẳng bằng, bà nói :

«Bray, có phải cô không ?»

Giọng nói mệt mỏi và xa xăm đáp lại :

«Vâng, thưa bác sĩ.

- Đứa bé đã chào đời ngày hôm qua.

- Đứa bé nào ?

- Bray, làm ơn đừng ngạc nhiên. Cô gái Nhật xinh đẹp mà cô gửi đến cho tôi. Sao cô có thể quên được ?

- À, vâng.

- Bray, cô có nghe thấy tôi không ?

- Tôi sẽ nghe rõ hơn nếu bác sĩ không hét lên như vậy.»

Bà bác sĩ hiểu rằng cô Bray đang mệt mỏi và cáu kỉnh:

«Sao tôi nói to thể mà cô không nghe thấy ? Thật là nực cười.»

Bà lại cất giọng cao hơn.

«Bray, tôi đã quyết định : tôi sẽ nhận đứa bé này.»

Bà chờ đợi phản ứng trước thông tin gây chấn động này. Cô Bray im lặng.

«Cô có nghe thấy tôi không, Bray ?

- Vâng, tôi nghe rõ. Nhưng về nguyên tắc, chúng tôi không giao trẻ em cho phụ nữ độc thân.»

Nữ bác sĩ khịt mũi vì tức giận.

«Còn trại mồ côi thì có chồng chắc ? Cô đã nói với tôi rằng cô sẽ đưa đứa bé vào trại mồ côi. Nó sẽ bị tiêu chảy và chết. Năm nay đã có mười đứa trẻ như vậy. Tôi không muốn nó trở thành đứa thứ mười một. Tôi sẽ nhận nó. Nếu cô gặp rắc rối, tôi sẽ chịu trách nhiệm.»

Sau một ngày dài nóng nực, với vô số cuộc chất vấn những cô gái trẻ mang thai và ủ rũ, cô Bray đã chán ngấy tình yêu và hậu quả của nó. Lúc này, cô chẳng quan tâm đến việc mất việc. Cô đã nghĩ đến việc xin làm tại viện dưỡng lão ; ở đó, ít nhất, dù tình yêu có len lỏi vào, cũng sẽ không có chuyện mang thai.

«À ! Tuyệt vời ! cô hét lên trong cơn thịnh nộ. Thêm một đứa bé nữa cũng chẳng khác gì. Tôi biết tôi không thể cho nó được nhận nuôi.

- Tôi nhận nuôi nó !» - bà bác sĩ gầm lên.

Câu trả lời đến ngay lập tức, với giọng điệu lạnh lùng:

«Tôi hy vọng bác sĩ sẽ không hối hận. Tôi sẽ để người mẹ ký vào giấy từ bỏ và gửi cho bác sĩ.

- Tốt», bà bác sĩ hét lên.

Bà bỏ máy một cách thô bạo, ngã người vào ghế và hút nốt điếu xì gà với vẻ trầm tư.

Khi Josui nhìn thấy giấy từ bỏ, cô do dự. Cô đã quyết định ; phải ký. Nhưng một cảm giác trống rỗng kỳ lạ khiến cô tê liệt. Tờ giấy không ghi tên người mà cô từ bỏ quyền làm mẹ. Chỉ có tên của cơ quan ; Josui không biết số phận của đứa bé sẽ ra sao. Cô không thể ký vào một tờ giấy đưa Lennie cho một cơ quan vô danh.

«Không ai nhận đứa bé sao ? cô hỏi cô Bray.

- Tốt hơn là cô không nên biết chi tiết đó», cô Bray trả lời với giọng không thể cãi lại.

Josui không nói gì thêm. Trong một cử chỉ đột ngột, cô cúi đầu và nhanh chóng ký tên vào dòng ghi «mẹ». Ánh mắt cô dừng lại ở từ đó. Vâng, cô là người mẹ ; chỉ cô mới có thể từ bỏ đứa bé ; thế là xong. Nước mắt trào ra, đọng trên hàng mi dài cứng của cô. Cô Bray không ngẩng đầu và không nhìn thấy. Cô lấy tờ giấy và thăm khô bằng giấy thăm.

«Thế là xong. Nếu cô muốn biết tin tức về đứa bé, cô có thể viết thư cho chúng tôi. Nếu có chuyện gì xảy ra, chúng tôi sẽ thông báo, nhưng ‘không có tin tức là tin tốt’. Tôi khuyên cô nên quên nó đi.

- Cảm ơn, Josui nói yếu ớt.

Cô đứng dậy, lau nước mắt và cầm lấy túi xách.

«Tạm biệt, cô Bray.

- Tạm biệt.»

Josui, trống rỗng vì chính quyết định của mình, bước ra con phố đầy nắng. Cô khao khát sự cô đơn, nhưng bà bác sĩ đang đợi cô để khám lần cuối. Cô tin tưởng bà bác sĩ, dù tính cách kỳ lạ của bà ; trước hết vì bà là phụ nữ, và Josui thấy bà tốt bụng dù tính tình nóng nảy. Josui đã suýt tâm sự với bà, nhưng không bao giờ dám. Tốt hơn là nên giữ sự ỉn danh. Sau buổi khám với bác

sĩ Steiner, cô sẽ viết thư cho Kobori và hẹn gặp. Họ sẽ quyết định tương lai của mình. Cô biết chắc rằng mình sẽ không bao giờ viết thư hay gặp lại Allen. Cô vẫn yêu anh, như yêu một người đã chết hoặc một hình bóng. Cô hiểu cuộc sống phải sống thế nào, nhưng cô không nghĩ mình sẽ chấp nhận một cuộc đời từ bỏ ở California. California với cô là một vùng đất xa xôi, dù cô đang sống ở đó.

Vẻ mặt tái nhợt nhưng bình thản, cô bước vào văn phòng bác sĩ Steiner, người đang nóng lòng chờ đợi. Qua cô Bray, nữ bác sĩ biết rằng người phụ nữ trẻ này không hề hay biết về số phận của đứa bé và cần phải giữ kín điều đó. Lần này, dù phản đối, nữ bác sĩ vẫn tỏ ra thận trọng khi không hứa hẹn bất cứ điều gì. Bà đã quyết định. Ngay khi người phụ nữ trẻ ngồi xuống trước mặt, chiếc túi siết chặt trong đôi tay trần, bà bắt đầu :

«Vâng, tôi sẽ nói với cô...»

Bà nhìn Josui, lần nữa ngưỡng mộ vẻ đẹp mong manh của cô.

«Tôi muốn cô biết, nhưng làm ơn đừng nói gì với Bray. Tôi không muốn xung đột với người phụ nữ ngốc nghếch đó.»

Bà nghiêng người về phía trước, hạ giọng và tỏ vẻ quan trọng :

«Vâng, đây. Tôi sẽ nhận nuôi đứa bé của cô. Như vậy, cô sẽ biết nó sống ở đâu và hiểu rằng đó là một đứa trẻ phi thường. Tôi không thể giao nó cho những kẻ không nhận ra giá trị của nó. Tôi sẽ giữ nó. Tôi sẽ giúp nó hiểu giá trị của bản thân ; tôi sẽ nói với nó rằng trong cơ thể bé nhỏ này chứa đựng cả thế giới !»

Bà bác sĩ dang rộng đôi cánh tay ngăn mũm mĩm của mình như muốn ôm trọn thế giới.

«Tôi sẽ biến nó thành một người vĩ đại. Sẽ dễ dàng thôi vì bản thân nó đã là một điều kỳ diệu !»

Josui xúc động, sừng sốt lắng nghe. Cô cũng nghiêng người về phía trước. Dưới lớp băng bó siết chặt, bầu ngực đau nhức của cô căng lên vì dòng sữa không thể nuôi con. Theo như y tá ở phòng khám nói, lượng sữa của cô đủ để nuôi cả ba đứa trẻ.

«VẬY... tôi có thể biết ! Cô thử dài. Tôi biết nó ở đâu rồi !

- Đúng vậy, bà bác sĩ khẳng định. Cô có quyền biết. Và tôi nói với cô, cô bé yêu quý của tôi, đứa bé này thật tuyệt vời. Cô có thể giữ nó một thời gian ngắn nếu

muốn. Hãy đến ngôi nhà nhỏ của tôi và chăm sóc nó.

- Ôi ! Cảm ơn bác sĩ !»

Mọi quyết tâm của Josui tan biến trước một khát khao mãnh liệt.

«Tôi không thể ở lâu, nhưng có lẽ một đêm...

- Hãy đến. Đây, tôi đưa cô chìa khóa. Cô có thể đi một mình. Tôi sẽ mang đứa bé đến sau. Cô sẽ ngủ trong phòng ngủ. Ở đó đã có sẵn nôi. Tôi sẽ ngủ trên đi-văng trong phòng khách. Cô có thể ở lại một mình với bé ít nhất hai ngày. Tôi rất bận ở phòng khám. Nếu muốn, cô có thể ở lâu hơn.

- Nhưng sao bác sĩ có thể...»

Josui nhìn quanh căn phòng làm việc chật chội.

«Tôi đã sắp xếp xong. Tôi có một người hàng xóm tốt bụng, một bà lão nhưng không quá già ; con cái bà ấy đã đi hết. Bà ấy sẽ chăm sóc nó ban ngày. Sẽ ổn thôi. Chính những người phụ nữ lớn tuổi mới yêu trẻ con nhất. Ở tuổi chúng tôi, người ta hiểu rằng trẻ con mang trong mình ý nghĩa thực sự của cuộc sống, mối liên hệ giữa quá khứ và tương lai. Thôi, giờ thì đi đi, và chuẩn bị để đón nó. Chính tôi sẽ mang nó đến vào giờ

ăn trưa.»

Josui cầm lấy chìa khóa từ bàn tay vuông vức to lớn đưa ra. Cô cúi đầu và áp má lên bàn tay ấy một lúc, rồi bước ra ngoài, không thể thốt nên lời. Cô đi chậm rãi và cố gắng sắp xếp lại suy nghĩ. Rồi cô sẽ được ôm đứa con của mình, đứa con của Allen. Cô sẽ được bế nó, tắm cho nó, cho nó ăn. Và khi nó ngủ, cô sẽ làm gì ? Cô sẽ may cho nó những bộ quần áo nhỏ mà vị bác sĩ nữ tốt bụng nhưng dễ nổi nóng sẽ cất đi đợi đến khi nó lớn. Như thế, nó sẽ biết rằng mẹ nó yêu nó. Cô bước vào một cửa hàng và mua những mảnh vải flannel nhỏ màu hồng và xanh, kim chỉ và những sợi chỉ màu. Ôm gói đồ dưới cánh tay, cô lên xe buýt. Khi đến trước ngôi nhà, cô nhận ra nó vì ngôi nhà này rất giống với bác sĩ Steiner. Josui mở cửa và bước vào. Ngôi nhà nơi Lennie sẽ sống !... Đứng đó, cô nhìn quanh, chắc chắn sẽ không bao giờ quên khung cảnh này : căn phòng rộng, bộ đồ ăn đơn lẻ ở một đầu bàn, những bức tường chất đầy sách, chiếc ghế bành lớn đã cũ kỹ bên lò sưởi gạch đầy tro. Trong phòng ngủ, một chiếc giường sắt cũ rất sạch sẽ và một chiếc nôi mới màu xanh nhạt. Những tấm chăn và ga trải giường mới cho nôi được xếp chồng lên giường. Josui cảm thấy trái tim mình như vỡ òa ; cô nghẹn lại, nhưng không muốn khóc. Cô cởi áo khoác, bỏ mũ và bắt đầu, với những động tác khéo léo và tỉ mỉ,

chuẩn bị nơi nghỉ ngơi đầu tiên cho Lennie.

Và tuần lễ thiêng liêng bắt đầu.

Bởi vì phải mất một tuần trước khi hai người phụ nữ quyết định chia tay. Vào ngày đầu tiên, bác sĩ Steiner trở về nhà, bế Lennie trên tay. Bà đặt nó vào chiếc nôi đã được Josui chuẩn bị sẵn. Dù trưa nắng, không khí trong nhà vẫn mát mẻ. Josui đã bật quạt và đặt bên dưới một nôi đầy đá. Cô đã đặt thêm một bộ đồ ăn và tìm thấy trong tủ lạnh đủ để chuẩn bị bữa ăn : một món giống sukiyaki, salad, bánh quy giòn. Cô cũng tìm thấy bình sữa và máy tiệt trùng ; nhưng cô không biết cách pha sữa cho Lennie. Rồi cô cảm thấy một nỗi đau trong lồng ngực. Liệu cô có thể cho nó bú không ?

Khi bác sĩ Steiner đến, Josui ra hiệu về phía ngực mình, cởi cúc áo và nhìn người phụ nữ to lớn kia với ánh mắt van nài.

«Người phụ nữ tội nghiệp ! bác sĩ Steiner nói với sự đồng cảm. Tất nhiên rồi, hãy làm đi. Tôi sẽ cai sữa khi đến lúc. Hãy bế đứa trẻ đi.»

Chìm đắm trong hạnh phúc, Josui ôm Lennie vào lòng và đóng cửa phòng lại. Một mình với nó, cô cho nó bú. Nó cư xử với cô một cách kỳ lạ ; đôi môi nó chỉ chạm

nhẹ vào bầu ngực, có lẽ nó thấy mềm mại hơn núm vú cao su. Cuối cùng, nó dường như đã hiểu và bú những ngụm sữa kỳ diệu, mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt mẹ. Josui, mắt nhắm đuối nhìn vào đôi mắt của Lennie, cảm thấy nỗi đau trong lòng lớn dần, đạt đến cực điểm, rồi trào ra. Cô khóc, và những giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt Lennie. Cô lau chúng đi mà không ngừng nhìn nó, run rẩy vì yêu thương.

Khi no nê, nó ngủ thiếp đi. Cô đặt nó vào nôi và chìm đắm trong việc ngắm nhìn khuôn mặt, đôi tay, và đôi chân trần của nó. Cô nhận ra đôi môi của Allen, với đường cong mềm mại ; nhưng cảm chắc chắn làm dịu đi vẻ dịu dàng ấy : cảm của bác sĩ Sakai. Nó có đôi tay của Josui. Và đôi vai vuông vức kia, nó thừa hưởng từ ai ? Không phải từ bố, cũng không phải từ mẹ. Rồi cô chú ý đến hàng mi : hàng mi dài và cong của một người Mỹ, viền quanh đôi mắt hình hạnh nhân của người châu Á. Nó thừa hưởng hàng mi tuyệt đẹp đó từ tổ tiên nào của Allen ? Người phụ nữ Mỹ xinh đẹp, quá cô hay còn sống, mà Josui sẽ không bao giờ được biết ?

Cánh cửa mở ra ; bác sĩ Steiner bước vào không một tiếng động. Hai người phụ nữ, bên nôi, trầm lặng tôn thờ đứa trẻ.

Và tuần lễ thiêng liêng bắt đầu. Bởi vì đêm đó và hai ngày sau chỉ là khởi đầu của sự kết nối giữa ba người họ. Cuối cùng, Josui kể lại câu chuyện ngắn ngủi về cuộc đời Lennie. Vừa kể, cô vừa nhớ lại những chi tiết đã quên, hoặc những điều cô không để ý lúc đó.

«Khi chúng tôi lần đầu tiên ở bên nhau dưới giàn hoa tử đằng, ý tôi là khi chúng tôi... ôm nhau...

- Không. Tôi không biết. Tôi chưa bao giờ ôm một người đàn ông. Vậy, chuyện gì đã xảy ra ?

- Chúng tôi cảm thấy một luồng run rẩy trong không khí, một làn gió nhẹ, dù trời lạnh và không có gió. Như thể có một sự hiện diện khác cùng với chúng tôi... có lẽ là linh hồn của Lennie. Bà có tin điều đó không ?

- Không phải là không thể.»

Josui không phải là người duy nhất kể chuyện. Bác sĩ Steiner chưa bao giờ tâm sự với ai ở Mỹ ; người Mỹ, chưa đủ khổ đau, không thể hiểu được nỗi bất hạnh của người khác. Họ không biết đến cái chết, vì họ chưa chứng kiến hàng triệu người vô tội, trẻ và già, ra đi. Bác sĩ Steiner đã chia sẻ với Josui những ký ức mà chỉ có cái chết mới giải phóng được tâm trí bà.

«Tôi phải nói với cô rằng lúc đầu chúng tôi không thể tưởng tượng được họ thực sự giết trẻ con chỉ vì dòng máu ‘không thuần chủng’ của chúng. Như thể máu người có thể không thuần chủng ! Máu của cô, đứa con bé nhỏ của tôi, không khác gì máu của tôi. Cả hai chúng ta đều chảy máu đỏ, dù tôi là một bà già Do Thái xấu xí còn cô là một thiếu nữ phương Đông thanh tú.»

Ôm đứa bé trong lòng rộng lớn, váy căng trên đôi gối dày, bà muốn giải thích với Josui tại sao Lennie là minh chứng cho niềm tin của bà.

«Nó thật đẹp, đứa trẻ này. Nó chứng minh lý thuyết của tôi : sự pha trộn giữa các chủng tộc có thể mang lại kết quả tuyệt vời. Tuyệt vời, cô có nghe không, cô bé yêu? Đây là một thành công !»

Lennie chỉ ngủ trong nôi vào ban đêm, vì lúc đó hai người phụ nữ cuối cùng cũng phải ngừng nói chuyện. Bác sĩ Steiner chấp nhận đi ngủ, sợ rằng bàn tay bà sẽ run vì mệt mỏi trong ca phẫu thuật ngày mai. Josui cần ngủ, vì tuổi trẻ và nỗi đau đã đóng đinh cô trên cây thập tự của tình yêu và sự hy sinh. Từ vòng tay mảnh mai và dịu dàng của mẹ, Lennie đang ngủ được chuyển sang vòng tay ngắn và vững chãi của bác sĩ Steiner. Khi ngủ, nó được bế từ phòng này sang phòng khác, được đặt trên những chiếc gối êm ái, hoặc được đưa cho bầu

ngực căng sữa mà nó ngay lập tức đón nhận. Hai người phụ nữ tôn thờ nó, bao bọc nó bằng tình yêu. Tất cả những ký ức đầu đời, sẽ mãi mãi ẩn sâu trong trí nhớ nó, chỉ nói lên tình yêu, tình yêu và tình yêu. Nguồn dự trữ tình yêu này sẽ đủ cho cả cuộc đời nó. Đây là đứa trẻ được yêu thương nhất trên đời.

Ngày cuối cùng của tuần lễ đã đến, và Josui chuẩn bị ra đi. Ngày này, trước đây cô rất sợ, giờ đây khi đến gần lại khiến cô bớt sợ hơn. Cô không muốn đưa Lennie rời khỏi ngôi nhà này. Ở đây, nó được an toàn. Bên ngoài, nó sẽ không tìm được nơi nào để nương tựa. Trong nhà bác sĩ Steiner, đứa trẻ ngự trị không có đối thủ. Trái tim lớn của người phụ nữ này, người đã biết đến sự sống và cái chết, không yêu ai khác ngoài toàn nhân loại và Lennie. Bên cạnh bà, nó được an toàn.

«Hãy ở lại với tôi, cô bé yêu, bác sĩ Steiner đề nghị. Chúng ta sẽ sống cùng nhau, cả ba chúng ta. Tôi kiếm đủ tiền.»

Josui từ chối :

«Đứa trẻ không thuộc về tôi. Nếu tôi ở lại, một ngày nào đó nó sẽ hỏi tôi về cha nó. Tôi không thể chịu đựng được điều này ; tôi không thể trả lời. Hãy để tôi đi.»

Cô quyết định rời đi, để lại phía sau ký ức về Allen, và cả đứa trẻ khiến cô nhớ đến anh. Những biểu cảm của Allen, nụ cười hạnh phúc mà đôi khi cô thấy lại trên gương mặt Lennie, khiến trái tim cô tan nát.

Để làm khô sữa, cô làm theo chỉ dẫn của bác sĩ Steiner; cô lại băng ngực mình. Rồi cô chuẩn bị rời khỏi nhà. Ở San Francisco, Kober đang chờ cô ; lúc đó, cô sẽ đưa ra quyết định. Cô mang trong tim sự bình yên, bình yên của một tình yêu đã kết thúc. Khi chuẩn bị đi, cô ôm Lennie vào lòng. Bé mang đôi giày nhỏ màu xanh và hồng, thêu hình bướm, do mẹ cô tự tay làm. Cô đưa bé cho bác sĩ Steiner, lùi lại một bước và cúi chào thật sâu, theo kiểu Nhật :

«Cảm ơn. Cảm ơn ngài bây giờ và suốt cả cuộc đời của tôi và của bé.»

- Hãy trở lại một ngày nào đó.»

Josui lại cúi chào.

«Cảm ơn», cô lặp lại.

Nhưng cô không nói ra suy nghĩ của mình : cô sẽ không bao giờ quay lại. Món quà cô trao đi là vĩnh viễn. Giữa quá khứ và tương lai, cô không muốn có bất kỳ sợi dây liên hệ nào.

Tại ga San Francisco, Kobori đang chờ cô. Anh đã rất chăm chút cho trang phục của mình, dù tự cười nhạo bản thân. Nhưng dù sao, luôn là điều dễ chịu khi xuất hiện ở hình thức tốt nhất. Số phận chờ đợi anh, dù là gì, không phụ thuộc vào ý muốn của anh ; Kobori tìm thấy chút an ủi khi chăm chút những chi tiết mà chúng hoàn toàn phụ thuộc vào anh. Anh chọn một bộ vest may đo bằng vải shantung dày màu kem, hoàn hảo cho ngày khá ấm này. Một làn sương bao phủ những đỉnh núi xa xôi ; đến tối, nó có lẽ sẽ lan xuống bờ biển, nhưng lúc này, mặt trời vẫn sáng rõ.

Chuyến tàu đến đúng giờ. Kobori nhìn thấy Josui đầu tiên. Cô đã lấy lại vóc dáng mảnh mai và vẻ đẹp của mình. Kobori kìm nén mong muốn lao đến gặp cô. Anh hy vọng cô đã hồi phục sau nỗi đau tình yêu, nhưng phải cẩn thận với những người đang hồi phục. Thành thật mà nói, anh muốn để Josui tự do từ chối anh ; nhưng sự thành thật của chính anh khiến anh hơi chán nản. Hơn nữa, anh phải báo cho cô tin tức đã được đăng trên báo, kể từ lần gặp cuối của họ ; nếu không, anh không thể tận hưởng thành công tiềm năng của mình một cách yên bình. Sau nhiều do dự, anh quyết định không viết thư mà sẽ nói trực tiếp với cô ; như vậy, khi đối mặt, anh có thể quan sát đôi mắt tuyệt vời của cô và nhận ra tia hy vọng nhỏ nhất. Điều đó sẽ khôn ngoan hơn.

Anh bỏ mũ và đưa tay ra, không muốn gây chú ý bằng một cái cúi chào kiểu Nhật.

«Josui !»

Cô chưa nhìn thấy anh ; nghe tiếng gọi, cô quay lại.

«Kobori ! Thật tử tế khi anh đến đón em !»

Cô nắm nhẹ tay anh và nhanh chóng buông ra.

«Anh tưởng chúng ta đã thống nhất như vậy !» Kobori nói.

Họ đi cạnh nhau, theo sau là người khuân vác. Kobori không thể ngừng quan sát Josui. Anh thấy nhẹ nhõm khi thấy đôi má cô hồng hào. Cô trông bình tĩnh và khỏe mạnh ; ánh mắt đen láy của cô xa xăm nhưng mãn nguyện. Cô đã trưởng thành hơn ; cô có sự chín chắn và kín đáo. Trong mắt Kobori, những phẩm chất này khiến cô càng thêm xinh đẹp.

Anh gọi taxi, mời cô lên và ngồi cạnh.

«Anh nghĩ chúng ta có thể ăn trưa cùng nhau», anh nói, hơi do dự.

Liệu anh có quá táo bạo ?

«Ý tưởng tuyệt vời !» Josui đáp.

Anh chỉ địa chỉ cho tài xế và ngồi xuống ghế. Josui ngồi cách xa một khoảng lịch sự, đôi tay đeo găng đặt trên chiếc túi da màu nâu. Cô mặc một bộ vest cổ điển màu nâu nhạt, áo sơ mi trắng có diềm xếp nếp, và một chiếc mũ rơm nhỏ màu nâu. Anh thấy cô rất Mỹ hóa và cảm thấy bối rối ; sau đó anh nhớ ra mình chưa từng thấy cô mặc gì ngoài trang phục Nhật. Hầu hết phụ nữ Nhật không đẹp hơn khi thay đổi ; anh ngạc nhiên khi Josui là ngoại lệ. Sự giản dị hợp với cô ; chiếc mũ nhỏ độc đáo tôn lên đường nét gương mặt thanh tú.

Kobori không biết nói gì. Và đúng vậy : anh không muốn hỏi về đứa trẻ. Anh thậm chí không muốn biết liệu nó còn sống hay số phận của nó ra sao. Đứa trẻ không liên quan đến anh. Và với Josui, nó cũng không còn là gì nữa. Trừ khi tin tức của Kobori khiến cô thay đổi quyết định... Quyết định mà Kobori vẫn chưa biết...

Sau vài phút, Josui quay sang anh với nụ cười nhẹ.

«Anh khỏe không ? cô hỏi lịch sự.

- Rất khỏe.

- Còn bố mẹ anh ?

- Họ vẫn khỏe.
- Thật là tin tốt.
- Còn em ? Anh thấy em trông rất tốt.»

Cô cười :

«Vây là tất cả chúng ta đều khỏe !»

Nhà hàng không xa, may mắn thay. Koberi trả tiền cho tài xế và để lại tiền boa quá hào phóng. Anh muốn đưa tay cho Josui, như đã thấy người Mỹ làm, nhưng quá ngại ngùng. Anh đưa cô vào một nhà hàng nhỏ khiêm tốn nơi anh đã đặt bàn và gọi món. Đó là một nhà hàng Creole, và anh đã chọn các món đặc sản New Orleans. Anh thích một bữa ăn Nhật hơn, nhưng không muốn bị nhận ra khi đi cùng Josui trước khi biết rõ tình hình.

Từ bàn, họ có thể nhìn thấy vịnh. Khăn trải bàn trắng tinh, bộ đồ bạc sáng bóng và đĩa sạch sẽ. Bàn được trang trí bằng hoa cúc tím và hoa ngũ sắc vàng chanh do Koberi mua. Mọi thứ đều hoàn hảo.

Anh ngồi xuống chiếc ghế hơi chật và cuối cùng cảm thấy hạnh phúc và thoải mái.

«À ! Bây giờ em phải ăn những món anh đã gọi ! Nghe nói đây là những món Creole ngon nhất. Chúng khá giống ẩm thực phương Đông, nhưng cay hơn.

- Em đói, Josui nói. Cảm giác ngon miệng đã trở lại từ khi em không còn buồn nữa.»

Tin tốt : cô không còn buồn ! Kobori nở một nụ cười rộng. Rồi anh nhớ đến một tin khác, tin mà anh phải nói với cô. Anh sẽ đợi đến món súp. Người phục vụ mang súp trong một tô bạc nhỏ. Khi đĩa của họ đã đầy, họ nhìn nhau. Anh ra hiệu để cô bắt đầu, và họ ăn súp trong im lặng. Cả hai đều biết rằng không nên làm phiền khách khi họ thưởng thức món ngon.

Món tiếp theo hơi chậm.

«Những con tôm này, món chính, Kobori giải thích, phải được chế biến ngay trước khi dùng.

- Chúng ta không vội, phải không ?

- Không.»

Anh lau miệng bằng khăn trắng.

«Không, không vội chút nào.»

Anh hắng giọng.

«Thực ra, anh thấy khoảng thời gian chờ đợi này rất thuận lợi. Anh có tin muốn nói với em. Anh không biết em có thấy đó là tin tốt không.

- Tin gì vậy ?»

Allen ! Nhưng có tin gì về anh ấy chứ ? Rồi Josui nghĩ đến bố mẹ mình.

«Tuần trước, Kabori bắt đầu, cố gắng trình bày tình hình một cách rõ ràng, anh được biết rằng các thẩm phán của tiểu bang California đã quyết định cho phép hôn nhân giữa người da trắng và người Nhật.»

Anh nhìn cô bằng ánh mắt thăm dò. Cô hiểu ngay câu hỏi ngầm ấy và đáp lại bằng ánh mắt tương tự.

«Việc đó liên quan gì đến em ?

- Anh nghĩ em nên biết sự việc này, và nó có thể thay đổi mọi thứ. Nghĩa là, nếu em muốn, em có thể viết thư cho người Mỹ mà tôi không muốn nhắc tên. Giờ đây, hai người được phép sống cùng nhau ở đây.

- Chúng tôi không thể sống cùng nhau ở bất cứ đâu. Chuyện đó không còn khả thi nữa.»

Trái tim Kabori chùng xuống, nặng trĩu như một khối đá, nhịp đập chậm dần.

«Ý em là em không muốn ?

- Không phải chuyện muốn hay không. Đó là điều không thể.»

Giọng cô vững vàng nhưng thoáng chút run rẩy.

«Anh không hiểu sao, Kōbori ? Em không thể. Giờ luật pháp không còn quan trọng nữa. Cuối cùng em cũng hiểu con người thật của anh ấy : tình cảm ấy không đủ để gắn bó cả đời.»

Những nhịp đập dồn dập vang lên trong lồng ngực Kōbori.

«VẬY em không còn...»

Cô giúp anh hoàn thành câu nói :

«Yêu anh ấy nữa ? Có lẽ là không, nhưng thực lòng em cũng không biết nữa. Dù sao, tình yêu thôi là không đủ. Ít nhất là với em. Giờ em đã hiểu.»

Anh thở dài một hơi dài.

«VẬY có nghĩa là em sẽ trở về Nhật Bản ?

- Vâng, Kōbori, giống như cha em.»

Ngay lúc đó, người hầu bước vào, đúng lúc lại không đúng lúc chút nào, mang theo một đĩa tôm đặt trong chiếc đĩa gốm xinh xắn. Anh ta đặt nó trước mặt Kōbori một cách đầy tự hào và đưa cho anh bộ đồ ăn.

«Chắc hẳn ngài sẽ muốn tự tay phục vụ cho quý bà.»

Bối rối, Kōbori vụng về cầm lấy bộ đồ ăn, rồi nhìn Josui với vẻ mặt đầy khổ sở.

«Anh chưa bao giờ làm việc này !

- Hãy đưa nó cho em.»

Với đôi bàn tay mảnh mai, Josui nhẹ nhàng nhận lấy chiếc đĩa bạc và thìa dẹt. Cô đã quen với việc này.

«Hãy đưa đĩa của anh đây, Kōbori, em sẽ phục vụ anh.»

Nhẹ nhõm, Kōbori đưa đĩa của mình ra.

«Cảm ơn em», anh thì thầm.

Khi nhìn cô, anh tự mừng vì đã giữ lại những viên ngọc trai hồng tuyệt đẹp từ Ấn Độ. Anh nói với giọng triu mến :

«Anh là chủ nhà, nhưng em làm mọi thứ tốt hơn anh.»

Cô mỉm cười không đáp. Cô thấy việc phục vụ người đàn ông to lớn và vụng về này là điều rất tự nhiên. Nhiệm vụ này sẽ là của cô, cô nghĩ, trong suốt phần đời còn lại.

Ngày hôm đó, thị trấn nhỏ ở Virginia cũng nóng bức. Đó là giữa mùa hè. Không khí ngưng đọng. Những tán lá xanh rử xuống, bất động, và những bông hoa rực rỡ cũng oằn mình vì nóng.

Mảnh mai trong chiếc váy màu xanh mỏng manh, bà Kennedy, sau giấc ngủ trưa, bước xuống cầu thang bóng loáng. Bà dừng lại để liếc nhìn hồ bơi. Bị thu hút bởi tiếng cười và tiếng nước văng tung tóe, ban đầu bà cảm thấy khó chịu, nhưng sau khi nhận ra giọng nói của Cynthia và Allen, bà lại vui vẻ trở lại. Mọi quan hệ giữa hai người trẻ đang dần trở nên thân thiết hơn. Bà đã cẩn thận không nhắc đến Cynthia với Allen, không ép buộc anh phải gần cô kể từ khi mùa đông năm ngoái, khi anh trở về nhà trong tình trạng mệt mỏi khó hiểu khiến anh trông tiều tụy. Bà lập tức đưa anh đến Monte Sali Springs trong một tháng mà không hỏi han gì. Qua chồng mình, bà biết rằng người phụ nữ kia đã ra đi mà không để lại lời nào. Bỏ việc và chấm dứt hợp đồng thuê nhà, Allen đã trở về nhà.

«Tom, đó là điều tốt nhất có thể xảy ra, bà Kennedy nói, nhưng chỉ nhận được sự im lặng như thường lệ.

Giờ đây, không cần phải nhắc lại chuyện đó nữa. Không ai có lỗi. Người phụ nữ trẻ, dù là người nước ngoài, có lẽ cũng hiểu rằng một người mẹ không thể từ bỏ đứa con trai duy nhất của mình. Bà Kennedy đã kiên nhẫn một cách đặc biệt với con trai, không đòi hỏi hay yêu cầu gì. Bà nhận ra những vết thương mình gây ra, nhưng một khi nổi giận, bà có thể làm tổn thương người khác bằng những lời lẽ gay gắt. Nhưng bà để mình bị phản bác và bị đối xử thiếu tôn trọng, điều mà trước đây Allen chưa từng làm.

«Con là người duy nhất quyết định», anh luôn nói mỗi khi có dịp. Đó là câu trả lời của anh khi bà gọi ý anh thử món blanc-manger. Anh không thích món đó, nhưng bà đã làm theo công thức mới rất thành công ! Sữa và trứng rất tốt cho sức khỏe của anh ! Anh trở nên béo bở và khó tính như hồi nhỏ ; nhưng bà chiều theo mọi ý của anh vì anh đã trở về nhà.

Bà đứng sau cửa sổ, nhìn hai người trẻ với ánh mắt trìu mến, họ đang nằm dưới những tán cây sycamore trên sân thượng. Họ ướt sũng, nhưng với cái nóng này... Bà thấy cả hai đều rất đẹp đôi ; nhưng cần phải nhắc Cynthia cẩn thận với việc tăng cân. Phụ nữ sau khi kết

hôn, đặc biệt là sau khi sinh con, thường có xu hướng tăng cân, điều mà bà đã tránh được.

Bà buông tấm rèm lụa xuống, bước qua căn phòng lớn mát mẻ và rung chuông. Harry, người quản gia già, xuất hiện ngay lập tức, chĩa chu trong bộ đồ vải trắng.

«Harry, chuẩn bị cocktail và mang cho Allen và Cynthia.

- Vâng, thưa bà.

- Đừng quên cho nhiều đá, và dùng khay bạc. Tôi không thích cái khay kim loại cũ mà anh luôn dùng. Mang thêm hai ly. Ông Kennedy và tôi có thể sẽ ra ngoài cùng các bạn trẻ.

- Vâng, thưa bà.»

Ông lui ra.

Bà ngồi xuống và tự hỏi liệu sự hiện diện của mình và chồng có ngăn cản lời cầu hôn mà chắc chắn sẽ đến không. Từ tháng trước, bà đã hy vọng mỗi ngày rằng Allen sẽ đến và nói :

«Mẹ ơi, hôm nay Cynthia đã hứa...»

Bà dựa lưng vào ghế một cách cẩn thận để không làm hỏng kiểu tóc và nhắm mắt lại. Bà mỉm cười và chờ đợi.

Cynthia dùng chiếc khăn tắm màu xanh lớn lau đầu. Allen nằm dưới chân cô, hỏi một câu vu vơ :

«Em chọn khăn màu xanh vì thích màu đó, vì biết nó hợp với em, hay để phối với bộ đồ tắm xanh của em ?

- Em lấy đại chiếc khăn khi đi qua phòng tắm. Nhưng có lẽ em lấy nó vì màu sắc. Nếu nó màu xanh dương, có lẽ em đã không lấy. Đó chắc là một hành động có ý thức.

- Hoàn toàn có ý thức, như mọi khi, Allen đùa.

- Có lẽ vậy.»

Anh chống khuỷu tay lên.

«Chúng ta đang nói những điều vô nghĩa.

- Không có gì thay đổi. Em nhớ khi anh khoảng mười tuổi, em đã nghĩ anh là cậu bé ngốc nghếch nhất.

- Nhưng em vẫn thích anh chứ ?»

Cô do dự, thận trọng :

«Đôi lúc, em nghĩ vậy.»

Sự thận trọng đó làm Allen khó chịu. Đột nhiên, anh muốn nắm lấy cô và bóp nghẹt như một cây kế đầy gai.

«Này Cynthia, đã đến lúc chúng ta phải nhìn thẳng vào sự thật !»

Cô lẳng lẳng chà mạnh mái tóc mình với một năng lượng dữ dội.

«Cynthia, bỏ cái khăn tắm chết tiệt đó xuống !» anh ra lệnh.

Đột nhiên cúi xuống, anh túm lấy một góc khăn và giật khỏi tay cô. Cô với lấy lại, và mỗi người kéo về phía mình.

«Lại trò ngu ngốc của anh nữa !» cô gái thốt lên.

Anh bất ngờ buông tay :

«Được thôi ! Nhưng nghe này, anh chán ngấy thái độ của em với anh rồi. Em biết rõ anh muốn nói gì mà không cho anh nói. Đừng cố bắt anh phải chạy theo em. Anh hiểu em quá rõ rồi.»

Cô ném khăn xuống đất :

«Hoàn hảo. Nói đi và kết thúc chuyện này !

- Cynthia !»

Allen cảm thấy một nỗi bất an mơ hồ trước đôi mắt xanh lấp lánh và đôi môi mím chặt của cô. Liệu anh có quá tự tin vào chiến thắng của mình ?

«Nào, nói đi, cô giục.

- Tất nhiên, chết tiệt !»

Anh đột nhiên nổi giận.

«Anh muốn em cưới anh. Em biết điều đó. Và em đã biết từ lâu rồi.

- Được thôi ! Vậy thì, em không muốn cưới anh. Đã đến lúc anh biết điều đó.»

Cô ném câu trả lời vào mặt anh, nhưng cô thấy anh nghe mà không hiểu. Anh trông chờ vào cô ; anh đã hy vọng suốt nhiều tuần rằng cô sẽ đồng ý. Anh thậm chí còn nghĩ rằng cô từ chối những lời tỏ tình của người khác là vì anh.

«Anh không thể tin rằng em biết mình đang nói gì.»

Anh lấy lại phẩm giá, ngồi xuống và gỡ những cọng cỏ dính trên đôi chân trần. Cynthia nhìn anh với vẻ buồn bã và tự hỏi tại sao mình không thể yêu anh nữa. Ngay

cả trong cô đơn, cô cũng không thể tìm ra lý do. Bỗng dưng, cô không thể giải thích được những phản ứng của mình. Suốt nhiều tháng qua, Allen không còn hấp dẫn cô nữa. Tình bạn cũ vẫn tồn tại giữa họ, nhưng sức hút từ sự hiện diện của anh đã biến mất.

«Em sợ là em biết rõ điều đó. Em thực sự tiếc», cô thừa nhận.

Anh hiểu ra rằng cô không yêu mình. Thật điên rồ ! Nhưng họ sinh ra là để dành cho nhau mà ! Ngay cả mẹ anh cũng nói vậy và bà chưa bao giờ sai.

«Anh không muốn chấp nhận câu trả lời của em, anh nói nghiêm túc. Giờ anh nhận ra rằng, suốt bao năm qua, anh chỉ sống trong chờ đợi ngày chúng ta kết hôn. Nếu em đang nghĩ đến Josui...

- Chính xác, em đang nghĩ đến cô ấy.

- Vô ích, vì tất cả đã kết thúc rồi ! Như thể chuyện đó chưa từng tồn tại !... Anh tự hỏi sao mình lại để bản thân rơi vào hoàn cảnh đó. Anh đã xa nhà quá lâu. Và em biết đấy, Cynthia... Dù em có thờ ơ với điều này hay không - và anh hy vọng là không - anh muốn nói rằng anh chưa bao giờ quan hệ với phụ nữ Nhật như những người đàn ông khác.»

Anh không chắc cô có nghe mình nói hay không. Mái tóc của cô đang khô tạo thành những lọn nhỏ, khiến khuôn mặt cô trông trẻ trung và duyên dáng. Cô đứng im như một bức tượng.

Mắt nhìn xa xăm về phía bãi cỏ, cô nói :

«Em nghĩ mình biết lý do Josui rời bỏ anh. Cô ấy đã nhận ra mình sắp có con.

- Không ! Điều đó hoàn toàn sai. Cô ấy đã nói với anh nếu thế.

- Em không tin.»

Cynthia trông xa xăm.

«Theo em, cô ấy muốn rời đi và ở một mình xa anh vì biết rằng nếu mẹ anh không chấp nhận cô ấy, bà cũng sẽ không chấp nhận đứa bé.

- Đừng chỉ trích mẹ anh nữa ! anh phản đối. Bà không có lỗi và em biết điều đó. Em biết luật pháp.

- Ô, tất nhiên !»

Cô ném khăn xuống đất, dựa lưng vào cây ngô đồng và khoanh tay :

«Nhu thể Virginia là tiểu bang duy nhất của đất nước này

- Đó là nhà của anh.

- Tất nhiên !» cô lặp lại.

Và nước mắt cô trào ra.

Anh đứng dậy khi thấy cô khóc, bước về phía cô với đôi tay dang rộng :

«Cynthia, em yêu...»

Cô lùi lại.

«Đừng chạm vào em ! Em không chịu nổi !»

Cô cúi xuống, nhặt chiếc khăn xanh, chạy vội qua bãi cỏ và bước qua cổng. Cô về nhà.

Anh nhìn theo cô, trái tim nặng trĩu một nỗi tuyệt vọng chưa từng có. Giờ thì tất cả đã kết thúc với anh! Thế giới sụp đổ. Anh đã rời căn hộ ở New York, vài tháng trước, trong tình trạng thảm hại ; chỉ một suy nghĩ tồn tại trong tâm trí đau đớn của anh : lê bước về nhà để chữa lành. Cynthia ! Cynthia đang chờ anh ở nhà. Anh sẽ để thời gian trôi qua, trong lúc đó anh sẽ tán tỉnh cô; anh sẽ thuyết phục bản thân rằng mình chưa từng thực

sự yêu Josui, và anh sẽ quên cô ấy. Sau đó, anh sẽ lấy lại cuộc sống và cân bằng. Nhưng giờ điều đó bị từ chối! Làm sao họ có thể tiếp tục sống, mỗi người một bên bức tường chung ?

Thật không thể chịu nổi. Anh chậm rãi bước qua bãi cỏ và suýt va vào Harry, người đang mang trên khay bạc những ly nước đầy đá lạnh. Anh đoán ý định của mẹ và ra lệnh với người đàn ông lớn tuổi :

«Mang đi, Harry. Cô Cynthia đã về nhà rồi.»

Anh đi trước và thấy mẹ mình đang lo lắng, do dự trước cửa. Anh muốn nói ngay tin mới.

«Mẹ, con muốn nói với mẹ một lần và xin mẹ đừng nhắc lại nữa : con đã cầu hôn Cynthia và cô ấy từ chối.

- Allen ! Tại sao ?

- Cô ấy không cho con lý do.»

Anh gượng cười.

«Có lẽ con không làm cô ấy hài lòng.»

Với trái tim tan nát, bà nhìn đứa con trai cao lớn, đẹp đẽ của mình và đoán được nỗi đau của con sau lớp áo giáp kiêu hãnh.

«Con nghĩ mình sẽ tái ngũ, mẹ ạ, anh nói với giọng không chắc chắn.

- Ôi, con trai !»

Vừa khóc, bà giang tay về phía anh.

Nhưng anh quay đi và lên phòng mình.

Bác sĩ Steiner, ngồi trên ghế, đặt một chiếc khăn tắm lớn trên đùi.

«Giờ thì bế cháu lên, bà Markey. Đặt cháu lên đùi tôi. Tôi sẽ lau khô, phấn rôm cho cháu... nào !»

Bà Markey, một phụ nữ gầy gò lớn tuổi, gợn gờ trong chiếc váy hoa trắng nền xám, bế Lennie ra khỏi bồn tắm và đặt nhẹ nhàng vào lòng bác sĩ. Cậu bé ngồi thẳng hết mức có thể và mỉm cười với bác sĩ Steiner, với vẻ hơi ngập ngừng. Cậu luôn mỉm cười với hai khuôn mặt quen thuộc. Cậu chỉ khóc nếu một trong hai người phụ nữ yêu thương nhưng vụng về này đâm phải kim hoặc để cậu chờ bình sữa lâu, điều hiếm khi xảy ra. Đôi mắt to, đen như nhung của cậu gây ấn tượng mạnh với hình dáng Á Đông và hàng mi dài cong. Cơ thể nhỏ nhắn, khỏe mạnh và mũm mĩm, vai vuông, bàn tay xinh xắn như cánh hoa, khuôn mặt vui tươi, miệng linh hoạt và mũi hếch khiến nữ bác sĩ mũm mĩm vô cùng thích

thú. Bà lau người cho đứa trẻ yêu quý một cách tỉ mỉ và khoa học. Đột nhiên, bà dừng lại :

«Bà Markey, bà nói với giọng của một diễn giả, hãy quan sát bàn tay của Lennie. Xem cách các ngón tay cậu bé tạo dáng. Ngón đầu và ngón thứ tư duỗi ra, ngón cái, ngón trỏ và ngón giữa co lại. Đó chính là tư thế trong điệu múa truyền thống ở Miền Điện, Xiêm La, và có lẽ cả những nước khác như Nhật Bản, nơi nó được lưu truyền. Điều này cho thấy những người sáng tạo điệu múa ở châu Á đã nhìn thấy trong những cử chỉ của trẻ nhỏ phương tiện biểu đạt đầu tiên của bàn tay con người.»

Bà Markey, một người phụ nữ giản dị, nhìn đôi tay Lennie với sự trân trọng. Chúng bay lượn như những cánh chim ; em bé gập như nhảy múa trên cái móng nhỏ vững chãi, dường như muốn bay lên không trung. Khi ngắm nhìn cậu - với những núm đồng tiền và nụ cười, nhanh nhẹn như dòng nước chảy và tia nắng - bà so sánh cậu với những đứa con của mình, vụng về hơn, trong đó có một đứa đã trưởng thành chỉ để rồi chết mòn nơi đảo hoang rậm rạp. Khi bà khen ngợi Lennie với hàng xóm, họ đáp :

«Sao bà lại mê một đứa bé Nhật thế ?

- Lennie không phải người Nhật, bà đáp. Cậu bé khác biệt với mọi đứa trẻ tôi từng gặp.»

Mấy bà hàng xóm ác ý nhắc lại :

«Nhất là khi con trai bà bị một thằng Nhật giết !»

Trái tim bà đau nhói khi nhớ về Sam, nhưng bà bình tĩnh đáp :

«Không phải Lennie làm điều đó.»

Làm sao những kẻ ngu ngốc ấy có thể hiểu được cảm xúc của bà ?

Lennie đột ngột thay đổi sắc mặt. Khuôn mặt thông minh của cậu tối sầm, ánh lên vẻ bàng hoàng. Cậu ném một cái nhìn trách móc vào bác sĩ Steiner, người mà cậu đã nhận ra là nhân vật trung tâm trong thế giới nhỏ bé của mình. Chiếc miệng hồng run rẩy, những giọt nước mắt to lăn trên hàng mi - một điều mới mẻ !

«Nhanh lên ! Bác sĩ Steiner cuống quýt. Cậu bé đói rồi. Chúng ta trễ mất. Ừ, ừ, con yêu ! Bình sữa, bà Markey !»

Bà Markey chạy đi lấy bình. Bà bác sĩ cẩn thận kiểm tra nhiệt độ rồi đặt xuống. Bà mặc áo lót cho Lennie và quần khăn. Cậu bé không chịu nổi sự chậm trễ ; cậu

quầy đạp tay chân một cách giận dữ.

«Xin lỗi, bà bác sĩ nói. Tôi biết mình chậm quá. Nào, bình sữa của con đây.»

Cậu vươn tay (rất sớm so với tuổi, bà bác sĩ ghi nhận), túm lấy nguồn dinh dưỡng và nhét vào miệng đang méo mó vì đói. Được đỡ bởi vòng tay vững chãi, cậu uống. Khi bình tĩnh lại, cậu nhìn lên khuôn mặt phúc hậu đang cúi xuống mình với ánh mắt suy tư. Cậu không để ý đến tiếng động từ bà Markey đang dọn dẹp đồ tắm. Bà bác sĩ, như thường lệ trong những khoảnh khắc yên tĩnh, nói về Lennie :

«Hôm qua tôi đã hoàn thành các bài kiểm tra, bà Markey ạ.

- Thật ư ?» Bà Markey lẩm bẩm giọng phản đối.

Bà cho rằng thật độc ác, thậm chí tàn nhẫn, khi đem một sinh linh bé nhỏ hoàn hảo như Lennie ra làm thí nghiệm. Chẳng phải chỉ cần nhìn là thấy cậu là đứa trẻ tuyệt vời nhất sao ?

«Tất cả các bài kiểm tra, kể cả thần kinh, bà bác sĩ khẳng định giọng đầy uy quyền. Chỉ số thông minh của cậu bé, tôi vui mừng thông báo, vượt trội so với mọi ‘mẫu vật’ cùng tuổi. Thật phi thường !

- Sao bà lại gọi Lennie là ‘mẫu vật’ ?» Bà Markey hỏi giọng gai góc.

Nữ bác sĩ ngạc nhiên :

«Có gì sai ?

- Nghe vô hồn quá. Lennie không chỉ là một mẫu vật, mà còn là đứa bé đáng yêu nhất, cậu bé ngọt ngào nhất.

Lennie nghe giọng bà và liếc nhìn. Bà cụ xúc động đến rơm rớm nước mắt.

Bà bác sĩ cười lớn :

«Bà Markey, bà yêu đứa bé này quá đấy !»

Bà Markey che miệng cười để giấu hàm răng hư :

«Tôi tự hỏi sao mình lại yêu nó thế, dù đã có bao đứa con và một đứa đã mất. Nhưng khi Lennie nhìn tôi, lòng tôi tan chảy.»

Lennie đẩy bình sữa ra ; sữa rót xuống cằm. Cậu cười thiên thần rồi quay sang bà cụ, chờ đợi phản ứng.

Bà bác sĩ nhìn xuống khuôn mặt tươi cười ấy. Bỗng bà nghĩ đến những thi thể trẻ em chết đói, bị đâm bằng lưỡi lê, chất đống vì cha mẹ chúng là người Do Thái,

Công giáo, hay kháng chiến - bị thù ghét, khinh bỉ. Bà sợ Lennie thấy những ký ức ấy trong mắt mình. Cậu quá nhạy cảm, quá thấu hiểu ! Bộ não cậu chứa đựng mọi kho báu của nhân loại. Bà bế cậu áp vào vai, cảm nhận mái tóc nâu hung mềm mại. Cậu bé này đã mạnh mẽ, điềm tĩnh, thông minh, và hài hước. Bà nhận ra phẩm chất của cậu và cảm thấy mình thật nhỏ bé trước một sinh mệnh định sẵn, một bà già lập dị như bà chỉ xứng làm đầy tớ cho cậu. Kẻ ngu dốt không nhìn thấy gì nơi cậu ; nhưng bà, bà biết ! Bà đã chứng kiến bao đứa trẻ chết, nhưng cậu bé này, bà sẽ cứu.

«Một đóa hoa rực rỡ, bà thì thâm.»

Đắc thắng, bà đựng đưa nhẹ, tay vuốt lưng Lennie.

MỤC LỤC

PHẦN THỨ NHẤT	4
PHẦN HAI	208
PHẦN THỨ BA	262
PHẦN THỨ TƯ	348